93

COLECTIA ROMANTIC

Sanda Clark

BALERINA ÎNDRĂGOSTITĂ

editura alcris

SANDRA CLARK

BALERINA ÎNDRĂGOSTITĂ

Coperta : ANDY

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză sub titlul : A FOOL TO SAY YES

SANDRA CLARK

BALERINA ÎNDRĂGOSTITĂ

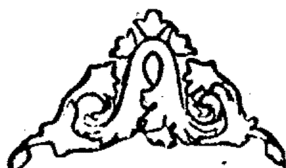
Traducere din limba franceză de
CEZAR NICULESCU

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-68-X
Colecţia „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Muzica plină de vrajă a lui Ceaikovski răsuna în sala de dans.

— Îţi mulţumesc, Francesca.

Surâsul plin de bunăvoinţă pe care i-l adresase lady Manning o încântă pe tânăra brunetă care făcu o piruetă, bătând din palme. Cu fiecare şedinţă speranţa creştea şi trăsăturile Francescăi fură luminate de un zâmbet fericit care-i punea în evidenţă chipul copilăresc.

În sfârşit se simţea un uşor progres. De şase luni, Francesca se îngrijea de recuperarea prin dans a bătrânei doamne, victimă a unui accident de circulaţie. Până acum însă, nici o mişcare nu se manifestase în membrele paralizate ale invalidei.

În cursul ultimelor două şedinţe, lady Manning reuşise să mişte uşor picioarele.

Când sosise la conac, tânăra dansatoare fusese mirată de singurătatea acestei femei bogate. Află apoi că lordul Manning îşi găsise moartea în accidentul care-o lăsase paralizată

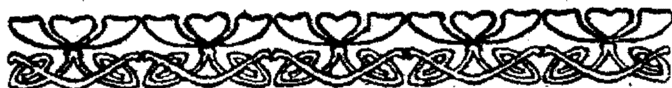

pe soția sa. Francesca știa că lady Manning rămăsese profund marcată de dublul șoc al morții soțului și al paraliziei sale, astfel că timp de câteva săptămâni nu dorise să vadă pe nimeni. Cu timpul, își dăduse seama că era amenințată cu paralizia pe viață și începuse să lupte împotriva destinului cu un curaj demn de toată admirația. Conacul însuși, cu încăperile atât de luxoase, părea că se trezește la viață.

Francesca primise informații cu privire la stăpâna splendidei reședințe din partea unor cunoștințe ale sale care obișnuiau să-i facă confidențe. Vizitele ei la castel îi acordaseră o poziție socială privilegiată și toți prietenii se întrecuseră să-i furnizeze cele mai neînsemnate detalii referitoare la viața soției lordului Manning. Află astfel că în tinerețe aceasta primise o educație de dans clasic și studiase această artă la celebrul teatru Balșoi din Moscova. Se măritase însă și trebuise să abandoneze cariera artistică.

Intr-o zi, însăși lady Manning îi mărturisise că fusese foarte îndrăgostită de balet.

– Sunt puțin dezamăgită, adăugă ea cu un surâs amar, că n-am avut decât băieți ; nici unul din cei doi fii ai mei nu pare să aibă ambiția de a deveni o stea a dansului ! Totuși, păstrez o speranță : am o nepoțică. Este o dulceață. Uită-te la fotografia ei.

Francesca privi chipul surâzător al unei fetiţe de vreo şase ani, îmbrăcată ca o prinţesă, cu o rochie albă şi având câteva flori în păr. Rosti câteva cuvinte politicoase preferând să dea dovadă de tact, păstrându-şi părerea despre copilă pentru ea.

Mai târziu însă, după o şedinţă extenuantă de antrenament la şcoala de dans, îi povesti lui Rani despre discuţia cu lady Manning. Rani era cea mai bună prietenă a ei, căreia îi mărturisea totul.

— Oamenii continuă să creadă că este suficient să fii frumoasă pentru a deveni o bună dansatoare. Nu-şi dau seama câte ore de muncă intensă şi obositoare sunt necesare pentru a depăşi stadiul de amatorism.

Rani se aşezase pe banca din vestiar, epuizată de efort, masându-şi picioarele care o dureau. Îşi ridică privirile spre Francesca şi dădu din cap :

— Cei care renunţă la dans n-au voinţă, afirmă ea.

— Te asigur că lady Manning are o voinţă de fier, spuse Francesca, ştergându-şi trupul scăldat în sudoare. Este plină de energie, doar că ideile sale sunt puţin cam învechite. Pune multă pasiune în tot ce face. Sunt sigură că într-o bună zi va reuşi să meargă din nou pe propriile picioare. Îmi dau seama după hotărârea cu care participă la şedinţele de recuperare.

— Poate că în cazul ei acționează puterea ta de a-i ajuta pe cei bolnavi, remarcă Rani. Știu, dragă Frankie, cât de mult îți place să-i îngrijești pe cei suferinzi.

Frankie era numele cu care era cunoscută Francesca în lumea dansului.

— Să mergem să vedem dacă Matty a chemat mecanicul pentru a repara dozatorul de sucuri. Am o sete teribilă și te invit la un suc de portocale, zise Francesca.

Matty Hansard, fost balerin în tinerețe, era directorul școlii pe care Francesca o frecventa și o ajuta să facă față prețului ridicat al cursurilor de dans procurându-i câteva ore particulare care să-i dea posibilitatea să-și sporească veniturile ca profesoară de dans. Tot datorită lui, ajunsese să se ocupe de recuperarea lui lady Manning. Matty era un tip de treabă, lucru afirmat de toți cei care-l cunoșteau. O ajutase enorm în ultimii doi ani, angajând-o la școala sa, căci Francesca își pierduse mama și trebuia să se ocupe de creșterea fratelui ei David, în vârstă de șaisprezece ani.

Fusese pe punctul de a intra ca dansatoare la o mică trupă de dans modern când mama ei se îmbolnăvise brusc și muri în scurtă vreme. Frankie își luă responsabilitatea îngrijirii fratelui ei până când acesta va intra la facultate. David era acum în ultima clasă de liceu și se pregătea pentru examenul de bacalaureat.

Frankie aştepta cu nerăbdare să treacă lunile şi să poată să se angajeze la o companie de dans, deşi ştia că-i va fi mai greu, după doi ani de întrerupere, să găsească o trupă care s-o primească.

În ciuda profundei afecţiuni pe care i-o purta fratelui mai mic, nu putea să nu se gândească mâhnită că pierduse doi ani din viaţă. În sfârşit, era timpul să se consacre carierei sale. Era născută să fie dansatoare, aşa ii spuseseră toţi. Trebuia să-şi urmeze vocaţia.

Aşezată pe un scaun, Frankie rămăsese visătoare, cu paharul de suc în mână.

– Ai devenit tăcută în ultimul timp, remarcă Matty, pocnind din degete pentru a-i atrage atenţia.

– Este extenuată, Matty, de exerciţiile noi pe care ne-ai obligat să le facem, îi explică Rani.

– Ah, aşa e, am remarcat că amândouă sunteţi cam apatice în dimineaţa aceasta. Mâine voi aduce două fotolii pentru voi, le anunţă Matty.

Frankie tresări şi exclamă ridicându-se brusc :

– La revedere, dragii mei. Trebuie să vă părăsesc !

– Deja ? se miră Rani.

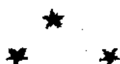
Frankie îşi bău paharul dintr-o sorbitură.

– Mă grăbesc, am o şedinţă suplimentară cu lady Manning. Ţi-am spus că este o persoană foarte hotărâtă.

— Să nu uiţi că diseară ai repetiţie cu mine, îi aduse aminte Matty.

Cum ar fi putut uita acest lucru ?! N-ar fi lipsit de la cursul lui pentru tot aurul din lume şi Matty era conştient de asta.

Maşina modestă a lui Frankie pătrunse pe aleea ce ducea la conac. După ce luă virajul la stânga, ajunse la intrarea principală şi remarcă o superbă limuzină de culoare închisă ce staţiona în faţa scării impozante din piatră.

O cuprinse curiozitatea. Oare cine să fi venit ? De când venea la lady Manning, întâlnise câţiva oaspeţi şi mai ales pe fiul ei cel mic, tatăl fetiţei al cărei portret trona în sala de dans. Fiul cel mic sosise din Africa pentru a se asigura că mamei sale îi este acordată cea mai bună îngrijire medicală şi angajase o infirmieră care să stea cu ea zi şi noapte, apoi plecase în ţara sa îndepărtată cu promisiunea de a reveni pentru trei săptămâni, vara viitoare.

Frankie nu auzise vorbindu-se de fiul cel mare şi se jena să pună întrebări pentru a nu fi prea indiscretă. În casă nu era nimic care să amintească de el, nici măcar o fotografie de familie.

Soţia administratorului domeniului făcea vizite dese la conac, dar aceasta avea o maşină Austin pe care o gara la capătul aleii. Limuzina impresionantă care bloca intrarea principală nu putea trece neobservată... Frankie observă la volan prezenţa unui şofer în uniformă. Cu multă îndrăzneală, ea îşi opri maşina cea veche alături de limuzină şi se întoarse să-şi ia poşeta de pe bancheta din spate.

Şoferul îi aruncă o privire plictisită în momentul când ea se îndreptă spre intrare şi apoi îşi cufundă ochii în ziarul pe care-l citea cu atenţie. Nu mai lipseşte decât steagul ţării, se gândi ea ironică, văzând cât de lungă era limuzina.

Fără să-i pese câtuşi de puţin că portiera maşinii sale scârţâise groaznic, Frankie pătrunse în holul clădirii şi se îndreptă în grabă spre sala de dans.

Şedinţa de recuperare putea fi amânată de această vizită neaşteptată şi putea afecta progresele pe care le făcea lady Manning. Era important ca ritmul în care se desfăşurau lecţiile să fie păstrat, pentru obţinerea de rezultate cât mai bune.

Frankie era o fire optimistă şi după ce-şi puse costumul de dans şi o pereche de jambiere multicolore începu să facă o încălzire uşoară aşteptând sosirea gazdei.

Încăperea în care se făceau şedinţele de dans era un salon mare de culoare verde, golit de mobilier, cu excepţia unui birou, a unui scaun cu spetează şi a unui fotoliu. O oglindă uriaşă aşezată pe un perete permitea pacientei să constate singură progresele pe care le făcea. Ferestrele mari care dădeau spre grădină ofereau o privelişte încântătoare până în zarea îndepărtată, unde se înălţau dealurile înverzite.

Frankie trecu apoi la executarea exerciţiilor pe care i le recomandase doctorul. Exerciţiile erau destul de dificile, dar aveau un efect benefic asupra bolnavilor. Concentrată să nu greşească, Frankie nu-şi dădu seama că uşa se deschisese şi cineva se uita cu atenţie la ea. Când făcu o mişcare de răsucire, se trezi faţă în faţă cu un necunoscut şi rămase înmărmurită, incapabilă să facă vreo mişcare. I se puse un nod în gât şi inima începu să-i bată cu putere.

— Nu-i rău, nu-i rău...

Vocea gravă era învăluitoare dar accentul ei ironic o făcu pe dansatoare să-şi stăpânească zâmbetul pe care dorea să i-l adreseze necunoscutului. Frankie rămase nemişcată uitându-se la bărbatul care se apropia de ea. Mersul lui era destul de sprinten şi avea ceva din mişcările unei feline. Înalt şi puternic, necunoscutul purta un sacou alb şi pantaloni de aceeaşi culoare care-i puneau în evi-

dență corpul suplu și atletic. Frankie își plecă privirile, înroșindu-se în obraji și observă că el purta sandale indiene. Acest lucru o intrigă.

Oprindu-se la doi pași de ea, bărbatul își încruntă sprâncenele într-un gest de mirare.

– Aș vrea să aflu care sunt motivele prezenței dumitale aici, spuse el pe neașteptate, ca și cum ar fi fost o intrusă.

Frankie avea de obicei răspuns la orice fel de întrebare, dar acum se uita la necunoscut fără să zică vreo vorbă. Trăsăturile feței acestuia, destul de accentuate și virile o captivau peste măsură.

Bărbatul era conștient de efectul pe care-l avea asupra ei și ea își îndreptă privirile spre oglindă, încercând să-și ascundă tulburarea care-o cuprinsese.

– Mai aștept mult ? continuă el pe un ton nerăbdător.

Se vedea clar că dorește să obțină o informație precisă. Aroganța lui o răni pe Frankie, care se strădui să se calmeze.

– Sunt profesoara de dans care se ocupă de recuperarea stăpânei conacului, reuși ea să spună pe un ton rece și distant. Cu cine am onoarea ?

– Aha, sunteți profesoara ! exclamă bărbatul, fără să se prezinte, examinând-o cu obrăznicie din cap până-n picioare.

– Dar nu ştiu cu cine vorbesc, replică ea indignată de atitudinea lui.

Fără să răspundă, necunoscutul începu să râdă încet de reacţia ei.

– Ce este de râs ? continuă ea cu o voce tremurândă. Aştept la rândul meu explicaţii, făcu ea ridicându-şi privirile spre ochii lui.

El surâse nepăsător, dând la iveală un şir de dinţi albi. Furia dansatoarei spori. Necunoscutul o călca pe nervi.

– Aşadar sunteţi profesoara care a păcălit-o pe mama mea că va putea într-o zi să meargă din nou. Ce idee stupidă. Scumpă domnişoară, pot să afirm cu tărie că nu faceţi decât să abuzaţi cu cinism de încrederea mamei.

– Nu-i adevărat ! ripostă ea, revoltată.

Oare auzise cu adevărat vorbele lui ? Ochii ei căprui fulgerau de uimire şi indignare. Deci acesta este fiul cel mare !

– Nu înţeleg, continuă ea, ce vreţi să insinuaţi. Este absurd. Sunt aici pentru a ajuta...

Bărbatul îi aruncă o privire rece care-o opri din vorbă.

– Să ajutaţi ? Întreţinând speranţe deşarte ? V-aţi uitat bine la picioarele ei ? Este paralizată ! Nu se mai poate mişca. V-aţi întrebat ce se va întâmpla când îşi va da seama că nu va mai putea merge ? V-aţi gândit ce prăbuşire interioară va suferi ?

Aproape striga, tremurând de mânie.

Frankie încercă să-l potolească.

— Mama dumneavoastră va merge din nou. A făcut progrese în răstimpul celor şase săptămâni.

— Bineînţeles că este normal să manifeste o uşoară schimbare, dar...

Se auzi zgomotul uşii şi el se întrerupse. Lady Manning, aşezată într-un fotoliu cu rotile, îşi făcu apariţia în cameră. Imediat fiul se duse către ea.

— Scuză-mă, dragă Francesca, că sunt în întârziere, zise ea, adresându-i un surâs binevoitor. Cred că ţi-ai dat seama că motivul a fost sosirea băiatului meu. Tristan, uite că pot să mă deplasez mai repede decât tine cu ajutorul căruciorului. Fără Frankie, cred că m-aş obişnui pentru tot restul vieţii cu acest vehicul. Sunt sigură că ea nu mă va lăsa să lâncezesc prea multă vreme, încheie ea făcându-i cu ochiul dansatoarei.

Inima Francescăi se strânse de emoţie. Era sigură că lady Manning auzise cuvintele lui Tristan şi ştia bine că reuşita recuperării depindea foarte mult de încrederea pe care o avea pacienta în justeţea tratamentului. Cea mai mică îndoială putea spulbera orice speranţă. Frankie se stăpâni să-i arunce o privire mânioasă fiului pentru răul pe care l-ar putea face mamei sale. Aceasta risipi îngrijorarea ei într-un mod neaşteptat.

— Fiul meu este adeptul metodelor paralele, nu-i aşa, Tristan?

Acesta se îndreptă brusc spre ieşire.

– Nu pleca încă, îl opri lady Manning. Aş vrea să vezi singur în ce stadiu am ajuns.

Frankie tresări neliniştită. Metoda ei de lucru se baza pe puterea ei de convingere dar şi pe o intensă concentrare nervoasă, iar şedinţele erau teribil de obositoare pentru ambele femei. Exerciţiile fizice erau destul de brutale şi prezenţa unui martor atât de antipatic ca Tristan va fi un obstacol în calea reuşitei lecţiei.

Degeaba era lady Manning convinsă de încrederea fiului în această metodă originală, Francesca nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa asta. Tristan stătea în pragul uşii. Frankie aştepta. Ah, dacă s-ar hotărî să le lase singure ! Dar norocul nu era de partea ei. Cu un surâs amabil, Tristan închise uşa şi se întoarse spre ele.

– Este o idee bună, aprobă el bucuros, venind în spatele mamei sale. Îmi va face plăcere să observ metoda domnişoarei.

Lady Manning se bătu cu degetele peste gură.

– Oh, am crezut că v-aţi cunoscut deja. Cât sunt de distrată ! Francesca Redpath şi Tristan Manning, fiul meu cel mare.

Tristan îi întinse mâna în mod solemn şi Francesca avu impresia că este o strângere de mână a doi adversari înaintea duelului fatal.

– Oh, Matty, am să-l omor ! Îmi vine să urlu, nu alta ! Iată ce mi-a făcut un individ ca el !

– Hai, mărturisește tot ce s-a întâmplat, o încurajă Matty Hansard. Ușurează-ți inima. Știi că sunt alături de tine.

Frankie nu mai putu spune nimic. Era atât de nervoasă încât nu-și găsea cuvintele.

– Oh, văd că ești foarte afectată, continuă Matty, luând-o în brațe. Haide, haide, nu-i nimic. Ești prea sensibilă, draga mea Frankie.

Frankie se cuibări la pieptul lui pentru câteva clipe, apoi își ridică ochii umezi.

– Mă tem că atitudinea fiului va avea o influență nefastă asupra mamei, care este o femeie extrem de inteligentă. În curând va simți neîncredere față de terapia noastră și știi foarte bine că numai convingerea că doar dansul o va salva ne mai poate ajuta.

Frankie scoase un suspin de neputință. Matty o mângâie pe păr ca și cum ar fi alintat un copil.

– Am impresia că te frămânți degeaba. Este mama lui și este îngrijorat de soarta ei. Sunt sigur că-și va schimba părerea când va observa că a făcut progrese.

– Ce progrese ? repetă Frankie cu un surâs amar. Mi-a dat doar trei săptămâni pentru

a-mi dovedi eficacitatea tratamentului. Îţi dai seama, numai trei săptămâni ! După aceea se va întoarce în Bali. Dacă nu va remarca nici o ameliorare la mama sa, mă va concedia. Tipul este inuman. Cine poate şti cât timp ne va lua metoda noastră ? ! Vrea să avem un eşec.

– Crezi că are asemenea intenţii ?

– Unde a fost când mama lui a avut accidentul ? Cu siguranţă că nu la căpătâiul ei. Este un individ fără inimă, spuse ea pe un ton hotărât, îndreptându-se spre bara din dreptul oglinzii pentru a executa câteva flexiuni de încălzire.

Când îşi înălţă privirile zări chipul lui Matty în spatele ei. Acum era sigură că numai în muncă îşi va găsi liniştea.

– Ai dreptate, Matty. Nu sunt încă o adevărată profesionistă ! La treabă !

O oră mai târziu, pe când era sub duş, Frankie avu răgazul să reflecteze la cele petrecute în timpul şedinţei de recuperare. Uitându-se în oglindă, ea zâmbi cu amărăciune. În timpul lecţiei se concentrase foarte mult asupra exerciţiilor, dar acum putea să-şi adune gândurile.

Cel care-i stârnise mânia purta un singur nume : Tristan de Vere Manning.

Văzând că rămâne să asiste la modul cum lucra cu mama lui, Frankie avusese o sumbră presimţire. Începuse lungul şir de exerciţii cu lady Manning fără să aibă convingerea că pacienta va reacţiona aşa cum trebuie la comenzile ei, deşi se străduise din toate puterile s-o facă să-şi mişte cât de puţin picioarele înţepenite.

Trebuia să recunoască faptul că Tristan rămăsese tăcut, fără s-o stânjenească. La sfârşitul lecţiei, acesta se ridicase brusc şi-i făcuse semn să-l urmeze în bibliotecă. După ce-o aşeză pe lady Manning în fotoliul cu rotile, Frankie se duse la bucătărie unde-şi sorbise tacticos cafeaua, apoi se hotărî să bată la uşa bibliotecii, nu fără o oarecare teamă.

Tristan stătea într-un fotoliu uriaş lângă fereastră şi nu se ridică atunci când ea pătrunse în cameră. După câteva momente de uluială, Frankie spuse câteva vorbe pentru a-i atrage atenţia. Tristan catadicsi să-şi ridice privirile spre ea şi începu să-i reproşeze metodele de lucru şi s-o acuze că o amăgeşte de pomană pe mama lui. Incapabilă să reacţioneze la violenţa limbajului interlocutorului, Frankie abia articulă câteva cuvinte pentru a-şi apăra metoda de recuperare, accentuând faptul că medicul curant al familiei îşi dăduse acordul în această privinţă.

Tristan făcu o grimasă ironică.

— James a avut un moment de slăbiciune

dacă a putut susţine un asemenea tratament. Ştiam că este o fiinţă dotată cu mult simţ critic.

— Nu-mi dau seama cum poate lady Manning să se înşele în privinţa dumneavoastră ! replică Frankie, incapabilă să se mai stăpânească.

— Vă rog să vă explicaţi, spuse Tristan pe un ton rece.

— Mama dumneavoastră este convinsă că aprobaţi metodele de recuperare prin dans, dar...

Frankie nu avu timp să-şi termine fraza căci Tristan o întrerupse cu brutalitate, scoţând o înjurătură. Obrazul îi devenise livid şi se ridică brusc în picioare. După o lungă tăcere, se calmă puţin şi văzând chipul înspăimântat al fetei, îi spuse cu voce gravă :

— Uitaţi-vă la această fotografie, o îndemnă el, arătând cu degetul la un portret aflat pe birou.

Frankie luă fotografia care avea o ramă aurită şi admiră trăsăturile fine şi pline de vitalitate ale unei femei în jur de cincizeci de ani, debordând de sănătate. Nici urmă de riduri adânci pe obrazul pacientei sale.

Portretul o reprezenta pe lady Manning în ţinută de călărie, ţinând cu mâinile hăţurile unui splendid armăsar negru. Frankie se uită în tăcere la fotografie, apoi o aşeză pe birou.

— Sunteţi liberă, domnişoară.

— Ştiţi că va trebui să vin mâine dimineaţă... mormăi ea încurcată.

— Bineînţeles că veţi continua şedinţele de recuperare, afirmă el pe un ton sarcastic. Să fiţi punctuală. Aveţi trei săptămâni pentru a demonstra că tratamentul este eficace, căci va trebui să plec în Asia de sud-est. Voi avea de ales între a o lua pe mama cu mine sau internarea ei într-un spital unde va fi îngrijită în mod adecvat.

Făcând un gest cu mâna, dădu de înţeles că întrevederea se terminase.

Frankie era mută de indignare. Ieşi din cameră şi se duse în grabă la maşină. Conduse ca o nebună şi abia când ajunse pe şosea îşi dădu seama de imprudenţa ei. În ciuda activităţilor care-i ocupau timpul, se gândea mereu la discuţia cu Tristan. Seara ajunse acasă nervoasă şi epuizată, trântind cu violenţă uşa apartamentului.

Rani ascultă cu atenţie mărturisirea prietenei ei şi încercă s-o liniştească.

— Cred că şocul a fost foarte puternic pentru Tristan. Nu numai că i-a murit tatăl, dar o găseşte pe mama sa paralizată, poate pentru tot restul vieţii...

Frankie nu era dispusă să accepte vreo scuză pentru comportamentul nepoliticos al fiului pa-

cientei sale. În seara aceea, îi venise rândul lui Rani să pregătească masa de seară și ea o îmbie pe Frankie cu o friptură cu salată, dar aceasta făcu un gest de respingere.

– Scuză-mă, Rani, spuse Frankie, sunt într-o asemenea stare de nervi încât nu pot înghiți nimic. Ce individ scârbos !

– Nu știu de ce te consumi atâta pentru câteva lecții. Este o muncă temporară. Cum de ți-ai pierdut sângele rece ? Toată lumea te invidiază pentru echilibrul tău.

– În cazul acesta este vorba de mai mult decât o simplă muncă de câteva luni.

– Ah, da ? se miră prietena lui Frankie.

Mama lui Rani era indiancă și transmisese fiicei sale părul negru și lucios, tenul măsliniu și trăsăturile armonioase.

– Simt că am o afecțiune deosebită pentru lady Manning, poate pentru faptul că a fost cândva o dansatoare plină de speranță și pentru că a fost nevoită să renunțe la cariera artistică din motive familiale. Acest lucru mă apropie de ea. Îmi închipui cât de dificil i-a fost să sfideze convențiile. În zilele noastre, este de neconceput ca o femeie să renunțe la o muncă pasionantă numai de dragul unui bărbat căruia i se consacrase cu o totală devoțiune.

– Bărbații sunt uneori ca niște copii capricioși. Femeile își motivează abandonarea slujbelor prin existența soților care doresc să le

aibă tot timpul în casă... Uneori, femeile nu doresc să aibă un eşec profesional şi renunţă să mai lupte pentru afirmarea personalităţii lor. Uite cazul tău. De doi ani de zile nu faci nimic, de dragul fratelui tău.

Chipul Francescăi păli pe neaşteptate. Nimeni n-o înţelegea.

– Ce vrei să spui ? murmură ea. Crezi că mă folosesc de David ca un pretext pentru că nu am intrat într-o trupă de dans ?

Rani evită privirile ei.

– Cam aşa ceva. Ascultă, Frankie, nu vreau să te necăjesc, dar dacă ai fi tot atât de intransigentă cu tine însăţi, nimic, dar nimic, nu te-ar fi împiedicat să-ţi urmezi calea în urmă cu doi ani. Chiar dacă ţi-ar fi căzut cerul în cap şi tot ar fi trebuit să pleci cu trupa de dans modern. Înţeleg totuşi că erai sub impresia dureroasă a pierderii mamei tale şi că-ţi venea greu să-ţi abandonezi fratele într-un moment atât de dificil...

Frankie îndepărtă mâna pe care Rani i-o pusese pe umăr şi se ridică de pe scaun.

– Asta înseamnă că pentru a te afirma pe plan profesional, trebuie să fii necruţător şi egoist.

– Din păcate, uneori este o cerinţă, recunoscu Rani. Bărbaţii ştiu foarte bine să se descurce în viaţă.

– Din cauză că sunt mai sensibile, femeile nu pot înfrunta viaţa ? întrebă Frankie. Ce sla-

bă consolare pentru că suntem bune şi miloase"! Aceasta este a doua provocare pe ziua de azi.

— Adică ?

— Dacă este adevărat ce mi-ai spus, înseamnă că viitorul meu este compromis. Pentru a deveni balerină trebuie să mă transform într-un monstru egoist şi indiferent ?

— N-ai de ce să te temi, o linişti Rani, surâzând, deoarece ştia cât de generoasă şi bună este prietena ei. Nu vedea cum ar putea ea să-şi schimbe caracterul.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-ţi dovedesc câtă voinţă am, continuă Frankie ai cărei ochi străluceau din nou. Stai jos şi ascultă-mă cu atenţie. Am să dau curs anunţului făcut de trupa de dans Electra. Săptămâna trecută i-am spus lui Matty că nu sunt pregătită pentru concurs, dar îmi dau seama că ai dreptate ; dacă a fost un pretext faptul că mi-a fost frică de proba de selecţie ? Dacă voi fi aleasă, voi debuta în cursul ultimei luni de liceu a fratelui meu...

— În locul tău, nu mi-aş face griji pentru el. Va fi destul de nervos cu examenul de bacalaureat ca să mai aibă nevoie de prezenţa ta care-l va călca pe nervi. Care este cealaltă provocare ?

— Ah, da... uitasem de ea, exclamă Frankie, visătoare. Tristan a avut dubii în privinţa corectitudinii mele şi a râs de pregătirea mea profesională. Am intenţia să-i dovedesc con-

trariul. Îi voi demonstra domnului Tristan de Vere Manning și ție, Rani, că este posibil să faci carieră, rămânând un om sincer și bun. Aș adăuga chiar că sentimentele binevoitoare pot să contribuie la afirmarea mea artistică. Munca mea cu lady Manning nu va fi o simplă demonstrație a capacității mele profesionale, ci și o ocazie pentru a-i da o lecție fiului ei arogant.

CAPITOLUL II

Matty a fost încântat, a doua zi, să afle hotărârile elevei sale. Imediat îi arătă ce trebuie să pregătească pentru a se ridica la nivelul cerut de concurs.

– Numai o selecţie exigentă te va stimula să te poţi menţine în formă fără să faci parte dintr-o trupă de dans.

Frankie ştia că el are dreptate. Începu să transpire din greu la sala de dans şi în curând observă ea însăşi că are o altă ţinută şi mişcările ei deveniseră mai precise şi mai suple. Acum înţelese de ce Matty, un dansator atât de inteligent şi cu experienţă bogată, investise timp şi energie în pregătirea unei tinere ca ea. În timp ce făcea zeci de rotaţii în faţa oglinzii, îşi promise să-i arate lui Matty de ce este în stare.

Concentrată să execute cât mai bine exerciţiile de dans, uită complet că are lecţie cu lady Manning. Când se duse la vestiar, îşi aminti brusc că este aşteptată la conac.

– Oh, nu! exclamă ea uitându-se mirată la Rani. Trebuia să ajung la ora unsprezece! Vai, sunt în întârziere!

Luă în grabă un costum curat fără să observe că era prea scurt pentru ea şi fugi spre maşină.

Trecuse ora unsprezece când Frankie opri maşina în faţa intrării de la conac. De obicei venea cu câteva minute mai devreme pentru încălzire, dar astăzi va fi nevoită să renunţe la ea.

Observă că limuzina cu şofer era absentă. Se gândi cu ironie la faptul că Tristan avea pretenţia absurdă de a poseda o maşină de lux pe când ţinuta sa vestimentară era simplă şi sobră, venind în contradicţie cu semnele exterioare de bogăţie etalate cu atâta nonşalanţă. Ea îşi imagina o altă maşină pentru el, dar recunoscu în sinea ei că frumoasa limuzină se armoniza cu înfăţişarea lui rasată. În fond, ce ştia despre el? Nici nu dorea să afle mai multe amănunte legate de persoana lui nesuferită...

Împinse uşa de la intrare fără să sune şi se îndreptă spre sala de dans când auzi pocnetul uşii de la etaj. Fără să dea atenţie acestui lucru, se grăbi să ajungă mai repede la lecţie, dar se opri zărind silueta înaltă a lui Tristan care cobora scara, aşteptând s-o salute. Încer-

că să-i surâdă, dar spre marea ei mirare, acesta trecu pe lângă ea fără ca măcar să-i acorde vreo privire.

Ar fi putut foarte uşor – aşa cum îi povesti mai târziu lui Rani – să întindă piciorul şi să-i pună o piedică. Pe moment rămase înmărmurită şi nu schiţă nici un gest, uitându-se la el cum se îndepărtează. Fără să vrea, îi admiră mersul suplu şi sprinţar.

Gândindu-se la bunăvoinţa mamei lui, se abţinu să-i spună ceva.

Frankie se duse în vestiarul amenajat pentru ea şi-şi scoase costumul de dans din geantă. Se gândi cu mâhnire că fiul cel mare este un tip nepoliticos şi îngâmfat şi că va trebui, pe viitor, să se ferească de el... Cu greu reuşi să-şi pună costumul de culoare roz. Din fericire, era fără mâneci.

Încercă să facă unele mişcări uşoare, apoi se încumetă să facă o săritură cu răsucire. Slavă Domnului, costumul îi permitea să se mişte aproape normal.

Nu mai zăbovi în încăpere şi intră în sala de dans aşteptându-se s-o găsească pe lady Manning dar nu zări pe nimeni în cameră. În picioarele goale, Frankie făcu câţiva paşi de vals, apoi de tango şi ajunse în dreptul uneia din ferestrele care dădeau spre grădină. Cerul era întunecat şi ea se întoarse spre uşă pentru a aprinde lumina în sala de dans. Tocmai întinsese mâna spre întrerupător când auzi voci din hol, apoi o uşă trântindu-se cu zgomot.

Neliniștea o cuprinse pe tânăra dansatoare și trăsăturile chipului ei adolescentin deveniră îngrijorate. Așadar nu numai ea fusese muștruluită... Mânia lui Tristan se abătuse asupra altcuiva.

Amintindu-și de promisiunea făcută, se îndreptă spre mijlocul încăperii și începu să exerseze pentru concursul de selecție, în așteptarea pacientei sale. De fapt, discuțiile particulare din această casă n-o priveau deloc. Deși era absorbită de dans, ea rămase cu urechea ciulită pentru a auzi vreun zgomot prevestitor că lady Manning va veni la lecție. Se bucură când ușa se deschise și ea se opri pentru a-i adresa un surâs gazdei, când îl zări în pragul ușii pe Tristan, singura persoană cu care nu dorea să se întâlnească.

Tristan se uită la ea obraznic și ea se înroși de furie. Deoarece el nu spuse nici o vorbă pentru a-i explica prezența în sala de dans, Frankie veni spre el cu un pas hotărât, abordând o ținută demnă în ciuda fiorului de teamă care-i străbătu spinarea.

– Unde este lady Manning ? îl întrebă ea pe un ton îngrijorat.

Tristan făcu doi pași în cameră și închise ușa fără să se grăbească.

– Mama s-a culcat, răspunse el surâzând.

Frankie lăsă să-i scape o exclamație de nedumerire.

— Nu vă îngrijorați, nu voi pune pe seama dumneavoastră indispoziția de care suferă. Mama este o femeie foarte încăpățânată și dacă își pune ceva în cap, nimeni nu poate s-o împiedice să ducă la bun sfârșit cele plănuite. Este inutil să insiști pe lângă ea să renunțe să se extenueze cu... exercițiile de dans, încheie el cu un ton disprețuitor.

Frankie nu răspunse la provocare căci bănuia că Tristan caută cu tot dinadinsul s-o scoată din sărite pentru a-și bate joc de slăbiciunile caracterului ei de femeie. Nici vorbă să-i dea o asemenea satisfacție !

— Îmi pare nespus de rău că mama dumneavoastră este suferindă, spuse ea încet. Sper că nu este nimic grav.

— Grav ? repetă Tristan, încruntându-și sprâncenele. Față de ceea ce a îndurat de când a rămas paralizată, este pur și simplu un fleac.

Frankie aștepta ca el să-i facă un semn cu mâna că poate pleca, dar bărbatul îi bara drumul spre ieșire.

— Sunt mâhnită că lady Manning nu se simte bine, continuă ea. Pot să plec ?

El începu să râdă.

— De ce atâta grabă ? Nu cred că aveți altceva de făcut până după prânz, nu-i așa ?

— Nu cred că aveți intenția să mă țineți aici un ceas fără să fac nimic ! exclamă ea, surprinsă și neliniștită.

– Cine-a spus că nu veţi face nimic ? Trebuie să vă câştigaţi banii pentru lecţie...

– Nu m-am gândit să vă cer bani pentru o lecţie care nu a avut loc, replică ea pe un ton tăios.

– Asta înseamnă că nu vă pricepeţi deloc la afaceri, îi întoarse el vorba. Ar fi trebuit să vă telefonez pentru a vă avertiza că este inutil să veniţi astăzi la conac.

– Sunt sigură că aţi fi făcut acest lucru dacă aţi fi ştiut din vreme că mama dumneavoastră nu se simte bine.

– Am ştiut că mama nu va participa la lecţie astăzi...

Frankie îşi înălţă privirea nedumerită.

– Ce vreţi să spuneţi ?

Fără să răspundă, Tristan se apropie de fereastră şi se sprijini de pervaz, privind gânditor în grădină. Ploaia care începuse să cadă înviorase verdeaţa şi atmosfera părea mai liniştită. Frankie ar fi putut profita de ocazie pentru a pleca, dar vocea lui Tristan, gravă şi ciudată, o înlemni.

– Vreau să dansaţi pentru mine.

Cuvintele pe care nu le va uita toată viaţa răsunau în urechile ei ca nişte porunci care nu admiteau replică.

Frankie se uită la el uluită.

Tristan îşi îndreptă privirile către ea şi-i spuse apăsat :

– Aţi auzit foarte bine... Dansaţi pentru mine.

Alene, el se așeză pe brațul fotoliului și ea remarcă faptul că pielea lui este bronzată și are cămașa deschisă la piept. În ciuda întunericului, ea ghicea că trăsăturile chipului lui deveniseră ironice, chiar batjocoritoare.

— Mama mi-a mărturisit că sunteți hotărâtă să deveniți balerină după ce fratele termină liceul. Să nu-mi spuneți... că sunteți timidă...

— Absolut deloc...

— Mi-am dat seama de acest lucru ! o întrerupse el râzând, apreciindu-i corpul splendid. Ultima dată ați purtat un costum mai puțin îndrăzneț și în picioare aveați jambiere...

— Jambierele sunt indispensabile dansatorilor, îl informă ea pe un ton sec.

— Tot ce se poate, dar constat că le-ați abandonat pentru o ținută mai lejeră.

— Credeți că am avut un scop precis dacă mi-am schimbat costumul de dans ?

— Numai Dumnezeu cunoaște răspunsul la această întrebare, zise Tristan.

— N-am urmărit nici un gând ascuns, afirmă Frankie, refuzând să cedeze în fața insinuărilor lui Tristan. După cât se vede, altcineva are o asemenea impresie.

— Vreti să mă faceți să cred că sunteți o fată nevinovată, cu ochii mari căprui ? Acest lucru este infirmat de costumul pe care-l purtați și care vă lasă pe jumătate dezbrăcată.

Frankie se uită în oglindă și observă că trupul ei putea să-i trezească senzualitatea, deoarece costumul era prea strâmt.

— Ţinuta mea este obişnuită pentru o balerină. De ce vă simţiţi contrariat de costumul meu ? făcu ea, dând din umeri.

— Nu aţi avut intenţia să mă provocaţi ? o întrebă el, ridicându-se în picioare.

Frankie făcu câţiva paşi napoi şi clătină din cap, gândindu-se la ceea ce-şi imaginase Tristan.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să plec. Am puţin timp liber şi vreau să mă pregătesc pentru că săptămâna viitoare voi da un concurs de selecţie pentru o trupă de dans.

Frankie nu făcu decât doi paşi spre uşă înainte ca el s-o ajungă din urmă şi s-o oprească, punându-i o mână pe umăr.

— V-am cerut ceva, îi aminti el.

Ea nu putu să-i răspundă, tulburată de apropierea lui.

— Am spus să dansaţi ! N-aţi auzit ce v-am rugat, sau credeţi că mi-am schimbat părerea ?

Frankie îşi înălţă capul pentru a protesta şi deschise gura dar Tristan îi puse degetul pe buze.

— N-am nimic împotrivă dacă veţi repeta aici programul pentru concurs.

Chipul tinerei se înroşi. Ce se întâmpla cu ea ? Atingerea mâinii unui bărbat putea s-o tulbure atât de mult ?

El rămase în spatele ei şi Frankie simţi că reticenţa faţă de el se risipise ca prin farmec. Acum va avea ocazia să-i arate că este o dansatoare cu talent.

Fără să mai protesteze, Frankie se întoarse spre mijlocul sălii.

— Fără acompaniament, dansul meu va părea cam ciudat.

— Ce muzică aţi ales ?

— Ultima parte din „Amorul vrăjitor"...

— De Manuel De Falla, îi luă el vorba, dând din cap.

Frankie se linişti puţin la gândul că el se pricepe la artă şi mai ales la muzica baletului modern. Ca şi cum ar fi vrut să-i demonstreze temeinicia cunoştinţelor sale, Tristan începu să fredoneze câteva măsuri. Atmosfera învăluitoare a acestei capodopere inspirate din tema eternă a iubirii nefericite inundă camera.

Frankie începu să danseze cu graţie şi precizie. Ştia că exprima intensitatea sentimentelor răvăşite ale unei femei subjugate de iubire. Dansa inspirată de atenţia pe care i-o acorda Tristan. Fiecare dansator era extrem de sensibil la reacţia publicului.

După ultima piruetă se opri în faţa lui. Ochii lui negri n-o slăbiseră nici o clipă. Părea că este sub vraja dansului, fără să se poată desprinde de atmosfera de vis sugerată de Frankie.

— Cât lirism ! Absolut uimitor...

Spre disperarea dansatoarei, el se îndreptă spre uşă spunându-i :

— Mama mea ţine să vorbiţi cu ea înainte de a pleca. Aş vrea ca data viitoare să vă puneţi acelaşi costum... Este încântător...

Frankie rămase descumpănită. Dacă Tristan i-ar fi aruncat o găleată de apă rece în faţă şi tot n-ar fi fost atât de nedumerită. Cum îndrăznise să-şi bată joc de arta ei, comparând-o cu vulgarele mişcări ale dansatoarelor de varieteu ? După ce-şi pusese tot sufletul pentru a-i transmite emoţiile pe care le încercase în timpul dansului, el nu găsise alt comentariu decât aspectul costumului ! Era culmea neruşinării.

Frankie nu agrea efectul pe care-l producea trupul ei asupra bărbaţilor. Apariţia ei pe scenă atrăgea atenţia tuturor, iar costumul minuscul nu făcea decât să-i accentueze farmecul pe care-l degaja.

Simţi că o cuprinde mânia şi dezgustul. De ce fiecare întâlnire cu Tristan trebuia să se termine atât de lamentabil ? Oare ce-l apucase să fugă de lângă ea ca şi cum ar fi abandonat o jucărie de care se plictisise ?

– Ce prost crescut ! exclamă Rani în aceeaşi seară.

Întrevederea cu lady Manning o liniştise pe Frankie : nu fusese vorba decât de un guturai. Lady Manning îi confirmă faptul că doreşte să participe în continuare la lecţiile de dans, încurajată de progresele pe care le făcuse. Avea încredere în temperamentul lui Frankie.

– Cel puţin ai sprijinul ei, comentă Rani, căci eram îngrijorată de faptul că prietenul tău te-a cucerit cu totul...

– Ce-ai spus ? Tristan, prietenul meu ? replică Frankie, muşcându-şi buzele.

Rani izbucni în hohote de râs şi fredonă o melodie la modă care era inspirată din dragostea unei fete, adăugând cuvintele ei. Frankie recunoscu numele lui Tristan.

De data aceasta, nu mai zâmbi la gluma prietenei sale.

– Ce caragioasă eşti, Rani, când ironizezi pe cineva, spuse Frankie pe un ton supărat.

– Află, draga mea, că nu m-am înşelat... Am impresia că nu mai ai nici o şansă să scapi de el, continuă Rani care-o cunoştea foarte bine...

Cuvintele avură un efect uluitor asupra Francescăi, deoarece îşi dădu seama că Rani îi ghicise gândurile. Ea însăşi avea senzaţia că a trecut pragul rutinei cotidiene şi că intrase într-o zonă ciudată, greu de definit.

– Prostuţo, pur şi simplu te-ai îndrăgostit de el, asta-i tot !

*

* *

Încă o dată, Matty se transformă de bunăvoie într-un „tată" înţelegător şi duios, rol care-i venea de minune, având un talent deosebit în iscodirea sufletelor celor cuprinşi de o

pasiune subită. Ştia să le recomande dansatoarelor munca fără preget care să uşureze chinurile iscate dintr-o iubire neîmpărtăşită. Fără nici o ezitare, îi arătă lui Frankie satisfacţia oferită de artă, care poate compensa frământările unei inimi zdrobite de dragoste.

– Cred că ai dreptate, îl aprobă ea cu tristeţe.

– Bineînţeles că am spus adevărul. Crede-mă, în acest moment, pentru tine nu poate exista decât un singur gând. Ştii foarte bine care.

Frankie îl aprobă, dând din cap. Venind la Matty, ea îşi despletise coada cea lungă şi părul i se revărsa pe umeri. Era şi mai seducătoare şi mai romantică, ceea ce-l nelinişti pe Matty care ştia că dragostea poate avea un efect nefast asupra femeilor, îndepărtându-le de muncă. Chiar şi cele mai ambiţioase se lasă copleşite de grijile iubirii şi neglijează orice preocupare legată de munca lor.

– Nu cred că este cazul să-ţi reamintesc...

Matty se opri din vorbă, căci, de data asta, constată că nu mai avea puterea magică de a influenţa psihicul dansatoarelor pe care le conducea. Privirea lui pătrunzătoare o sfredeli în zadar pe Frankie care părea absentă, cu gândul aiurea.

– Fran...kie, o chemă el, pentru a-i atrage atenţia. Când vei reveni cu picioarele pe pă-

mânt, vom putea relua exercițiile de balet. Dacă mai vrei să lucrezi, bineînțeles...

— Ce spui ? Oh... da, da, Matty... Scuză-mă...

Francesca își reluă antrenamentul, dar fără nici un chef. Mişcările sale pierduseră din eleganța și expresivitatea care fac ca exercițiile de antrenament să exprime transmiterea unei emoții artistice.

Matty recurse la un mijloc mai puțin obişnuit, dar deosebit de eficace. Luând un baston din colțul sălii, lovi cu putere parchetul, ceea ce-l făcu pe pianist să tresară și să-și întrerupă acompaniamentul. Frankie se opri din dans și se uită, înfricoşată, spre profesorul ei.

— Încă o dată, porunci acesta. Te miști ca o somnambulă.

Fără milă, Matty o făcu să repete exercițiul de douăzeci de ori. Când îi permise să se odihnească, ea se prăbuşi pe podea ca o marionetă căreia i s-au tăiat brusc sforile. Matty se uita fără milă la trupul ei elegant care zăcea în mijlocul camerei pe parchetul ceruit.

— Mâine la opt reluăm pregătirea.

— Ce spui ? reuși să articuleze Frankie ridicându-și privirile obosite spre el.

— La ora opt fix. Să nu întârzii. Ai nevoie de aceste ședințe de lucru. Mi-ai cerut ajutorul, nu-i aşa ? Ai să vezi cum te voi chinui ca pe hoții de cai ! o amenință el.

— Nu mai rămâne decât să mă bați ! replică ea.

– Ei şi ? Munca serioasă te-a obosit deja ? Nu mai vrei să devii dansatoare profesionistă ? rânji profesorul ei. Nu eşti încă la nivelul unei soliste. Preferi să rămâi o speranţă ?

Frankie se ridică cu greu în picioare.

– Matty, eşti un călău. Am ştiut întotdeauna că sub aparenţa unei fiinţe amabile ascunzi o inimă de gheaţă. Să nu crezi că mă poţi înfricoşa cu ameninţările tale. Voi ajunge înaintea ta, mâine dimineaţă.

Sfidarea aruncată de tânăra sa elevă smulse un zâmbet şăgalnic de pe buzele lui Matty care se întoarse spre pianist pentru a nu fi observat de Francesca.

Aceasta se simţea îngrozitor de singură şi de nefericită. Niciodată nu suferise atât de mult şi nu ştia cine ar putea să-i aline inima amărâtă.

CAPITOLUL III

David acceptase fără mofturi să locuiască cu sora sa şi prietena acesteia.

Frankie se gândise, după moartea părinţilor ei, să închirieze o cameră pentru a plăti ratele la casă şi nu se hotărâse pe cine să aducă să trăiască alături de ea şi David. Luându-şi în serios rolul de cap al familiei, ea se preocupa fără încetare de creşterea fratelui mai mic. Cum ar reacţiona el dacă ar trebui să locuiască în aceeaşi casă cu două tinere ? Pe de altă parte, nu-i convenea să aibă un chiriaş, deoarece se temea de bârfele care n-ar întârzia să apară, mai ales că vecinii abia aşteptau s-o ponegrească.

Se gândise chiar să dea un anunţ la ziar, când Matty îi propuse să ia o fată dintre elevele sale şi fu bucuroasă când Rani se arătă doritoare de a locui cu ea.

— Nu mai pot sta acasă din cauza tatălui meu, i se destăinui ea. Nu este de acord cu pasiunea mea pentru dans şi este insuportabil. Tata a vrut să fac facultatea de istorie, dar eu

l-am convins să mă lase un an să merg la cursuri de dans. Acum crede că voi merge la universitate. Nu vrea să înțeleagă în ruptul capului că dansul este vocația mea.

Frankie se înduioșă de soarta lui Rani.

– Ce ai de gând să faci ?

– Am acceptat un compromis : voi urma facultatea de arte frumoase.

– Care este reacția tatălui tău ?

– Pe moment, nu mi-a dat nici un răspuns, dar în fiecare seară, la cină, mă chinuie cu întrebările. Mama se află la mijloc, căutând să-l susțină, dar vrea să mă apere știind că nu-mi place istoria. Am oroare de certuri.

Rani părea disperată și Frankie o îmbrățișă cu căldură.

– Crezi că dacă vei locui cu mine și cu David, vei putea rezolva situația în care te afli ?

– Sunt sigură de asta, afirmă Rani. Voi avea răgazul să mă antrenez în mod serios și tata va putea să-și dea seama că acesta este drumul meu în viață. Pregătirea pe care o voi obține la școala lui Matty va fi cea mai bună dovadă că și cariera de dansatoare este interesantă. Sper să fie de acord cu alegerea mea...

– Așa este, va fi mai ușor decât să vă certați tot timpul, remarcă Frankie. Va fi tatăl tău de acord să pleci de acasă ? Riști să-l faci să creadă că este un gest de sfidare a voinței sale...

— Nu te îngrijora. Am vorbit cu mama care mă sprijină şi ea mi-a spus că tata ar vrea să-şi dea acordul, dar este prea orgolios să cedeze aşa de repede.

Frankie nu-şi ascunse bucuria.

— Poţi să aduci argumentul că faci o faptă bună salvându-ne pe mine şi pe David de portărel. Nu vom risca să fim alungaţi din casa părintească.

Rani provenea dintr-o familie bogată, tatăl ei fiind profesor la universitate iar mama ei medic, ceea ce-i permitea să achite cu uşurinţă chiria.

Când îl anunţase pe David că vor avea o nouă locatară, acesta se arătă sceptic, ca orice licean care se respectă. Două fete într-o casă erau cam mult...

— Totuşi, Rani este o chiriaşă interesantă, îi mărturisi el lui Frankie, abordând un zâmbet misterios. Este pasionată de cricket.

Rani practicase acest sport la liceu, iar subiectul favorit al lui David era... tocmai cricketul.

Cei trei locatari se înţeleseră de minune şi-şi împărţiră serviciile gospodăreşti. David însuşi începu să pregătească masa, ascultând de sfaturile competente ale lui Rani.

— Să ştii că s-a schimbat mult de când ai venit, îi spuse Frankie într-o zi. Cred că l-ai ambiţionat şi vrea să arate că este capabil să fie la înălţimea unei campioane de cricket.

— În cadrul unei comunități de elevi, cel care practică acest sport se bucură de un prestigiu sporit din parea colegilor, afirmă Rani. Îi datorez această pasiune tatălui meu.

În dimineața aceasta, când Frankie coborî scara la ora șase și jumătate, nu se auzea nici un zgomot în casă. Dorea să-și țină promisiunea față de Matty de a sosi devreme la sala de dans. Remarcile acestuia, destul de usturătoare, cu privire la lipsa de grație cu care dansase, o ambiționaseră la culme. Era hotărâtă să execute la perfecție programul ales pentru concurs.

Își pregăti cafeaua și două tartine cu unt și se gândi că trebuie să-l trezească pe David înainte de a pleca. Deși fiecare locatar avea sarcini precise, Frankie veghea ca fratele ei să mănânce dimineața.

În timp ce sorbea din cafea, ea își imagină ziua de lucru : era destul de lejeră, cu numai două cursuri de dans de câte o oră și jumătate fiecare.

Primul curs se adresă gospodinelor care doreau o activitate care să le destindă, dar să fie și sportivă în același timp. Era o lecție desfășurată într-un ritm alert și Frankie era încântată că femeile care participau cu bucurie la aceste ședințe își recăpătau vigoarea fizică și o ținută corectă.

Al doilea curs, de jazz pentru elevii avansați, era mai dificil, dar tot atât de antrenant.

Francesca zâmbi. Îi rămânea o oră dimineaţa pentru a lucra cu Matty şi după-amiaza, începând cu ora paisprezece, putea să se antreneze singură. Dorea ca seara să facă o saună pentru a se reface după o zi obositoare.

Se uită pe foaia de hârtie prinsă cu o pioneză de dulapul din bucătărie : era rândul ei să facă toate cumpărăturile şi David trebuia să pregătească masa de seară. Şcoala de dans se găsea lângă piaţă şi putea să se aprovizioneze foarte uşor.

Se făcu ora şapte. Era timpul să plece. Urcă scara şi-l strigă pe fratele său. Acesta nu răspunse şi Frankie fu nevoită să-l zgâlţâie pentru a-l trezi.

– Hei, David. Scoală-te !

Fratele ei mormăi ceva ininteligibil.

– Mă duc după cumpărături. Spune-i lui Rani să le aducă de la şcoala de dans pentru a pregăti cina. Eu mă întorc târziu, după zece seara. Ai auzit ?

David deschise ochii şi întrebă somnoros :

– Ce oră este ?

– Nu te grăbi, râse sora sa. Nu este decât ora şapte. Trebuie să plec devreme, asta-i tot.

– M-ai trezit degeaba ! exclamă David făcând o strâmbătură.

– Te-am strigat încet, dar dacă n-ai răspuns, te-am trezit pentru a-ţi aminti ce ai de făcut. Nu uita să-i spui lui Rani să aducă proviziile. O las să mai doarmă puţin...

Rani se întorsese aseară târziu, după ce-și luase rămas-bun de la ultimul ei prieten cu care avusese o legătură furtunoasă, dar de scurtă durată. Neîncrederea prietenei sale în bărbați se datora deziluziei avută cu Joel, un tânăr dansator care făcea parte din grupa celor ce urmau cursurile de jazz. Frankie aflase de caracterul lui ușuratic și nepăsător și-i părea rău că Rani avusese parte de o asemenea experiență nefericită, datorată lipsei de maturitate a băieților care frecventau școala de dans. Nici unul nu trecuse de douăzeci de ani și nu avea siguranța unui bărbat. Cu toate acestea, Rani căzuse pradă farmecului angelic al lui Joel.

Frankie își puse un pulovăr din mohair și pantalonii din velur de culoare albastră și-și agăță pe umăr geanta care conținea costumul de dans. Ieși încet din casă și-și dădu seama că nu avusese timp să se gândească la... Refuzând să pronunțe numele celui care nu-i dădea pace, se îndreptă hotărâtă spre școala de dans.

Avu o satisfacție deosebită când constată că ajunsese înaintea profesorului pe care-l întâmpină radioasă :

— Bună, Matty ! Ești în întârziere.

Ascunzându-și zâmbetul, acesta îi spuse pe un ton ferm :

— Văd că ai avut timp să-ţi faci încălzirea, aşa că putem începe fără întârziere repetarea programului pentru concurs.

Când Frankie se duse la piaţă, în pauza dintre cursuri, începuse să plouă. Nu era timp propice pentru cumpărături, dar cum nu avea vreme de pierdut, se resemnă să se achite de sarcina ei domestică.

Până la urmă se simţi foarte bine, plimbându-se prin stropii fini care-i răcoreau obrajii. Era obosită după o dimineaţă de lucru intens. Din păcate, norii se adunară şi ploaia se înteţi şi ea trebui să se refugieze într-o cafenea. Nu stătu decât câteva minute şi plecă mai departe, fiindu-i teamă să nu întârzie la şcoală. Se adăposti sub o cornişă, alături de alţi trecători surprinşi de ploaie şi simţi că este împinsă de cineva.

— Scuzaţi-mă, eu... oh ! Pe cine văd !

Frankie recunoscu tonul vocii lui Tristan şi-şi ridică privirile spre el. Se gândi că Rani greşise când afirmase că ar putea să se îndrăgostească de un asemenea bărbat. Se mulţumi să dea din cap în semn de acceptare a scuzelor şi observă cu satisfacţie că el pare descumpănit de atitudinea ei dispreţuitoare.

— Sunteţi atât de mică încât nu v-am observat. Sper că nu v-am lovit, continuă el aplecându-se pentru a se strecura alături de ea.

Frankie dădu din umeri.

– Am impresia că râdeţi de mine. Nu cred că sunt atât de mică încât să nu fiu văzută.

Spunând aceasta, Frankie se îndepărtă puţin pentru a-i arăta că nu doreşte să stea lângă el. Se hotărî să revină la cafenea şi o zbughi din loc, traversând strada. Când ajunse în dreptul intrării, simţi că este prinsă de braţ de Tristan.

– Oh, daţi-mi drumul, ce v-a apucat ? protestă ea încet.

Tristan îi luă geanta de pe umăr şi o ajută să se aşeze la o masă liberă. Ea ar fi vrut să-l admonesteze dar privirile curioase ale clienţilor şi aroma cafelei proaspăt râşnite fură mai puternice decât mânia ei. Acceptă bucuroasă o ceaşcă de cafea pe care o sorbi înfrigurată, zicându-şi în sinea ei că va pleca imediat ce ploaia se va mai linişti.

Tristan păstră tăcere şi se mulţumi s-o privească pe îndelete, ceea ce o călcă pe nervi pe Frankie. Dacă voia să-i testeze voinţa, va vedea că are în faţă un adversar pe măsură.

Se uită visătoare pe fereastră la străzile ude şi la trecătorii care alergau să se adăpostească de urgia care nu mai contenea.

– Este fascinant spectacolul ploii, nu-i aşa ?

Frankie îşi spuse în sinea ei că Tristan dăduse dovadă de lipsă de imaginaţie dacă nu găsise ceva mai original pentru a rupe tăcerea dintre ei.

— Nu v-aţi machiat astăzi, observă el pe un ton insinuant.

Ea-l fulgeră cu privirea. Obişnuia să se fardeze puţin, atunci când o vizita pe lady Manning, dar niciodată când avea repetiţie la şcoală. Ce-l privea pe el cum arăta ? Ştia foarte bine că este drăguţă şi fără machiaj.

— Nu cred că mai aveţi costumul de ieri, adăugă el pe acelaşi ton ironic.

— Aveaţi impresia că fac cumpărături în costum de dans ? replică Frankie indignată. Aşteptaţi până la vară, cine ştie...

— N-am timp ! Când îmi doresc ceva, obţin imediat. Acest lucru este valabil şi în privinţa dumneavoastră...

Frankie se prefăcu că nu înţelege aluzia. Obrăznicia lui o făcu să tremure de mânie.

— În ceea ce mă priveşte, ştiu să aştept până când îmi realizez dorinţele.

— Nu vă prefaceţi că n-aţi înţeles vorbele mele.

— Este cazul să fiţi mai explicit.

— Trebuie să repet...

— Nu-i nevoie, îl întrerupse ea.

Tristan izbucni în râs şi ea rămase nedumerită. Însemna că era unul din acei bărbaţi care nu suportă părerea altora şi în special a femeilor. Ce individ respingător !

El se opri din râs şi continuă pe un ton serios :

– Cred că este cazul să ne cunoaştem mai bine. În primul rând, să se spunem pe nume. Voiam să te invit la cină, dar astăzi avem prilejul să stăm la masă împreună.

– Şi te costă mai puţin, remarcă ea pe un ton acid.

Tristan îşi înălţă sprâncenele nemulţumit şi Frankie se roşi de îndrăzneala ei.

– Nu te îngrijora, vom avea timp să cinăm, o asigură el.

– Nu asta am vrut să spun ! se scuză ea încurcată.

Era ceva neobişnuit : ori de câte ori vorbea cu el, spunea numai prostii. Nu se putea stăpâni însă, fiind dominată de teama că el îşi bătea joc de ea...

– Nu contează ce-ai vrut să spui. Am vrut să spun că este bine că ne-am întâlnit în dimineaţa aceasta, ca să fixăm o zi care să ne convină la amândoi pentru a merge la un restaurant. Îmi dau seama că este o ocazie să te usuci puţin, adăugă el afişând un surâs exasperant. Arăţi ca un câine plouat.

– Îţi mulţumesc mult pentru compliment, zise ea pe un ton ironic. Oricum, aş fi intrat în cafenea şi fără ajutorul tău.

– Atunci să spunem că sunt aici pentru a mă convinge că bei ceva cald şi reconfortant. Am impresia că nu mănânci prea mult.

– Ce-ţi veni cu remarca asta ?! explodă Frankie, roşind de furie.

— Totuşi, continuă el deloc impresionat, sacoşa cu alimente pe care ai cărat-o prin ploaie pare destul de grea. Nu cumva vrei să hrăneşti cu ea un regiment întreg? Frăţiorul are o poftă de căpcăun.

— De fapt, suntem trei, îl informă ea, pe un ton muşcător.

Tristan îşi încruntă sprâncenele mirat şi ea se grăbi să adauge:

— Împart apartametul cu cineva.

Văzând că el se întunecă la faţă, ea înţelese că Tristan căzuse în capcană. După părerea lui, persoana cu care locuia nu putea fi decât un amant... Ea îi adresă cel mai fermecător surâs. Poate să creadă ce vrea. Acum va vedea că nu este singurul bărbat fascinant din oraş. Dar un gând neliniştitor îşi făcu apariţia în mintea ei: oare el este singur? Faptul că se juca de-a seducerea o lăsase să creadă că este singur. Dar dacă este căsătorit şi continuă să facă pe cuceritorul cu celelalte femei? Ochii ei neliniştiţi o trădară.

— S-ar spune că te frământă ceva, afirmă el pe un ton glumeţ.

— Păcat că nu poţi citi ce se petrece în sufletul meu. Ar fi interesant să afli ce gânduri are o fată ca mine.

Satisfăcută de replica ei promptă, Frankie sorbi o înghiţitură de cafea dar se fripse din cauza grabei.

– Francesca, să facem pace. Vino la cină astă-seară şi vei avea ocazia să-mi vorbeşti în amănunţime despre terapia interesantă pe care o foloseşti cu mama mea.

– Mi-e teamă că este imposibil să vin, zise ea pe un ton ferm. În primul rând sunt foarte ocupată.

– Prietenul tău ?

– În al doilea rând, continuă ea, neluând în seamă întrebarea lui, n-am chef să cinez cu tine. Sunt convinsă că n-am nimic de adăugat la părerea preconcepută despre tratamentul meu.

– Ce părere preconcepută ? făcu Tristan mirat. Scumpa mea, am o idee bine stabilită despre femei, asta-i tot.

– Aha, iată de ce dispreţuieşti femeile ! exclamă ea, pe un ton triumfător. Nu sunt deloc „scumpa ta" şi îţi interzic să discreditezi statutul meu profesional tratându-mă cu o asemenea uşurinţă.

– Oh, nu, te rog, glumi Tristan. Nu te enerva aşa de tare.

– Ce propuneri concrete ai pentru mine, de la înălţimea inaccesibilă a trufiei masculine ?

– Înălţimea sa, în mărinimia ei, ar putea propune şi porunci răpirea ta.

Ochii lui scânteiară malițioşi. Dacă Frankie n-ar fi fost o fire reţinută, i-ar fi aruncat faţa de masă cu tot conţinutul ei în plină figură. Oh, ce individ insuportabil ! Îi venea să se ridice

să-l lase singur în cafenea, dar mândria o reținea. Nu dorea să-i dea satisfacție și să-i ofere o victorie fără glorie. Voia să-i dea o lecție pe care s-o țină minte toată viața.

– Așadar, ai impresia că poți să-ți permiți orice ? Comportamentul tău este mai degrabă asemănător cu cel al unui bădăran. N-aș zice deloc că noblețea ta m-a impresionat.

El rămase descumpănit de replica ei acidă.

– Este pentru prima oară când o femeie refuză să cineze cu mine. Motivul îl constituie prietenul tău ? Se opune oare invitației fiului pacientei tale ?

– Te rog să nu mai spui astfel de prostii ! se înflăcără ea.

– Îmi dau seama că ești o fire independentă și nu-ți place ca bărbații să-ți dea ordine, nu-i așa ? o ironiză el.

– Cam așa este, remarcă ea pe același ton.

Frankie avusese impresia că-l redusese la tăcere, dar el adăugă cu un glas hotărât :

– Ne mai vedem noi, Frankie, și cât de curând.

El se aplecă înainte și-și puse coatele pe masă.

– Ai înțeles ?

– Desigur ! Ce aș putea face altceva în fața țipetelor tale ? Toți clienții din cafenea te aud foarte bine și mă simt obligată să pun capăt discuției. Nu avem nimic să ne spunem aici.

– Din contră, avem atâtea să vorbim. Ai să vezi că aşa este, cum îţi spun eu. Acum trebuie să plec, spuse el după ce aruncă o privire la ceas. Pot să te conduc cu maşina la şcoală ?

– Glumeşti. Prefer să merg pe jos, mulţumesc.

Zicând aceasta, ea se ridică, cu satisfacţia că se descotorosise de el. Câştigase. Cu toate acestea, în străfundul sufletului simţea că pierduse. Să fi fost de vină puternica încredere pe care Tristan o avea în forţele sale ? Sau faptul că nu avusese ultimul cuvânt ? Nimic nu părea să-l tulbure. Discuţia dintre ei rămăsese ca duelul dintre doi adversari înverşunaţi în care nu există nici un învingător. Oricum s-ar gândi, Tristan este departe de a putea fi învins. Este un tip destul de înzestrat, capabil să-şi ascundă adevărata personalitate. Ce secret păstra în inima lui ?

– Am impresia că faci orice pentru a mă indispune, îl admonestă ea.

– Mulţumesc pentru sinceritate, spuse Tristan, clipind din ochi. Înseamnă că aş putea fi şi foarte amabil dacă aş dori acest lucru, nu-i aşa ?

Fără să-i răspundă, ea se îndreptă spre casă, scotocind prin geantă.

– Chiar dacă este împotriva principiilor tale de egalitate între sexe, ţin să plătesc eu. De fapt, eu te-am invitat aici. Te rog să nu zici nimic, îi porunci el, văzând că încearcă să deschidă gura.

El întinse o bancnotă casierei şi nu mai aşteptă restul, ieşind cu Frankie în stradă.

Ea îi mulţumi pentru trataţie şi se amestecă în mulţime.

Slavă Domnului că scăpase atât de uşor şi se simţea uşurată. După ce ajunse la şcoală, reîncepu exerciţiile cu aceeaşi vigoare de dimineaţă şi nu se mai gândi la întâlnirea cu Tristan. La prânz luă o salată şi un iaurt, apoi îşi făcu cursul de jazz cu conştiinciozitate. Nu avu o clipă liberă pentru a se preocupa de alte lucruri decât de munca ei.

Numai când făcu saună reuşi să se destindă puţin. Lungită pe banca de lemn, cu părul lung lăsat liber să cadă până la podea, se lăsă în voia imaginaţiei, căzând într-o stare apropiată de cea a somnului. Nu putu să-şi continue reveria căci Tristan îi reveni în minte.

„Devin ridicolă, îşi zise ea în sinea ei. Oare de ce mă preocupă acest bărbat atât de mult ? Ce are de nu-mi dă pace ? Este chiar atât de seducător ? Recunosc că este destul de prezentabil. Are o putere aproape magnetică, la care femeile nu rezistă. De ce să mă tem de el ? De ce sunt atât de pornită împotriva lui ? Nu mă costă nimic dacă intru în jocul lui."

Ea se înfioră şi se ridică în picioare, neliniştită, apoi se aşeză pe bancă. Ceva o împiedică să accepte jocul lui. Nu dorea să-i facă ochi dulci pentru a nu-i da o impresie greşită. Îşi imagina cu ce ochi ar privi-o dacă i-ar

cădea în braţe ca toate femeile seduse de farmecul lui de aristocrat rasat. Îi trecu prin minte gândul că totuşi reprezentantele sexului slab nu se răzbună pe Don Juan. Oare n-o considera una din victimele sigure care să-i sporească faima de cuceritor ?

Ea suspină. Dacă va continua să lucreze cu mama lui, va trebui să-l întâlnească mereu şi va fi nevoită să-i accepte pactul de pace. Frankie se răsuci pe burtă. Aburii arzători începeau să-şi facă efectul.

– Gata, zise ea hotărâtă. Este cazul să nu mă mai gândesc la nimic altceva decât la concursul de selecţie de săptămâna viitoare.

După ce ieşi din cabină, Frankie se întoarse în camera de dans şi opri muzica. Era extenuată de atâta efort. Tăcerea din jur îi arăta că rămăsese singură în şcoală. Ultimul curs se termina la ora douăzeci şi unu şi în ciuda obiceiului de a bea o cafea înainte de a pleca, ultimii elevi o întinseseră grăbiţi spre casele lor, din cauza timpului nefavorabil. Atmosfera din sală i se păru ideală. Oglinzile mari reflectau silueta ei mică în zeci de imagini.

Stinse luminile, apoi trecu prin celelalte săli pentru a face acelaşi lucru şi coborî scara care ducea la vestiarele de la parter. Aştepta cu nerăbdare baia de acasă şi cina copioasă. Oh, spera numai ca David să fi pregătit ceva bun... Avea o foame de lup.

După ce se schimbă, verifică dacă totul este în ordine în vestiare, strânse un costum de dans uitat de o elevă şi ieşi închizând uşa. Ajunse repede în hol, gândindu-se că muncise mai mult de douăsprezece ore.

Se opri brusc, căci observă un bărbat în holul de la intrare. Nu putea să-i observe chipul, deoarece stătea cu spatele, citind numele elevilor. Ea îşi dădu seama că nu este dansator, deoarece era foarte înalt.

Ea tremură. Ce bine că Matty luase banii. Frankie îşi înăbuşi un strigăt, căci bărbatul îi auzise paşii şi se întoarse spre ea, arborând un surâs ameninţător.

CAPITOLUL IV

Bărbatul se apropie de ea în lumina slabă a becului de deasupra uşii de la intrare. Expresia încordată a feţei avea un aer satanic.

Frankie tresări şi făcu câţiva paşi înapoi. Necunoscutul purta un costum de culoare închisă şi-i spuse pe un ton grav :

– Ai terminat lucrul ? Aşa de târziu ?

El se aplecă şi puse o mână pe umărul ei.

Frankie încercă din răsputeri să-şi domolească bătăile inimii şi vru să facă o mişcare, dar el o prinse de braţ. Il recunoscu pe Tristan şi se hotărî să fie calmă. Cel mai bine era să adopte o atitudine ironică, fără a se certa cu el. Prefăcându-se indiferentă, se luptă cu emoţiile puternice pe care le resimţea în preajma acestui bărbat şi-l întrebă cu o voce înceată :

– Ce vrei de la mine ?

– Am sosit la o oră potrivită pentru cină şi...

– M-ai aşteptat aici până acum ? spuse Frankie mirată.

— Aşa este, recunoscu el. Mărturisesc că am purtat o discuţie plictisitoare cu băiatul care vinde băuturi răcoritoare.

— Cel mai straniu lucru este faptul că ai venit aici, nu se putu ea să nu remarce.

— Nu mi se pare deloc neobişnuit ca un bărbat să aştepte o femeie. M-am gândit că oboseala muncii ţi-a atenuat impertinenţa, dar constat că ai un caracter puternic, adăugă el, râzând. Hai să mergem !

— Stai puţin ! exclamă ea. Crezi că voi accepta să cinăm împreună ? Ţi-am spus că nu avem ce discuta. Ne pierdem timpul de pomană : punctele noastre de vedere sunt diametral opuse.

— Dar dacă mama mea te invită la cină, refuzi ?

— La ora asta ? se miră ea.

— Ce contează ora ?

Frankie îşi închipui că lady Manning obişnuieşte să ia masa târziu. Era un lucru surprinzător, dar nu imposibil. Era nepoliticos din partea ei s-o refuze. Ah, ce şiret era Tristan ! Vorbise cu mama lui rugând-o s-o invite la masă. Ea îşi ridică ochii spre el şi-i zâmbi resemnată.

— Maşina mea este după colţ. Putem merge.

— O clipă, să verific ieşirile.

Fără grabă, ea încercă uşile de la parter, apoi se întoarse în locul unde Tristan o aştepta, surâzând.

— Ai uitat ferestrele. Nu te uiţi dacă sunt deschise ?

Frankie nu spuse nimic şi ieşi în stradă. Ploaia cădea cu aceeaşi insistenţă. Tristan stătu lângă ea până când închise uşa de la intrare, ţinându-i umbrela deasupra capului, apoi murmură pe când o luă de braţ :

— Ce grijă ai... Voi şti la cine să apelez dacă voi deveni cumva director de închisoare...

— Cred că te pricepi şi singur să închizi uşile, replică ea, îndepărtându-i braţul.

Tristan izbucni în râs şi se abţinu să-i dea o replică pe măsură. Frankie se aştepta să găsească după colţ imensa limuzină cu şofer, dar nu zări decât o maşină roşie sport spre care se îndreptă însoţitorul ei pentru a deschide portiera.

Frankie nu se pricepea la maşinile de colecţie, dar era sigură că Tristan poseda una dintre ele, cele mai renumite mărci din lume. Pe pereţii din camera lui David erau diferite imagini cu maşini rare şi ea recunoscu un model destul de scump. Strecurându-se pe scaunul de lângă şofer, fu imediat impresionată de luxul din interior. Tabloul de bord din stejar sculptat şi scaunele îmbrăcate în piele dovedeau grija cu care fusese construită maşina. Toate piesele de metal erau cromate şi străluceau ca şi cum ar fi fost noi.

Tristan se instală la volan şi ea se lăsă pe speteaza scaunului confortabil şi-l întrebă curioasă :

— Ce s-a întâmplat cu şoferul ?

Tristan surâse amuzat.

— Nu era șoferul meu. Sunt oaspetele guvernului, așa că mi-a fost pusă la dispoziție o mașină oficială care să mă conducă rapid de la aeroport la conac. El făcu o pauză, apoi continuă: Dacă ți-am părut cam grosolan în prima zi, aceasta s-a datorat faptului că eram sub impresia șocului descoperirii stării dramatice în care se afla mama. N-am aflat de accident și de moartea tatălui meu decât cu două zile înainte de a sosi. Știrile circulă foarte greu până în regiunea îndepărtată în care locuiesc. Imediat ce mi s-a comunicat că s-a întâmplat o tragedie în familie, am luat primul avion și am constatat prin ce groaznică încercare a trecut mama.

Tristan vorbea cu o anumită asprime în glas, ca și cum Frankie i-ar fi cunoscut simțămintele care-i măcinau sufletul.

— N-am știut cine ești. Ai apărut pe neașteptate, cu un aer critic și disprețuitor și erai extrem de nesuferit. Îți aduc aminte că numai din conversație am aflat că ești fiul cel mare al pacientei mele.

— Înțeleg foarte bine acum ce-ai simțit atunci, zise Tristan privind-o cu ironie. Nu m-am înșelat atunci când am afirmat că este timpul să discutăm pe îndelete.

Cu un scrâșnet de roți, mașina porni ca o săgeată și ajunseră repede la bifurcația unde începea drumul spre conac. Frankie constată

cu uimire că Tristan cotește pe un drumeag de țară întunecos.

— Ei, oprește-te. Ai greșit drumul, exclamă ea râzând, amuzată de greșeala lui.

În loc să încetinească, Tristan râse încet și acceleră. Frankie se aplecă și-l luă de braț.

— Oprește, Tristan ! Oprește imediat !

— Liniștește-te. Ți-am spus că mergem să cinăm. La ora asta nu putem lua masa decât la un local pe care-l cunosc foarte bine și unde vom fi serviți cu ce dorim.

— Mi-ai spus că mama ta m-a invitat.

— Fac o corecție la ce ți-am spus. N-am afirmat că ea te-a invitat, deși sunt sigur că va face acest lucru îndată ce tratamentul tău își va arăta efectul. Am susținut că mama ar putea să te invite...

— Oh, ce stratagemă nerușinată ! exclamă Frankie, înfuriată la culme că se lăsase păcălită atât de ușor. Ești de o șiretenie de necrezut.

— Este singurul mijloc pe care l-am considerat eficace, în afară de răpire, bineînțeles. N-ai de ce să-mi porți pică.

Cum să nu fie indignată de procedeul lui ? Fără să ezite, îi spuse tot ce avea pe suflet.

— Chiar dacă nu-ți face plăcere să afli părerea mea, află că nu sunt o păpușă fără minte, gata să îngroașe numărul cuceririlor tale.

El surâse ironic și ea se simți neputincioasă în fața nonșalanței de care însoțitorul ei dădea dovadă. Se găsea într-o situație fără ie-

șire. Nu putea să-i suporte prezența și nu putea sări din mers, așa că nu avea altă alternativă. Văzând că remarcile sale nu avuseseră nici un efect asupra lui, Frankie tăcu, făcând o mutră bosumflată. Câteva minute mai târziu, mașina se opri în fața unei clădiri cu un etaj care avea la ușa de la intrare o firmă luminoasă. Era un restaurant izolat și liniștit.

– Așteaptă-mă aici. Mă duc să aduc o umbrelă pentru tine.

– Nu te deranja. Nu mă înspăimântă câteva picături de ploaie.

Ea se aplecă să deschidă portiera, hotărâtă să termine cât mai repede întrevederea cu el. Îi era frică să rămână în mașină, înconjurată de întuneric și de perdeaua deasă a stropilor.

Din cauza grabei nu reuși să deschidă portiera și Tristan întinse mâna pentru a o ajuta. Ea se feri de contactul cu el în mod ostentativ și el îi aruncă o privire surprinsă. Clocotind de mânie, ea ieși repede din mașină și traversă în goană aleea care o separa de intrarea în restaurant, fără să se uite în urmă.

Tristan o ajunse la ușă și se aplecă pentru a-i face loc să treacă.

– Am uitat că plouă atât de des în Anglia, spuse el pe un ton glumeț.

Frankie nu catadicsi să-i răspundă, nedorind să întrețină conversația cu un astfel de individ. Va vedea el că nu este o gâsculiță.

Fără să se descurajeze de tăcerea ei, Tristan o luă de braţ şi se îndreptă spre locul unde două femei discutau cu patronul în timp ce alţi clienţi stăteau lângă focul din şemineu. Proprietarul localului îl salută pe Tristan ca şi cum ar fi fost o cunoştinţă veche şi-i conduse într-o mică sală unde-i instală la o masă liberă.

Frankie consultă lista de bucate în timp ce patronul se ducea să le aducă un aperitiv.

— Soţia lui este renumită în toată regiunea pentru talentul culinar. Pregăteşte nişte feluri de mâncare delicioase, o informă Tristan. Este localul meu favorit când mă întorc în Anglia.

Frankie se prefăcu că este atentă să aleagă dintre numeroasele preparate de bucătărie, hotărâtă să păstreze tăcerea dacă fusese nevoită să vină cu el la restaurant. Căldura căminului începu să-i moleşească trupul extenuat şi simţi o foame dureroasă. Era mulţumită că fusese invitată la cină, dar nu dorea ca el să afle acest lucru.

— Nu vreau să mănânc prea mult, murmură ea.

— Îţi păstrezi silueta ? o tachină el.

— Nu este cazul să afli când şi cât trebuie să mănânce o balerină, replică ea care remarcase privirea lui admirativă. Voi lua o friptură de vacă, fără cartofi, continuă ea pentru a-l opri să mai facă vreo remarcă deplasată.

— Altceva nu vrei ?

— Nu. Sunt în picioare de la ora şase şi mâine o iau de la capăt, aşa că doresc să mă culc cât mai repede.

Tristan nu mai comentă, mulţumindu-se să încrunte sprâncenele, uimit că ea pune atâta pasiune în profesia ei. Frankie îi înfruntă privirile fără să clipească, apoi se uită curioasă în jur, admirând interiorul sălii amenajate cu gust. El se interesă de rezultatele tratamentului şi ea nu mai putea păstra tăcerea, deoarece ţinea foarte mult să-l informeze despre progresele obţinute cu mama lui.

— După ce a părăsit spitalul, lady Manning nu s-a putut da jos din pat timp de şase săptămâni. Era distrusă sufleteşte, din cauza morţii soţului. Cu greutate îşi întorcea capul când doctorul intra în cameră. El m-a invitat s-o ajut, aflând că există cazuri de vindecare miraculoasă datorită terapiei prin dans. Am urmat un curs de specializare în acest domeniu, aşa că am fost aleasă dintre colegele mele de la şcoala de dans.

— De ce ai ales această formă de tratament? se interesă Tristan. Am crezut că vrei să devii solistă într-o trupă de balet.

— Ambiţia mea este să reuşesc ca balerină, dar moartea subită a mamei mele m-a obligat, în urmă cu doi ani, să aleg munca de profesoară de dans şi de recuperare a celor accidentaţi. Am avut posibilitatea să mă întreţin şi să-mi continui repetiţiile cu Matty, directorul

școlii de dans. Am avut ocazia să-mi îmbogățesc experiența în acest domeniu.

— Pentru viitor ?

Ea rămase nedumerită.

— Vreau să spun, îi explică el, pentru cazul când nu vei mai putea dansa pe scenă. Viața unei dansatoare este de scurtă durată, nu-i așa ? La fel ca și cariera unui sportiv.

— Compari baletul cu un sport ? replică ea indignată.

— În anumite privințe, da, afirmă el.

Frankie nu-și putu reține o exclamație de enervare.

— Punctele noastre de vedere sunt foarte diferite.

Frankie ar fi vrut să spună că dansul este o artă care transmite emoțiile sufletului dar constată, neputincioasă, că el îi adresează un surâs dezarmant care-i răpește orice dorință de a mai discuta.

Își plecă ochii în farfurie pentru a nu-și trăda emoția intensă care-o cuprinsese.

Tristan rupse tăcerea ce se lăsase între ei și îi spuse cu o voce caldă și învăluitoare :

— Sunt sigur că vom putea reduce distanța care ne separă în acest moment.

Chelnerița trimisă de proprietarul localului apăru chiar în acest moment, scutind-o pe Frankie de un răspuns tăios care ar fi influențat și mai mult atmosfera stânjenitoare dintre ei.

În ciuda aversiunii pe care o simțea față de acest bărbat, cuvintele lui îi răscoliseră inima. Era conștientă că dacă slăbea vigilența, fie și numai pentru câteva clipe, ar fi sucombat fascinației lui. Acest lucru îi sporea furia nu numai împotriva lui Tristan ci și pe a ei însăși, pentru ușurința cu care se lăsase antrenată în discuție.

Când el o întrebă ce gen de muzică îi place, ea refuză să se destăinuiască, pentru a nu primi aceeași replică ironică din partea lui... Căută să schimbe subiectul discuției și se interesă de funcția pe care o exercita, încât să se bucure de onorurile unei personalități politice.

– Nu știi cine sunt ? se miră el.

– Am crezut că ești moștenitorul unui mare domeniu financiar, dar...

– N-ai greșit prea mult, o întrerupse el, întunecându-se la față. Deoarece sunt fiul cel mare, moștenesc pământul pe care l-a lăsat tatăl meu. Din păcate, nu mă pricep la agricultură și fratele meu mai mic ar trebui să fie însărcinat cu administrarea proprietății. Regret că s-a stabilit în Africa, căci este un fermier priceput. Dacă refuz să mă ocup de treburile familiei, mama ar fi foarte mâhnită. Eu sunt muzicolog, adăugă el, așteptând cu nerăbdare reacția ei. Am petrecut un an în Indonezia la invitația guvernului de acolo, pentru a înregistra și clasifica muzica originală din această țară alcătuită dintr-o sumedenie de insule. Au-

toritățile guvernamentale au fost încântate de munca mea și mi-au acordat tot felul de avantaje materiale și facilități, printre care mașina cu șoferul pe care l-ai întâlnit deja. De obicei nu călătoresc cu un astfel de vehicul...

Ochii ei se măriră de uimire. Încurajat de interesul ei, Tristan continuă :

— Stilul și instrumentele de acompaniament diferă foarte mult de la o insulă la alta. Trebuie să iei în considerare faptul că ele se întind pe o distanță uriașă și că pentru a ajunge la cele mai îndepărtate, vaporul face mai multe zile.

Frankie fu captivată de profesia lui și lăsă deoparte orice reticență : bărbatul îi părea demn de atenție, căci de mică o pasionau dansurile și muzica popoarelor îndepărtate.

— Mă mutam de pe o insulă pe alta fără să păstrez contactul cu Capitala și astfel, știrile au ajuns la mine cu destulă întârziere. Nu mi-aș fi putut închipui că o dramă atât de cumplită s-ar putea întâmpla părinților mei, bucurându-mă de viața liberă pe care o duceam în mijlocul populației indigene. Există o atmosferă plină de vrajă acolo, pe acele tărâmuri de la capătul lumii, unde nu există mașini sau aparate de televiziune. Nu există nici măcar aparate de radio.

— Înțeleg, rosti ea simplu, surâzând.

Imaginea lui Tristan de Vere Manning, proprietar al conacului, începu să pălească în fa-

voarea unui pasionat al muzicii. Privirile lui deveniră visătoare.

— Cum sunt locuitorii acolo ? se interesă ea.

— Minunați, răspunse el fără ezitare, chiar și pentru occidentali. Nu sunt sigur însă că ei ne văd cu aceiași ochi.

Tristan surâse cu îngăduință și o întrebă direct :

— Frankie, ce vrei să afli despre mine ?

Tânăra se îmbujoră și el continuă :

— Ai impresia că sunt un seducător fără scrupule și dorești să știi dacă duceam în Indonezia o viață de plăceri, înconjurat de răsfățul a vreo duzină de femei gata să-mi satisfacă cea mai mică dorință... Ce crezi că este adevărat în toate aceste bănuieli ?

Frankie nu îndrăzni să dea glas îndoielilor sale și spuse :

— Ce te face să fii sigur că mă interesează viața pe care o duci departe de Anglia ? se apără ea. Ți-am pus o întrebare nevinovată despre o țară pe care n-am văzut-o vreodată și acum cauți să te eschivezi de la un răspuns, pretinzând că mă bag în viața ta particulară. Află că nu mă interesează deloc cu cine trăiești.

Ea constată că vorbele ei avură un efect imediat, căci expresia chipului lui își pierdu din eleganță, iar vocea lui nu mai avea un accent batjocoritor. Ea refuză să ia ceva la desert și când patronul aduse nota de plată, nu schiță

nici un gest că dorește să-și achite partea ei de consumație. Obișnuia să plătească la restaurant atunci când era împreună cu colegii de școală, dar acum se simțea stingheră și nu îndrăznea să-i spună lui Tristan că ține să nu-i rămână datoare. Știa foarte bine că el are mai mulți bani decât ea și apoi, nu dorise să accepte invitația lui. Își dădu seama cu uimire că abia atinsese subiectul tratamentului aplicat mamei sale, deși el insistase să ia masa împreună pentru a se lămuri pe deplin în privința aceasta. În curând se vor despărți și problema părea rezolvată fără să fi auzit părerea lui despre oportunitatea terapiei prin dans. Oricum, Frankie nu ținea să mai discute cu el despre eficacitatea metodei sale.

Se scuză pentru câteva momente și se duse la toaletă unde își privi chipul în oglindă. În ciuda roșeței, trăsăturile sale purtau pecetea oboselii și se dojeni în sinea ei pentru lipsa de fermitate față de Tristan. Ar fi trebuit să nu cedeze presiunii acestuia și să se fi întors acasă direct de la școală, pentru a se odihni. Iată ce înseamnă să faci un compromis ! Nu așa se pregătește examenul de selecție care va avea loc săptămâna viitoare. Dacă mai face vreo concesie de felul acesta, are toate șansele să fie respinsă...

Îl găsi pe Tristan la bar, discutând prietenește cu patronul. Ceilalți clienți plecaseră

deja, aşa că puteau vorbi în voie, lângă două pahare pline.

— Nu vrei să bei ceva ? o întrebă Tristan.

Ea îl refuză politicos dar proprietarul restaurantului o rugă să accepte o băutură oferită de el.

Frankie se aşeză resemnată pe un scaun înalt, gândindu-se că se alesese praful de bunele sale intenţii. Va trebui să aştepte ca paharele să fie golite.

Ghicindu-i probabil nerăbdarea, Tristan nu mai zăbovi şi după un sfert de oră o conduse spre ieşire. Ploaia nu mai contenise şi el o opri în pragul uşii.

— Aşteaptă-mă aici. Mă duc să deschid portiera.

Fără să aştepte răspunsul ei, el se avântă până la maşină şi, spre surpriza însoţitoarei sale, se întoarse într-o clipă şi-i puse haina lui pe umeri. Deschise umbrela şi o însoţi la maşină. După ce se instalară în scaunele confortabile, la adăpost de aversele nepăsătoare, ea observă că el are cămaşa udă şi spuse supărată :

— Nu trebuia să te deranjezi, şopti ea, ştergându-şi obrajii cu batista.

— Nu cred că te înspăimântă câteva picături de ploaie, spuse el, ridicându-i buclele de pe frunte.

Ea tresări la atingerea degetelor lui.

— Ce faci ? Lasă-mă !

Frankie simţi că împotrivirea ei se spulberă.

El n-o ascultă şi continuă să-i mângâie fruntea, apoi nasul şi bărbia, pentru a o linişti. Mâna lui era uşoară şi blândă, iar dezmierdările o făceau să simtă o căldură binefăcătoare care-i umplea inima de bucurie. Când el îi atinse cu gingăşie buzele, Frankie îşi lăsă capul pe spate şi acceptă cu înfrigurare o sărutare. Tristan continuă să-i mângâie chipul, trezindu-i dorinţe şi întârziind mângâierea în mod deliberat, descoperind linia armonioasă a pometţilor şi supleţea buzelor ei. Cu un gest rapid, el o trase de panglică şi părul ei se revărsă pe umeri. Tristan mai zăbovi câteva clipe, mângâindu-i pletele negre, apoi suspină încet şi-şi retrase mâna pentru a porni motorul.

Ca într-un vis, Frankie simţi că maşina ţâşneşte cu un scrâşnet de roţi. Acum se aflau numai ei doi în noapte, sub ploaia care nu mai contenea. Luminile hanului dispăruseră în întuneric şi Tristan îndreptă maşina pe un drum neasfaltat. După câţiva metri, maşina se opri şi Frankie îşi realiză dorinţa, simţindu-se atrasă în braţele lui puternice. Tristan o strânse cu putere la piept şi-i căută cu înfrigurare buzele.

Mâna lui continua să-i cerceteze chipul, mângâindu-i pleoapele, apoi genele lungi. Degetele lui lungi alunecară spre tâmple, apoi coborâră spre gât, desăvârşindu-şi cercetarea corpului ei. Cu o mişcare uşoară, îi trase puloverul şi-şi strecură degetele viclene până la sânii ei

tari şi rotunzi. Ea scoase un geamăt când gura lui îi cuprinse sfârcurile obraznice dându-i fiori de plăcere. Frankie se răsuci în ritmul mângâierilor lui, în ciuda spaţiului restrâns din interiorul maşinii.

Chiar atunci când simţi că el îi desface cureaua de la pantaloni, Frankie nu se împotrivi şi se undui după mâinile lui calde. Tristan începu să-i murmure la ureche cuvinte dulci şi o chemă pe nume. Ea era atrasă inexorabil către trupul lui, dar o senzaţie ciudată o făcu să încremenească de spaimă.

— Tristan, reuşi ea să-i şoptească, cineva ne priveşte !

El era prea cuprins de patimă, astfel că Frankie îi luă capul în mâini pentru a-l face atent.

— Draga mea, te rog.

— Ascultă ! îi porunci ea cu hotărâre.

O luminiţă scânteie în beznă şi cineva se apropie de maşină. Frankie încercă să-l îndepărteze în grabă pe Tristan şi să-şi tragă în acelaşi timp pantalonii. Spotul unei lanterne lumină brusc maşina, surprinzând ţinuta neglijentă a pasagerilor. În dreptul geamului apăru chipul unui necunoscut care bătu cu putere în portieră.

Tristan îşi regăsi sângele rece şi şterse cu o cârpă geamul aburit, luând un aer nevinovat, ca şi cum ar fi avut o discuţie despre situaţia economică a ţării... O voce groasă şi puternică se auzi imediat :

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă și domnule...

Tristan coborî geamul și bărbatul se aplecă înăuntru :

— Fluviul a rupt digul în amonte. Trebuie să părăsiți drumul acesta cât mai repede. Se aud deja sirenele mașinilor poliției care vin înspre noi pentru a bara toate căile care conduc spre apă. Pentru a ajunge la autostradă, este necesar să faceți un ocol, pe o rută care trece prin apropiere. Grăbiți-vă...

— Am înțeles, mulțumesc.

Tristan reuși cu greu să-și stăpânească emoția.

— Noapte bună, doamnă, noapte bună, domnule...

Bărbatul duse degetele la tâmplă și salută înainte de a se pierde în noapte.

Tristan fixă din nou oglinda retrovizoare și plecă în trombă, fără să se uite la Frankie care se ghemuise în scaun în momentul când necunoscutul se aplecase pe geam. Sărmana fată era năucită de întâmplarea neașteptată prin care trecuse și nu reușea să-și revină în fire.

Ce se întâmplase cu ea ? Cum de putuse să se comporte ca o femeie ușoară, gata să se dăruiască unui necunoscut, la prima îmbrățișare ? Și mai ales într-o mașină ! Oricare ar fi fost patima care le înlănțuise corpurile, ei nu erau, de fapt, decât doi străini... Începu s-o ia cu frig și tremură din tot trupul.

– Du-mă acasă, te rog... Nu ştiu ce m-a apucat !

Vocea ei era răguşită şi nesigură. Oare ce va crede Tristan despre ea ? Va avea impresia că este obişnuită să facă dragoste în maşină ?

Cuvintele ei sunau fals şi scuzele pe care le invocase păreau la fel de inutile în cazul de faţă... Tristan îi aruncă o privire ironică şi semnificativă pentru ceea ce gândea despre ea.

– Este cazul să-ţi asumi responsabilitatea pentru actele tale, chiar dacă nu-ţi fac cinste, îi spuse el cu cruzime.

– Dar tu nu porţi nici o vină în această privinţă ? replică Frankie cu vehemenţă. Cine te crezi, de m-ai forţat să intru în maşina ta ? Nu tu m-ai dus pe acest drum ?...

Ea nu putu sfârşi fraza, căci emoţia o sufoca de indignare.

– Pentru a face ceea ce aşteptai din prima zi când ne-am văzut, rosti Tristan nepăsător.

Lacrimi de umilinţă apărură în ochii ei. Se părea că el o cunoaşte mai bine decât ea însăşi. Recunoştea în sinea ei că nu-i trebuiseră prea multe încurajări pentru a se lăsa târâtă în vârtejul pasiunii. Roşie de ruşine, ea se lăsă pe speteaza scaunului păstrând o tăcere plină de umilinţă. Tristan nu se arătă doritor să-i aline sufletul.

După câţiva kilometri, zăriră girofarurile maşinilor de poliţie care devia traficul la intersec-

ţia cu autostrada. Tristan încetini pentru a trece de barajul poliţiştior şi se înscrise pe drumul către oraş. Frankie scoase un suspin de uşurare.

— Unde stai ? o întrebă Tristan.

Ea îi dădu indicaţiile necesare şi el îi mulţumi. Atmosfera dintre ei devenise de-a dreptul glacială. Nu se auzea decât zgomotul motorului. Când ajunseră în faţa casei ei, Tristan se uită la ferestrele luminate din camera lui Rani şi exclamă pe un ton nepăsător :

— Se pare că te aşteaptă cineva. Ce bine că am ajuns la timp...

Fără să răspundă la ironia lui evidentă, Frankie deschise în grabă portiera.

— Noapte bună, îi ură Tristan din urmă.

Ea ieşi ca o furtună din maşină.

— Ţi-ai uitat poşeta, strigă el.

Frankie întinse mâna şi observă că el nu dă drumul curelei. Se aplecă puţin şi zări privirile lui aţintite asupra ei.

— Noapte bună, îngeraşule. Vise plăcute...

Ea smulse poşeta şi murmură câteva cuvinte de neînţeles, apoi se îndreptă hotărâtă spre casă. Nici nu ajunse la uşă când auzi că maşina pornise deja. Ploaia continua să cadă, monotonă şi enervantă.

Indiferentă la stropii mari, Frankie intră în holul casei şi-şi aruncă furioasă poşeta. Era disperată.

Trecuse de miezul nopţii. Apartamentul era cufundat într-o tăcere adâncă. În camera sa, Rani citea probabil. Urcând scara în vârful picioarelor, Frankie spera să nu întâlnească pe nimeni până a doua zi dimineaţa pentru a nu fi nevoită să-şi dezvăluie ciuda plină de umilinţă.

CAPITOLUL V

Zilele următoare trecură repede pentru Frankie care se pregătea intens pentru concurs. Niciodată nu muncise atât de mult și totuși, în mod paradoxal, niciodată nu se simțise mai bine din punct de vedere fizic. Corpul ei atinsese o formă fizică deosebită, făcând ca mușchii să fie tari și supli. Ajunsese să simtă nevoia de a face un antrenament matinal înainte de sosirea celorlalți și seara târziu abia se lăsa dusă din sala de dans. Numai gândul că a doua zi trebuia să fie în formă o făcea să se îndrepte spre casă pentru odihna atât de necesară.

În seara asta, Matty rămăsese mai târziu în școală pentru a verifica actele contabile. În timpul zilei venise să se uite la exercițiile pe care le făcea Frankie, fără să-i adreseze nici o apreciere. Când ea trecu prin dreptul biroului lui, după ce se schimbase, se auzi strigată :

– Mâine vii, Frankie, nu-i așa ?

– Bineînțeles ! De ce ?

– O, nimic. M-am întrebat dacă nu trebuie să treci dimineața pe la lady Manning.

– Aşa este, am lecţie cu ea, confirmă Frankie, tresărind. Şedinţa este fixată pentru ora unsprezece. Voi avea timp să lucrez la şcoală toată după-amiaza. Vrei să-ţi arăt ce am pregătit pentru concurs ?

– Ard de nerăbdare să văd tot programul, făcu Matty. Poţi să dansezi ca şi cum ai fi în faţa juriului ?

– Mi-e teamă că nu stăpânesc toate mişcă rile, dar dacă ţii neapărat să asişti la ceea ce voi prezenta la concurs...

– Atunci rămânem înţeleşi pentru ora cincisprezece, ce zici ? Te rog să dansezi făcând abstracţie de mine. Imaginează-ţi că eşti numai tu şi juriul. Frankie, nu uita să mănânci cât mai multe proteine.

Matty îi adresă un zâmbet cald şi-şi plecă privirile pe actele contabile.

– Noapte bună, Matty ! îi strigă Frankie, coborând treptele scării ce duceau spre ieşire.

Se întoarse acasă cu autobuzul şi-şi făcu un duş rapid, apoi intră în bucătărie şi mâncă salată.

Fratele său îşi făcu apariţia în pragul uşii.

– Bună, Frankie ! Nu te-am văzut de o săptămână. Cum te simţi ?

– Bine, răspunse ea cu prudenţă. Mai am trei zile până la concurs.

– Speri să-l iei ?

– Cine ştie...

— Eu sunt sigur că vei obţine locul întâi. Toţi colegii mei au pariat că vei câştiga concursul.

— David ! exclamă ea consternată. De ce le-ai spus tuturor că mă prezint la proba de selecţie ?

— De ce nu ? se miră fratele ei. Nu trebuie să ascund faptul că am o soră dansatoare.

— Dar dacă sunt respinsă ? Ce le spui colegilor ?

— Nici nu mi-a trecut prin cap că vei putea pierde concursul, declară el dând din umeri. Este clar că vei fi aleasă. Juriul este alcătuit din specialişti, nu-i aşa ?

Încrederea în talentul ei era atât de mişcătoare încât Frankie îl îmbrăţişă cu dragoste. Îşi dădu seama că în ultimul timp îl cam neglijase, fiind prinsă cu pregătirea concursului.

— Rani crede ca şi mine, adăugă David, că totul este o bagatelă pentru tine.

Cuvintele lui îi întrerupseră şirul gândurilor ce-o frământau.

— Atunci nu-mi rămâne decât să câştig concursul, făcu Frankie. Nu-mi pot permite să-i decepţionez pe prietenii mei şi ai tăi !

Ea se duse la chiuvetă şi-şi spălă farfuria.

— Scuză-mă, David, dar vreau să mă culc devreme, în seara asta.

— Oh, te rog, numai un minut ! exclamă fratele ei. Am uitat să-ţi spun ceva important... Cineva a telefonat după-amiază şi te-a cerut

la aparat. Un bărbat cu un nume caraghios. L-am notat... Aşteaptă.

– De Vere Manning ? se interesă ea mirată.

– Aşa îl cheamă, confirmă David uitându-se în agendă. Este membru al juriului ?

– Ce ţi-a transmis ? dori ea să afle din curiozitate.

– N-a lăsat nici un mesaj. Pur şi simplu a spus că te-a căutat. Nimic în plus...

– Puţin îmi pasă de el, se prefăcu ea că ia totul în glumă, deşi inima îi era îngrijorată. Sper că n-a anulat lecţia de recuperare cu lady Manning, adăugă ea dând din umeri.

– Oh, aşadar este vorba de terapia ta miraculoasă ! exclamă David, râzând. Şi eu care credeam că este vorba de un nou prieten.

– Noapte bună, David, spuse ea pe un ton sec, punând capăt discuţiei.

Frankie se îndreptă spre camera ei fără să-şi trădeze zbuciumul interior. Ajunsă în dormitor, se aruncă pe pat şi rămase cu ochii aţintiţi în tavan.

Oare ce însemna acest telefon ? Dacă nu avea nici o legătură cu lecţiile pe care le făcea cu mama lui, atunci pentru ce-o sunase ? Dacă dorea să întrerupă şedinţele ar fi lăsat un mesaj... Atunci, care era motivul acestui telefon acasă la ea ? Totul părea că se referă la legătura lor, dar ea se întrebă cu mâhnire ce-ar mai putea discuta între ei după ultima lor întâlnire plină de surprize neplăcute ? Din

punctul ei de vedere, relaţiile lor ajunseseră la un impas. Nu vedea nici o cale de ieşire din această situaţie dificilă.

Frankie luă hotărârea să-şi controleze pe viitor sentimentele. Constatase că există o prăpastie între elanul ei sentimental şi starea ei emotivă. Nu putuse să se împotrivească mângâierilor lui Tristan care se folosise de farmecul lui incontestabil pentru a o îmbrobodi.

Se înţelegea că el avea circumstanţe atenuante: originea sa nobilă, fizicul excepţional îl făceau să se creadă irezistibil. Se credea în stare să încânte orice femeie. Numai bătând din palme putea să-şi satisfacă orice plăcere. Ea nu putea să-l ierte pentru faptul că se folosise de poziţia sa socială în vederea seducerii ei. Nu se considera o slujnică în serviciul lui, ci o specialistă însărcinată cu vindecarea mamei lui.

Cu toate acestea, îşi recunoştea partea ei de vină. Greşise mult când apăruse în faţa lui Tristan într-un costum strâmt. Fusese aproape inconştientă asupra efectului pe care-l va avea asupra unui descendent de origine nobilă, mai ales că scena se petrecuse într-un conac ce data din secolul al optsprezecelea. În acelaşi timp, ea îi spusese, încă de la început, că prezenţa ei în somptuoasa reşedinţă se datorează tratamentului aplicat mamei lui şi păstrase o ţinută demnă şi distantă faţă de aluziile lui erotice. Atunci, cu ce drept îi vorbise atât de

batjocoritor în maşină şi o privise cu nişte ochi critici şi dispreţuitori ?

Ea se încruntă la gândul celor petrecute în maşină. Foarte bine, îşi spuse ea suspinând, ar fi trebuit să mă aştept la atacul lui şi în consecinţă să mă apăr... Roşi şi mai tare în obraji... În loc de asta, i-am întărit prima impresie aruncându-mă de gâtul lui fără nici o reţinere.

Frankie se dezbrăcă în grabă şi se culcă, hotărâtă să fie mai indiferentă pe viitor. Il va convinge că incidentul din maşină nu fusese decât o eroare regretabilă. În timp ce se cufunda în somn, o voce interioară îi ştirbi tăria voinţei, amintindu-i încet : dar tu îl iubeşti, îl iubeşti, îl iubeşti...

A doua zi dimineaţa, lady Manning o întâmpină pe Frankie cu mult entuziasm.

— Ţi-am simţit lipsa, draga mea, îi mărturisi ea. Numai tu mi-ai insuflat dorinţa de a merge din nou pe picioarele mele şi fără încurajarea ta, aş cădea iarăşi în cel mai negru pesimism.

— Sper că toţi cei apropiaţi vă încurajează să perseveraţi cu tratamentul de recuperare, replică Frankie.

— Bineînţeles, draga mea, zise lady Manning, surâzând. Tristan este atât de bun cu mine. Cheia vindecării mele se află în mâinile tale.

Prinzându-se cu mâinile de rezemătoarele fotoliului rulant, încercă să se ridice.

– Fără ajutorul tău, continuă ea, m-aş strădui în zadar să-mi mişc membrele mele înţepenite. Tu ştii cu exactitate ce trebuie să fac.

– Este suficient să cunoşti muşchii corpului şi interacţiunea dintre ei, îi explică Frankie cu modestie.

Lady Manning îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Nu trebuie să te subapreciezi, draga mea. Ai un talent deosebit pe care nu-l găseşti la toată lumea. Putem începe, sunt pregătită pentru şedinţă, afirmă lady Manning, ridicându-şi bărbia. Am ambiţia să mă ridic singură. Toată noaptea am visat la asta şi este timpul să fac un progres decisiv.

Curajul şi hotărârea de care dădea dovadă erau atât de mari încât la sfârşitul lecţiei reuşi aproape să se ridice în mâini. Când o cuprinse oboseala, Frankie o sfătui cu înţelepciune să se odihnească, deoarece nu putea reuşi totul de la început.

– Mâine, poate voi reuşi, afirmă bătrâna doamnă, cu ochii scânteind de speranţă.

– Cu siguranţă că veţi putea să vă ridicaţi, dar asta este o problemă de timp, o linişti Frankie. Vă rog să-mi promiteţi că nu veţi face eforturi excesive în absenţa mea, îi spuse ea pe un ton grav în timp ce-i aşeza pătura pe picioare. În primul rând să nu vă grăbiţi. Este

periculos să vă forţaţi în mod excesiv. Riscăm să anulăm progresele pe care le-am făcut până acum.

Lady Manning îi promise că-i va asculta sfaturile.

– Foarte bine, atunci ne întâlnim mâine dimineaţă la ora zece !

Frankie părăsi conacul fără să-l zărească pe Tristan şi se urcă în maşină întrebându-se unde poate fi. Porni motorul şi în curând conacul se pierdu în urmă. Oftând uşurată, se gândi la ziua ce-o aştepta.

Muzica baletului răsuna în sala de dans şi Frankie era concentrată să exprime prin mişcările sale cele mai deznădăjduite încercări ale eroinei de a iubi. Ştia că la sfârşitul dansului se va simţi purificată. Arta îşi va face efectul miraculos şi astfel setea ei de absolut va fi satisfăcută. Absorbită cu totul de personajul pe care-l interpreta, Frankie uitase că este privită de Matty, iar muzica o făcu să se detaşeze complet de realitatea înconjurătoare.

Ultimele note o purtară pe Frankie într-o lume a frumuseţii şi a bucuriei, dându-i impresia că pluteşte în nori. Rămase un moment întinsă pe podea, fără nici o mişcare, golită de emoţii. Îşi reveni în fine la auzul aplauzelor.

Ridicându-şi chipul epuizat dar surâzător, îl zări pe Matty însoţit de un bărbat chel – probabil un contabil – bătând frenetic din palme. Un surâs cald îi lumina faţa. Reacţia publicului îi era atât de necesară...

Cu un efort energic, ea se ridică. De-a lungul zilelor de antrenament încrederea începuse să-i alunge teama. Acum, pentru prima dată, avu convingerea că în curând, va obţine locul de balerină pe care-l merita şi care o va propulsa în rândul celor mai buni dansatori din lume.

Veselia ei dură toată ziua. A doua zi dimineaţa, grăbindu-se să ajungă la conac după antrenamentul matinal, Frankie începu să fredoneze de bucurie. Timpul ploios de la începutul săptămânii făcuse loc unui cer strălucitor de vară, cu câţiva nori albi şi pufoşi. Era atât de plăcut să trăieşti ! Când zări turnurile conacului fu cuprinsă de un tremur uşor, amintindu-şi că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să stea faţă în faţă cu Tristan de Vere Manning...

Alungând din minte acest gând apăsător, ea urcă în goană treptele scării şi pătrunse ca o vijelie în sala unde o aştepta zâmbind lady Manning.

– Astăzi voi putea să mă ridic ? îi aminti ea cu emoţie.

– Să vedem ce se va întâmpla. Vom începe mai uşor şi dacă este posibil, vom forţa puţin

pentru a reuşi să vă mişcaţi membrele, o temperă Frankie cu înţelepciune.

Ea ştia prea bine că prea multă încredere în sine nu poate duce decât la disperare în caz de eşec. Atenţionarea ei fu binevenită, căci, în ciuda strădaniei, lady Manning trebui să renunţe pe moment la speranţa de a sta în picioare fără sprijinul profesoarei.

– Nu voi renunţa! afirmă lady Manning, strângând din dinţi. Voi continua şi sunt sigură că voi reuşi.

– Şi eu am aceeaşi convingere, o încurajă Frankie. Sunteţi pe punctul de a reuşi. Acum nu mai aveţi vreo leziune care să vă împiedice să vă mişcaţi picioarele. Nu mai este o problemă de încredere, cât de exerciţiu. Odihniţi-vă puţin, o povăţui ea învelind-o cu pătura. După ce mă schimb, trec să vă văd.

– Eşti adorabilă, Frankie, murmură stăpâna conacului închizând o clipă ochii încă marcaţi de efort. Te voi aştepta lângă fereastră. În această încăpere mă simt atât de aproape de tine. Îmi aduc aminte de învăţăturile tale atât de binefăcătoare. Aici regăsesc o atmosferă plină de speranţă mai mult decât în altă parte.

Frankie se schimbă şi coborî în bucătărie unde găsi o farfurie cu plăcinte calde şi o cafea aburindă. Bucătăria era o cameră uriaşă cu pardoseală roşie şi dădea impresia de linişte şi căldură. Pisica de culoare albă se băgă printre picioarele ei.

– Pisicuţo, murmură Frankie, aplecându-se pentru a o lua în braţe.

În această postură o surprinse Tristan care apăru în pragul uşii cu un surâs sardonic pe buze. Ea tresări speriată şi-şi înălţă privirile spre el.

– Ah, bine că te-am găsit. Mi-era teamă că ai să pleci fără să te văd, îi spuse el fără s-o salute. Te rog să mă urmezi.

– Pentru ce ? îl întrebă ea mirată, reuşind să-şi revină în fire.

– N-ai primit mesajul meu ? se interesă Tristan.

– Ce mesaj ? repetă ea uluită.

– Ţi-am telefonat alaltăieri seară.

– Am aflat că m-ai căutat.

– De ce nu m-ai chemat la telefon pentru a-ţi spune care este motivul pentru care am îndrăznit să te sun acasă ?

– N-ai lăsat acest mesaj, replică Frankie, sorbind o înghiţitură de cafea.

– Oh, cum aş putea să-ţi dau instrucţiuni ce să faci ? continuă Tristan. Am crezut că ai mai multă iniţiativă.

Ea se uită sever la el.

– De ce trebuia să te sun ? Nici nu m-am gândit la aşa ceva, declară ea cu sinceritate.

– Poţi să-ţi iei cafeaua cu tine, zise Tristan cu un glas poruncitor. Trebuie să-ţi vorbesc.

– De ce nu mi-ai spune aici ce ai de zis ? îl întrebă ea uitându-se în jurul camerei confortabile şi calde.

— Deoarece cafeaua mea se răceşte pe biroul meu, îi explică el nerăbdător. Am coborât numai din cauză că nu voiam să pleci înainte de a vorbi cu mine. Hai, să mergem, nu mai face mofturi.

Frankie dădu drumul pisicii, luă farfuria cu plăcinte pe care îşi puse ceaşca aburindă şi, fără nici un cuvânt, îl urmă pe fiul cel mare al stăpânei conacului.

Tristan mergea înainte, păşind mândru pe covorul roşu de pe treptele scării. Silueta lui semeaţă o tulbură pe dansatoare. Chiar dacă purta veşminte occidentale, el îşi păstra expresia senzuală şi cuceritoare. Ea avea senzaţia că trupul ei este atras inexorabil de Tristan, ca şi cum ar fi fost vrăjită de prezenţa acestui bărbat fascinant.

El o conduse într-o cameră elegant mobilată ale cărei ferestre dădeau spre grădină. Un birou masiv ocupa mijlocul încăperii. Frankie aruncă o privire la hârtiile care umpleau camera şi observă că erau partituri pe care Tristan le consulta sau le completa. Pe rafturile care înconjurau pereţii se vedeau numeroase benzi magnetice şi casete, alături de două magnetofoane uriaşe şi un casetofon portabil care era ultimul răcnet în materie de înregistrare.

Tânăra înaintă cu prudenţă în acest univers atât de personal care purta amprenta personalităţii lui Tristan. Se temea de discursul pe care

el i-l va ține și aștepta cu nervozitate ca el să înceapă să vorbească. Frankie făcu un pas greșit și se împiedică de o grămadă de reviste. Tristan îi arătă un scaun.

– Te rog să mă ierți, murmură ea, aplecându-se pentru a aduna revistele răvășite.

El îi făcu un semn să le lase acolo unde se aflau și se instală în fața ei într-un fotoliu uriaș din piele neagră. Atitudinea lui nu prevestea nimic bun și ea se uită la el cu strângere de inimă, mai ales că scaunul ei era mai jos decât fotoliul, ceea ce o punea într-o situație de inferioritate.

– Ei, ce răspuns îmi dai ? începu el aplecându-și amenințător capul.

Frankie se îmbujoră.

– Ce răspuns ? repetă ea nedumerită.

– Cum ce răspuns ? ! exclamă Tristan ridicându-se pe jumătate. Vreau să știu cum se simte mama mea ! Când va merge ? Sau mai degrabă aș vrea să știu dacă va mai merge vreodată.

Trăsăturile feței sale erau dure și reci. Brusc, se aplecă și o apucă de umeri. Ea își reținu un strigăt. Dorea să se arunce în brațele lui dar hotărârea pe care o luase de a se stăpâni o făcu să-l privească fără să-și exteriorizeze simțămintele.

– Pot să afirm că lady Manning va merge. Peste puțină vreme. Așa am promis. Tot ce are nevoie acum este să fie înconjurată de oameni binevoitori și sinceri.

Frankie simţea că sângele îi bate cu putere în tâmple. Acest bărbat arogant şi rece era oare tot acela care, cu câteva nopţi în urmă, îi trezise în corp o senzualitate fierbinte ? Acum se uita la ea ca şi cum ar fi fost o străină.

Tristan dădu din umeri într-un gest dezaprobator.

– Este bine să afli că am chemat un specialist de la Londra, o anunţă el cu brutalitate.

Frankie dădu din cap.

– Foarte bine.

– Nu te deranjează că mama va fi consultată de altcineva ? se miră el.

– De ce să fiu îngrijorată ? Orice ajutor de care poate beneficia este bine venit... atâta vreme cât nu-i dăunează încrederii în sine.

– Nu încerci nici un sentiment de invidie profesională ? se interesă el, pe un ton răutăcios. S-ar putea să te înlăture dacă obţine rezultate spectaculoase.

– M-aş bucura enorm dacă mama ta ar putea merge mai repede, oricare ar fi metoda folosită. Cum de ţi-ai închipuit că aş fi geloasă pe un specialist dacă tratamentul său este mai eficace ? remarcă ea râzând amar. Nu cred că sentimentele nedemne ca rivalitatea sau concurenţa, ar putea fi încercate într-o asemenea situaţie.

Ea se uită sfidător la el şi constată că Tristan este impresionat de atitudinea ei demnă şi curajoasă.

— Mă bucur că ai o asemenea concepţie, trase el concluzia, ridicându-se.

— Pot să mă retrag ? îl întrebă Frankie care se ridică la rândul ei.

Câţiva paşi o despărţeau de uşă şi îi vor oferi prilejul de a scăpa de el. Tristan se repezi spre ea şi o apucă de mijloc. Frankie îi simţea căldura corpului.

— Aşa de repede ?

— Nu ! ţipă ea întorcându-şi capul pentru a nu fi sărutată.

Cu o mişcare suplă, ea scăpă din îmbrăţişare şi se repezi spre uşă.

— Nu ! ţipă ea din nou, apăsând cu mâna pe clanţă. N-am venit aici pentru aşa ceva ! Nu te pot suferi !

El ezită o clipă şi ea profită pentru a se strecura afară înainte ca el s-o ajungă. Cu inima cât un purice, Frankie se îndreptă în grabă spre treptele de marmură şi întoarse capul pentru a vedea dacă este urmărită.

— Frankie, aşteaptă, se auzi vocea lui Tristan.

— Nu mai am ce discuta cu tine. Am spus tot ce aveam să-ţi comunic ! ridică ea vocea.

El căută s-o oprească şi ea vru să se ferească. Puse piciorul pe următoarea treaptă, dar nu remarcă pisica aşezată chiar pe această treaptă şi se împiedică. Scoase un strigăt şi, pierzându-şi echilibrul, căzu rostogolindu-se până jos, incapabilă să-şi amortizeze mişcările dezordonate.

Frankie rămase nemişcată, cu respiraţia tăiată. Aproape leşinase. Din hol se auzi un strigăt de spaimă care-o făcu să-şi înalţe capul. Lady Manning, cu faţa crispată de nelinişte, stătea în **picioare** lângă fotoliu, cu mâinile întinse spre ea, într-un gest neputincios.

— Ajutor ! urlă ea. Faceţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu !

Ca într-un vis, Frankie crezu că o vede încercând un pas, înainte de a se prăbuşi moale pe fotoliu. Timp de câteva clipe, cele două femei se priviră mirate. Frankie încercă să se ridice, dar o durere îngrozitoare la genunchiul drept o obligă să se prindă de balustrada scării scoţând un strigăt sfâşietor.

Tristan veni în goană şi o luă în braţe ca pe o păpuşă stricată.

— Nu te alarma, şopti el, te duc de îndată în pat. Dacă ai ceva rupt...

Frankie, cuprinsă de isterie, urlă :

— Piciorul meu ! Piciorul meu s-a rupt ! Sunt sigură ! Nu mă atinge, Tristan ! Piciorul meu !

Încercă să-l plesnească peste faţă în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Fără să dea atenţie furiei ei, Tristan făcu câţiva paşi. Ea se zbătu furioasă şi reuşi să-i dea un pumn în gură care-l făcu să se clatine. Ea continuă să suspine şi se zbătu strigându-i s-o lase jos, căci are piciorul rupt.

— Taci odată ! îi porunci el printre dinţi.

Glasul lui era atât de sever încât Frankie se potoli pe dată şi se lăsă pe picioare, apoi îşi palpă piciorul drept.

— Cred că n-am nimic grav ! exclamă ea. Oh, Doamne, te rog, ajută-mă ! Vreau să dansez la concurs.

Ea nu-şi dădu seama în ce stare se afla lady Manning şi se agăţă de braţul lui Tristan, lăsându-şi greutatea corpului pe piciorul accidentat. O durere insuportabilă îi străpunse inima şi fu cât pe-aci să se prăbuşească. Tristan o strânse şi mai tare, oprind-o să cadă.

— Hai, Frankie, încearcă să păşeşti. Încet...

— Du-o în sufragerie, îi porunci mama lui care, în ciuda invalidităţii ei, îşi reluase rolul de stăpână a casei. Vei găsi coniac la bar.

Frankie simţi că Tristan o ia din nou în braţe şi o duce într-o încăpere pe care n-o văzuse încă. Printre pletele care-i cădeau în ochi, nu zări decât o cameră spaţioasă cu plafonul înalt.

Tristan o aşeză cu blândeţe pe pernele moi ale canapelei, apoi se duse spre barul de lângă fereastră. Ea auzi clinchetele de cristal şi-l zări pe Tristan care-i întinse un pahar de coniac.

— Bea puţin. Mai mult te-ai speriat. Poate nu este decât o luxaţie, afirmă el.

Frankie îşi dădu pletele din ochi şi se uită sever la el. Lacrimile, pe care nu putu să le reţină, îi brăzdau obrajii palizi.

— Nu înţelegi, murmură ea cu un glas calm, din care pierise orice urmă de isterie. Nu mai

pot să dansez... peste două zile este concursul de selecţie...

Cuvintele ei se pierdură într-un lung suspin. Tristan îi mângâie mâna. Ea închise ochii şi izbucni în hohote de plâns ca un copil.

— Sărmana mea, îi spuse lady Manning, cu blândeţe.

Bătrâna doamnă venise lângă ea cu ajutorul fotoliului rulant şi se adresă fiului ei :

— Ţine atât de mult să fie acceptată de o trupă de dansatori profesionişti. Este nedrept...

Frankie îşi sorbi coniacul în tăcere. Se liniştise puţin, dar era zguduită de suspine care-o făceau să tremure din tot trupul. Înţelesese că genunchiul nu-i va permite să danseze atât de curând. Simţise acest lucru în timpul căderii, când toată greutatea corpului fusese suportată de genunchi. Chiar dacă are doar o luxaţie, în cele două zile nu va putea să-şi regăsească supleţea.

— Totul s-a terminat, oftă ea între două suspine. Nu voi mai avea niciodată o şansă asemănătoare.

— Nu fi naivă, replică Tristan pe un ton sever. Aşteaptă avizul doctorului înainte de a afirma că eşti distrusă. La urma-urmei, nu este sfârşitul lumii. Vei putea da examen la alte companii de dans.

Frankie o auzi pe lady Manning ieşind pentru a da ordin să fie chemat un doctor.

Tânăra dansatoare se uită la Tristan, cu ochii în lacrimi.

— Nu voi mai avea ocazia să intru la această trupă de dans ! Nu poţi înţelege ce înseamnă asta pentru mine ! îl acuză ea cu o voce răguşită. Totul s-a întâmplat din cauza ta ! Dacă nu m-ai fi urmărit cu insistenţă şi nu mi-ai fi făcut avansuri, n-aş fi fost acum accidentată. Te urăsc, Triston ! Nu trebuia să te fi întâlnit vreodată.

Tristan se ridică de lângă ea.

— Tot aşa de bine poţi da vina pe pisică, remarcă el. Te-ai împiedicat de ea. Cel mai bine ar fi să recunoşti că şi tu eşti de vină...

— Ce vină aş putea avea ? ! exclamă ea nedumerită. Eu sunt vinovată că te-ai repezit asupra mea ca un satir ?

— Bineînţeles, pretinse el. Dacă n-ai fi fugit ca o fecioară înspăimântată, n-ai fi căzut pe scară. Să nu crezi că mă păcăleşti, făcând pe naiva. O dansatoare nu poate ignora că trupul ei trezeşte dorinţa în inimile bărbaţilor. De ce nu recunoşti că şi tu simţi aceeaşi dorinţă erotică ? De ce nu vrei să-ţi satisfaci plăcerile, la fel ca toţi oamenii ?

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti despre astfel de lucruri ? se indignă Frankie. Eşti un monstru cinic. Lasă-mă în pace. Nu sunt ca femeile care trec din aventură în aventură cu primul străin care le iese în cale.

– Oh, oh ! râse Tristan, încet. Ce încercare de şantaj sentimental ! Frankie, credeam că eşti mai isteaţă.

– Poţi să crezi ce vrei despre mine, şopti ea ridicându-şi capul, uşurată că aude zgomotul roţilor de la fotoliul rulant al stăpânei conacului.

Tristan se stăpâni să mai zică o vorbă şi se aşeză la un metru de Frankie, arborând o atitudine nepăsătoare. Numai buzele lui strânse trădau nervozitatea de care era cuprins.

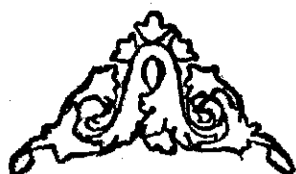
Cu un zâmbet cald, lady Manning îi întinse fetei o cutie cu un unguent antiinflamator.

– Văd că te simţi ceva mai bine, draga mea. Cred că este cazul să mă felicitaţi amândoi.

Frankie reuşi să-i zâmbească.

– Aţi fost formidabilă, zise ea cu căldură. Aţi spus că vă veţi ridica în picioare astăzi şi v-aţi ţinut de cuvânt. Acum, Tristan, eşti obligat să recunoşti că tratamentul meu este eficace.

CAPITOLUL VI

O oră mai târziu, Frankie era la ea acasă, lungită pe canapeaua din mica ei sufragerie, cu piciorul drept întins pe perne. Cuvintele doctorului care dorise s-o liniştească, îi sporiră furia şi disperarea. Era mâhnită peste măsură. Să rateze ocazia de a reuşi la concurs, poate şansa vieţii sale, însemna cea mai mare nedreptate posibilă. Dacă ar fi fost respinsă de juriu, ar fi acceptat explicaţia că nu este pregătită şi ar fi muncit şi mai mult. Soarta însă se arătase destul de crudă cu ea, lipsind-o de posibilitatea de a-şi încerca norocul.

În următoarele zile primi o sumedenie de oaspeţi. Un val de simpatie se abătu asupra ei şi ar fi trebuit să-i ridice moralul, dar ea suferea mai mult de faptul că Tristan nu-şi făcuse apariţia, oricât de curios ar fi fost acest simţământ.

Nici măcar nu se deranjase să-i dea vreun telefon. Turba de furie, nu alta ! De fapt, se gândea ea, pentru ce să-i fi telefonat ? Îi spusese doar că nu ţine la el şi Tristan nu-l ascun-

sese dorința lui de a face dragoste cu ea, fără a o iubi. Acum nu vedea ce interes ar putea prezenta pentru el o fată imobilizată la pat. Frankie îl ura din toată inima.

Matty în schimb – oh ! ce drăguț fusese – îi telefonase în fiecare zi. Și acum, în această dimineață, se afla lângă ea examinându-i piciorul. Își pusese impermeabilul elegant pe speteaza unui scaun și se așezase lângă ea pe canapea fără nici o formalitate, aducându-i și ei o ceașcă aburindă cu cafea. Matty își suflecă mânecile cămășii de culoare bleu și începu să-i maseze încet mușchii de la gambă.

Genunchiul se umflase îngrozitor și Frankie pierduse orice speranță de a participa la concurs. Problema care o frământa acum era de a ști când va putea dansa din nou.

– Nu te aștepta prea curând, îi spuse Matty care-și continua masajul cu degetele lui experte. Am pus alți profesori în locul tău, așa că putem să ne lipsim de tine până la sfârșitul trimestrului. Nu doresc ca accidentul să se transforme într-o infirmitate, așa că nu trebuie să forțezi piciorul.

Frankie păru dezamăgită, dar simți că mâinile lui Matty îi făceau bine.

– Matty, ești un geniu. Cum de știi să faci masaje ?

– Am simțul artistic foarte dezvoltat ! mărturisi el surâzând. În sfârșit, așa mi s-a spus odinioară... încheie el suspinând.

– Bunul meu prieten, îl tachină ea mângâindu-l pe părul argintiu.

În acest moment Frankie tresări cu putere. Fără nici o avertizare, ușa de la sufragerie se deschise şi Tristan apăru în toată splendoarea lui, cu veşnicul surâs pe buze.

Matty rămase înmărmurit. Nu se aşteptase la această apariţie neaşteptată şi plină de înfumurare.

– Încă eşti invalidă ! exclamă noul venit pe un ton batjocoritor, apropiindu-se de canapea atât de brusc încât era să se împiedice de Matty.

– Ai ochi buni, replică Frankie cu o ironie care o miră chiar pe ea.

– Te rog să mă scuzi că nu mi-am anunţat vizita, dar mi-a fost teamă că dacă te duci până la telefon îţi vei frânge gâtul, îi explică el în zeflemea. Trebuia să-mi închipui că eşti pe mâini bune...

– Ai ghicit, îl aprobă Frankie dând din mână graţios. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe...

Matty îşi reluă masajul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Îi întinse totuşi mâna când Frankie anunţă :

– Matty, ţi-l prezint pe Tristan de Vere Manning. El este Matty Hansard, adăugă ea rece spre bărbatul înalt de lângă ea.

– Ştiu, este directorul şcolii de dans, spuse Tristan, prefăcându-se că nu observă mâna în-

tinsă a lui Matty. Este primul tău patron, continuă el uitându-se sever la ea.

Tânăra dansatoare simţi că degetele lui Matty nu mai apasă cu aceeaşi intensitate.

— Frankie, eu mă duc la şcoală, îi spuse Matty, ridicându-se pe jumătate.

— Nu pleca încă, Matty, îl rugă ea apucându-l de braţ. Voiam să vorbesc cu tine despre... mai multe lucruri, îşi sfârşi ea fraza, paralizată de privirile lui Tristan.

Matty stătea între cei doi, nehotărât, dar observând expresia disperată din ochii ei, se reaşeză încet pe canapea. Frankie se bucură văzând mutra bosumflată a lui Tristan. Ştia foarte bine cum interpretase oaspetele prezenţa directorului şcolii... Dar acum vina îi aparţinea lui în întregime. De ce intrase în cameră fără să fie anunţat? Ea continuă pe un ton rece:

— Sunt sigură că domnul De Vere Manning nu va zăbovi la căpătâiul unei bolnave, nu-i aşa?

Pentru a spori temeinicia vorbelor sale, privirea ei fu la fel de indiferentă de parcă s-ar fi uitat la mobilele din cameră.

Ochii musafirului nepoftit începură să scânteieze şi în ciuda voinţei sale, Frankie simţi că inima îi tresaltă de emoţie. Tristan o privi şi ea era puţin stingherită, căci şi Matty participa la jocul lor, uitându-se nedumerită la ei. Era evident că directorul bănuia că se petrece

ceva neobişnuit şi era pe punctul de a-şi lua rămas-bun. Ideea de a rămâne singură cu Tristan o umplea de groază.

Acesta, ca şi cum ar fi avut tot timpul la dispoziţie, se aşeză pe canapea şi surâdea cât mai cordial posibil.

— Spune-mi, Matty, cum se simte pacienta ta ? se interesă el pe un ton familiar ca şi cum s-ar fi adresat unui vechi amic. Mie mi se pare că este destul de viguroasă.

— Aşa e, Frankie este o fată robustă, fu de acord Matty.

Frankie se uită la el neîncrezătoare. De ce-i permitea lui Tristan să i se adreseze aşa de intim ?

— Cât timp va mai sta imobilizată ? continuă Tristan pe un ton uşor de conversaţie de salon.

— Aproximativ o săptămână. Cred că o vom convinge cu greu să stea cuminte. Va încerca să meargă peste două zile şi va risca să i se agraveze starea piciorului.

— Atunci înseamnă că va trebui s-o ţinem sub supraveghere, nu-i aşa ? adăugă Tristan.

— Aşa este. Ea este...

— Hei, opriţi-vă ! interveni Frankie. Sunt incapabilă să mă mişc, dar nu sunt încă surdă şi mută. Cum vă permiteţi să vorbiţi despre mine ca şi cum n-aş fi de faţă ?

Privirea ei dezaprobatoare se opri mai întâi asupra lui Matty. Era necăjită de lipsa lui de

onestitate. Se dăduse aşadar de partea lui Tristan. Ca să vezi ce înseamnă bărbaţii !

Tristan se uită la ea. El se afla foarte aproape de ea şi Frankie putea să-i simtă căldura corpului. Din păcate, nu putea să se îndepărteze de el. Tristan îi surâse încântat şi, fără să-şi ia privirile de la ea, îl întrebă pe Matty :

– Este o fată încăpăţânată, asta voiai să spui, nu-i aşa ?

– Intr-adevăr, acesta este caracterul ei, îl aprobă Matty. Este o calitate foarte apreciată la artişti.

– Iţi mulţumesc mult, interveni Frankie făcând o grimasă.

Ea se hotărî să vorbească mai târziu cu el pentru a-i cere explicaţii. Pe moment, se mulţumi să-şi exprime nemulţumirea îmbufnându-se. Matty pricepu imediat că eleva sa doreşte să se răfuiască mai întâi cu Tristan şi, după ce-i masă pentru ultima dată gamba, se ridică brusc.

– Scuză-mă, dar treburile şcolii mă cheamă.

Inspăimântată, Frankie exclamă :

– Nu, Matty, nu pleca încă !

Descumpănit, acesta se întoarse spre ea înţelegând că Frankie nu glumeşte. Remarcă surâsul degajat al musafirului şi fu derutat, neştiind ce hotărâre să ia.

– In dimineaţa aceasta sunt liber, îl linişti Tristan. Nu-ţi face griji, Frankie nu va rămâne singură. O voi supraveghea eu.

Matty se uită la dansatoare nedumerit.

— Nu pleca, Matty, îl imploră ea.

— Foarte bine, mai poţi sta un minut, făcu Tristan conciliant. Mai am câteva întrebări referitoare la Frankie.

Aceasta spumega de furie. Ce impertinent era oaspetele ei. Cum de nu-şi dădea seama că este nedorit ?

— Mai stau cinci minute, dar nici unul în plus.

— Foarte bine. Când va putea Frankie să călătorească ? îl întrebă repede Tristan.

— Să călătoresc ? se miră Frankie. Nu am de gând să călătoresc nicăieri !

— Cu ce mijloace de transport ? se interesă Matty, luând un aer gânditor. Cu avionul, cu vaporul sau cu maşina ?

— Cu avionul.

Frankie se sufocă de indignare.

— Ce înseamnă toată această mascaradă ? ! explodă ea nervoasă.

Dacă ar fi ştiut ce răspuns avea pregătit Tristan, Frankie n-ar fi deschis niciodată gura.

— Am de gând să fac o călătorie de vreo cincisprezece zile, îi explică Tristan lui Matty. Mama mea ţine neapărat să continue tratamentul cu ea. Sper totuşi să nu aplice terapia de la ultima şedinţă, oricât de eficace ar fi, spuse el râzând.

Matty ştia la ce face aluzie şi cei doi bărbaţi izbucniră în hohote de râs. Frankie se

chinuia să nu-i dea afară, uitându-se cu severitate la Matty. Ah, ce trădător prefăcut !

– Acum, mama mea reuşeşte să stea în picioare, il informă Tristan cu amabilitate. Cred că până la sfârşitul săptămânii va face câţiva paşi.

– Cât de încântat va fi specialistul din Londra la vederea progreselor mamei tale ! interveni Frankie.

– Spuneam deci, continuă Tristan, cu faţa la Matty, că mama doreşte să urmeze acelaşi tratament şi cum vreau s-o iau cu mine în Indonezia pentru câteva săptămâni – sunt sigur că soarele de acolo îi va face bine – trebuie ca Frankie s-o însoţească.

– Nici nu mă gândesc ! se răsti ea.

– Cred că eşti de acord cu mine că este absurd să întrerupi un tratament care s-a dovedit atât de eficace, îi atrase el atenţia. Sper, dragă directore, că poţi să te lipseşti de ea pentru o lună.

La fel de prefăcut, Matty dădu afirmativ din cap şi Frankie, consternată, văzu că şi ultima ei speranţă de a fi susţinută de prietenul ei este sortită pieirii.

– Sunt de părere că şi Frankie are nevoie de câteva săptămâni de soare, adăugă Matty pe un ton glumeţ.

– Şi munca mea ? se interesă aceasta cu disperare, simţind că lor nici nu le pasă de grijile ei. Trebuie să mă pregătesc pentru alte

concursuri şi voi relua antrenamentele. Dacă nu sunt aici, nu voi putea obţine niciodată un post de dansatoare.

Avea chef să-i bată în cap pe aceşti bărbaţi obraznici, noroc că nu se putea mişca. Se mulţumi să-şi strângă pumnii şi să-i ameninţe pe amândoi.

– Ce nervoasă este pacienta noastră în această dimineaţă, remarcă Tristan, pe un ton provocator.

– De ce n-aş fi ? replică ea cu înverşunare. Crezi că este uşor să fiu trimisă cine ştie unde fără voia mea, chiar dacă este vorba de un loc exotic ? Îţi mulţumesc de invitaţie, dar am alte lucruri mai importante de făcut. Sunt dansatoare şi accentuez faptul că am puţin timp de pierdut. Vreau să intru într-o trupă de balet.

Ea făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea şi Tristan profită pentru a spune :

– Am senzaţia ciudată că în momentul de faţă nu poţi face faţă unui concurs de selecţie.

Frankie se întoarse spre Matty pentru a-l lua drept martor şi exclamă indignată :

– Matty, sper că eşti de partea mea !

Frankie îşi dăduse seama că nu se mai putea purta cu menajamente. Lupta era prea inegală : era timpul să pună lucrurile la punct.

Matty, în aparenţă pus în faţa unei dileme dureroase, se ridică nervos şi-şi încruntă sprâncenele. Se uită la prietena sa destul de încurcat şi spuse :

— Îmi pare rău, Frankie, dar nu sunt de acord cu tine. În situaţia dată, ar fi o prostie din partea ta să dai cu piciorul unei vacanţe gratuite tocmai la capătul lumii. Numai dacă oferta este serioasă, se adresă el lui Tristan.

— Absolut serioasă, confirmă acesta. În schimbul serviciilor pe care le va aduce mamei mele, va fi plătită destul de bine. Tot ce va trebui că facă este s-o încurajeze pe lady Manning aşa cum a făcut-o de-a lungul celor două luni de când se ocupă de recuperarea ei. Eu voi fi prins cu munca şi aş prefera să ştiu că mama se află pe mâna unei persoane pe care o cunoaşte bine şi în care are o încredere oarbă. Este evident că acest serviciu ar putea fi făcut de servitoarea ei, dar aceasta a îmbătrânit şi nu mai poate face faţă unei călătorii atât de îndepărtate. Chiar dacă o cunoaşte pe mama, cred că este necesar ca o persoană mai tânără şi mai dinamică să se îngrijească de lady Manning.

Şi poate mai doritoare să-ţi satisfacă plăcerile erotice ?- se întrebă Frankie în sinea ei.

Acum totul era clar pentru ea. Sub tonul de conversaţie uşoară, Frankie pricepu adevăratul motiv al insistenţei lui Tristan, care dorea cu orice preţ s-o aibă. La mii de kilometri de casă, îşi imaginase că ea îi va ceda fără împotrivire. Să fie de folos mamei în timpul zilei şi fiului în timpul nopţii... Ea strânse cu

putere braţul canapelei încât articulaţiile de la mână i se înroşiră.

– Nu merg nicăieri, declară ea sec. Nu-mi pasă dacă rămâneţi aici până la apusul soarelui, discutând despre mine. Nu sunt de acord cu călătoria şi cu asta, basta !

Cu un gest ostentativ ea luă o revistă de pe măsuţa de lângă canapea şi-şi cufundă privirile în lectura unui articol despre modă. Deşi rândurile îi fugeau din faţa ochilor, nu renunţă la citit. Dorea să facă abstracţie de prezenţa celor doi bărbaţi, aşa cum avea intenţia să-i demonstreze lui Tristan că are o rezistenţă la fel de mare ca a lui. O mână puternică şi bronzată îi apucă revista şi ea o prinse mai tare, astfel că se auzi un foşnet şi fiecare se trezi cu o jumătate de revistă în mână.

– Drace ! De ce nu mă laşi în pace ? făcu ea aproape urlând. Pleacă de aici ! Nu-ţi dai seama că prezenţa ta devine indezirabilă ?

– Este firesc să fie puţin tulburată, interveni Matty turnând gaz peste foc.

Frankie era uluită de faptul că acesta o trădase într-un mod atât de ruşinos. Fu şi mai uluită când îl auzi pe Tristan că-şi ia la revedere.

– Pot să plec acum, din moment ce problema este rezolvată, rosti el cu o voce gravă. Pot să te duc unde vrei cu maşina, îi propuse el lui Matty.

— Mulţumesc, sunt cu maşina mea. Sunt încântat că te-am cunoscut. Am auzit atâtea despre activitatea artistică pe care o ai în îndepărtata Asie, adăugă el cu o voce amabilă. Sper să ne revedem cât de curând.

— La revedere, îngeraşule ! îi spuse Tristan lui Frankie în timp ce ieşea.

Când auzi uşa de la intrare închizându-se, Frankie scoase un ţipăt de furie.

— Matty, nu m-am aşteptat de la tine să-mi faci o asemenea figură ! De ce l-ai susţinut pe acest bărbat care-mi face greaţă ? Nu te credeam în stare de aşa ceva ! Mai bine îl lăsai să creadă că eşti amantul meu sau prietenul meu ! L-ai fi pus cu botul pe labe pe acest obraznic înfumurat ! Nici nu ştiu pe care din voi îl dispreţuiesc mai mult în momentul de faţă. Să ajung să fiu trădată de un prieten, asta nu mi-aş fi putut închipui niciodată ! Este revoltător ce-ai făcut ! Şi el... Şi el...

— Frankie, ascultă-mă cu atenţie înainte de a te înfuria. Vreau...

— Ah, vrei să încerci să te disculpi ? Află că este prea târziu ! ţipă ea încrucişându-şi mâinile pe piept.

— În primul rând vreau să-ţi spun un lucru important : cum să trec drept amantul tău ? Visezi ? Tristan este un om inteligent : şi-a dat seama imediat cu cine are de-a face, chiar dacă are un talent ieşit din comun să te facă să turbezi de furie... În al doilea rând : ce

vezi rău în a pleca în vacanţă ? Nu vor avea loc alte concursuri de selecţie până după terminarea examenelor şcolare. Ai timp să te bronzezi şi să-ţi refaci genunchiul. Crede-mă, la întoarcere vei face senzaţie ! Şi acum, ultima mea confidenţă : nu va fi nevoie să dai decât un singur concurs...

— Nu încerca să mă linguşeşti ! protestă ea.

Matty zâmbi misterios şi se ridică de pe canapea.

— Mai degrabă ar trebui să fii mulţumită de tine ! Două săptămâni de vacanţă gratuite şi un bărbat atât de seducător lângă tine... Este minunat, draga mea !

Cu accentul său american, Matty întruchipa perfect un impresar şiret şi discret.

— Am impresia că vei profita de pe urma acestei afaceri ! îl acuză ea, pe un ton iritat.

— He, ah... cine ştie ? făcu Matty punându-şi impermeabilul şi părăsind camera râzând.

— Te dispreţuiesc, Matty Hansard ! ţipă Frankie neputincioasă în urma lui.

— Pe curând ! îi răspunse el închizând uşa de la intrare.

Singura consolare a tinerei dansatoare a fost înţelegerea de care dăduse dovadă Rani atunci când îi destăinuise cele întâmplate în dimineaţa aceea.

— Cel puţin ai putea să accepţi vacanţa, o sfătui prietena ei. Ai grijă însă să închizi bine

uşa camerei tale ! Vei putea să te ocupi de tratamentul mamei sale şi te vei bronza la soarele arzător al tropicelor. Meriţi o astfel de răsplată după tot ce-ai făcut pentru lady Manning.

Ca întotdeauna, Rani vedea lucrurile din punct de vedere practic.

— Judecata ta este încă influenţată de emoţiile prin care ai trecut, continuă ea. Sunt sigură că vei reuşi să-l faci să înţeleagă că îţi este indiferentă figura lui şi poate te va lăsa în pace. Vei putea profita în linişte de şederea ta în Indonezia. Imaginează-ţi : Java, Bali. Mai ales **dansatoarele din Bali.** Ce noroc ai să le vezi pe faimoasele balerine de acolo.

— Numai că adevărul este că nu mă lasă indiferentă... suspină Frankie.

— Atunci, exclamă Rani cu un surâs ştrengăresc, n-ai decât să profiţi de situaţie...

— Nici în ruptul capului n-aş face aşa ceva, ştiind că el mă consideră o fată uşoară...

Rani se duse la bucătărie pentru a pregăti cina şi Frankie îşi şterse o lacrimă de pe obrazul palid. Ştia că n-ar putea suporta o relaţie fizică fără iubire. Nu era făcută pentru aşa ceva.

Puţin după moartea mamei sale, avusese o prietenie cu un tânăr profesor dar îşi dăduse seama că nu despre dragoste fusese vorba ci despre o reacţie emoţională cauzată de dispariţia mamei. Rupse imediat cu el, preferând

adevărul unei ipocrizii dăunătoare. De atunci, nici un bărbat nu mai intrase în viața ei și Frankie își consacrase energia dansului și creșterii fratelui său mai mic.

Tristan era primul bărbat care avusese o asemenea influență asupra sufletului ei. Ce ironie a soartei ca tocmai bărbatul care-o tulbura să fie de origine nobilă și să aibă o firmă de seducător fără scrupule! Iată motivul pentru care trebuia să se îndepărteze cât mai repede de el. De ce este viața atât de complicată? De ce trebuise să se îndrăgostească de un bărbat atât de respingător? Oare devenise mai fragilă și mai sensibilă?

Frankie scoase un oftat de ciudă. Puțin soare nu i-ar strica în momentul de față. Nu prea te întâlnești cu vacanțe gratuite...

Pe când era pradă acestor gânduri, se auzi soneria telefonului. Rani se grăbi să răspundă.

– Este pentru tine! îi strigă ea, aducându-i aparatul.

Era lady Manning. Fără introducere, bătrâna doamnă trecu direct la subiect:

– Am aflat că Tristan ți-a propus să ne însoțești în Indonezia. Sunt atât de bucuroasă! Nu vom fi obligate să întrerupem tratamentul și am impresia că schimbarea aerului îmi va face bine. Fiul meu mi-a spus că a avut ocazia să-l cunoască pe directorul tău care a fost de acord cu plecarea ta.

— Ei doi au fost de acord, nu putu Frankie să se stăpânească. Îmi pare extrem de rău că vă dezamăgesc, lady Manning, dar mi-e teamă că Tristan nu m-a înțeles prea bine. I-am spus că-mi este imposibil să plec câteva săptămâni în această perioadă, deoarece este în joc cariera mea.

— Oh, Dumnezeule, se lamentă bătrâna doamnă. Din spusele lui Tristan am înțeles că domnul Hansard a aprobat oferta pe care ai primit-o.

— Domnul Hansard m-a înțeles greșit, afirmă Frankie cu tristețe, regretând că o dezamăgise pe pacienta sa.

— Ah, făcu cu blândețe aceasta după o clipă de tăcere. Înseamnă că n-am fost informată corect cu privire la înțelegerea pe care ați făcut-o. Scuză-mă, dragă Francesca, dar mi-am făcut atâtea iluzii că mă vei însoți în călătoria spre Indonezia. Sunt puțin neliniștită, căci nu cunosc pe nimeni acolo în afară de Tristan.

Frankie simți că i se înmoaie inima.

— Îmi pare rău, șopti ea. După ce stătu puțin pe gânduri, adăugă : Am fost luată pe nepregătite... Am nevoie de câteva zile de reflecție...

Abia rosti vorbele că și regretă. De ce-i lăsa o speranță deșartă bătrânei doamne ? Aceasta se grăbi să spună :

— Frankie, ar fi minunat dacă ai accepta să vii cu noi ! Tristan are defectul că este in-

sistent până când își realizează ce și-a propus. Este bine că nu ai fost de acord de la început. Te las să te gândești în liniște. Gândește-te bine, draga mea !

Punând receptorul în furcă, Frankie era furioasă pe ea însăși. Ah, ce i-a venit să-i spună pacientei sale că se va gândi la oferta primită ! Acum nu va mai putea dormi, frământându-se dacă va trebui să zică da sau nu. Ce soluție trebuie să aleagă ?

Rani plecă după cumpărături și-i lăsă aparatul de telefon pe măsuță.

– În felul acesta, cel puțin, nu trebuie să te dai jos pentru a răspunde, o tachină ea. Promite-mi că vei sta cuminte și nu vei încerca să mergi.

– Oh, încetează să mă tratezi ca pe un copil, replică Frankie nervoasă. Știi că abia aștept să pleci pentru ca să exersez !

– Prea bine, draga mea, numai să nu spargi vazele de flori. Pe curând ! îi zise Rani fără să se supere pe ea.

Rămasă singură, Frankie se hotărî să citească. Nu parcurse decât câteva rânduri, când telefonul sună din nou.

– Alo ? Cine este la telefon ? făcu ea pe un ton înțepat.

– Alo ? Încă ești furioasă ? se auzi vocea lui Tristan, senzuală și gravă.

– Oh, iarăși tu ! exclamă ea iritată.

— Eu sunt, îngeraşule ! Ţi-am telefonat pentru a te convinge să accepţi invitaţia mea. Mama mi-a spus că ai cerut două-trei zile de gândire.

— Tot ea a fost cea care mi-a spus că am făcut bine că n-am fost de acord cu propunerea ta.

— Dacă nu mă înşeală memoria, mama ţi-a spus că ai avut dreptate să nu fii de acord **imediat** cu mine.

— Eşti incorigibil ! Cum de ţi-ai permis să asculţi o convorbire particulară ?

— Mama ştia că sunt la celălalt aparat, deoarece dorea să ne facă legătura pentru a pune la punct nişte amănunte importante cu vaccinarea şi paşaportul.

— Pasagerii pentru Londra nu trebuie să aibă paşaport şi... nu vreau să călătoresc mai departe de Capitală.

— Mama va fi dezamăgită, declară Tristan pe un ton serios. Gândeşte-te bine, Frankie. Cred că este lucrul cel mai bun pe care poţi să-l faci. Nu te-aş fi invitat dacă mama n-ar fi avut nevoie de tine.

— Acum recurgi la şantajul sentimental ! protestă ea, simţind că laţul capcanei se strânge în jurul ei.

— Te-ai străduit s-o faci pe mama să-şi mişte membrele înţepenite şi acum, că ai obţinut rezultate încurajatoare, nu poţi s-o abandonezi.

Conştiinţa ta profesională nu te va lăsa să comiţi o asemenea faptă nedemnă de tine.

Frankie nu putea nega adevărul spuselor lui Tristan. După ce-i promise că va reflecta în linişte la propunerea făcută, ea îşi luă rămas bun şi închise telefonul. Ştia că răspunsul pe care-l va da va fi afirmativ. Ce putea face altceva ? Ce om ar fi refuzat să-i acorde ajutor unei fiinţe suferinde ? Numai un monstru de egoism ar fi în stare de aşa ceva, trase ea concluzia amintindu-şi de discuţia avută cu Rani în legătură cu sacrificiile morale pe care le fac cei ce nutresc ambiţii profesionale.

Era sigură că va trebui să renunţe un moment la cariera sa artistică. Nu-i mai rămăsese decât munca îndârjită la întoarcerea din vacanţă... Dacă Matty vrea să fiu bronzată, îşi spuse ea în sinea ei, nu pot decât să-i îndeplinesc dorinţa. Ei bine, voi reveni tuciurie şi încântătoare ! îşi promise sieşi în mod solemn.

Aşa cum prevăzuse Matty, la sfârşitul săptămânii era din nou pe picioare şi zilele care o despărţiseră de plecare trecuseră ca un fulger. In ciuda protestelor sale, Tristan insistase să-i dea un cec de plată anticipată pentru a-şi putea cumpăra haine adecvate climei ecuatoriale. Ce putu să facă fu să refuze ca el s-o însoţească la cumpărături.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitate, îl ironiză ea, dar vreau ca Matty să-mi aleagă hainele.

— Sunt sigur că se pricepe la fel de bine ca şi mine, fu de acord el, surâzând malițios. Apropo, eram cât pe ce să fiu păcălit de voi...

— Ce fel de păcăleală ? se miră ea.

— Scena pe care ați jucat-o atunci când am venit în vizită la tine. Ați vrut să mă faceți să cred că este amantul tău. Pe moment, am avut această impresie văzând cum îți mângâia picioarele.

— Şi atunci ce te-a determinat să-ți schimbi părerea ?

— Păi cum să fie amantul tău ? ! exclamă el încruntându-şi o sprânceană. Vezi să-ți aleagă ceva drăguț, adăugă el, făcându-i cu ochiul. Este un prieten de nădejde, nu-i aşa ? Nu uita să-ți iei costumul de dans care se mula perfect pe trupul tău ! Erai într-adevăr divină, îngeraşule !

Frankie preferă să dea dispreţuitoare din umeri. Rani avea dreptate... Trebuia să încuie uşa de la camera sa de două ori.

CAPITOLUL VI.

Lady Manning ațipise încă de la decolarea avionului, după ultima escală înainte de a ajunge în Indonezia. Frankie, obosită și ea, se lupta cu somnul.

– Poți să-ți pui capul pe umărul meu ca să te odihnești, îi șopti Tristan la ureche.

– Nu sunt obosită, protestă ea pe jumătate adormită.

O sărutare ușoară pe frunte o trezi. Deschizând ochii, descoperi cu groază că Tristan profitase de somnul ei pentru a o săruta.

– Să nu mai faci asta când dorm, îl certă ea roșindu-se până la urechi. Frankie se uită speriată în jur să vadă dacă fusese observată de vreun pasager.

Nimeni nu părea atent la ceea ce făceau ei și, slavă Domnului, lady Manning nu se trezise încă.

Frankie își luă capul de pe umărul lui Tristan. Cum de adormise ? Dacă stătuse atât de aproape de el, nu-i de mirare că el îi interpre-

tase greşit intenţiile. Abia aştepta să-l pună la punct când vor ajunge la destinaţie.

Tristan îi luă mâinile între ale sale şi-i zise pe un ton destul de serios pentru el :

— Frankie, te rog să mă crezi că aş fi ultimul bărbat care să profite de tine. Dispreţuiesc pe aceia care fac abuz de autoritatea lor pentru a-şi satisface poftele murdare cu o femeie. Consider că acest gen de bărbaţi au un comportament animalic. Inimile noastre vorbesc un alt limbaj. Crezi că nu aud chemarea lor ? De ce ţi-e teamă ?

— Cine ţi-a spus că mi-e teamă ? se apără ea supărată. Nu văd că am avea un viitor împreună.

Tristan o privi melancolic.

— Vrei să spui că relaţia noastră nu se va încheia cu o căsătorie ?

Frankie râse nervos.

— Căsătoria este ultimul lucru la care mă gândesc.

— Dar tu nu cauţi nici aventurile şi atunci, ce doreşti ? insistă el.

Frankie îşi duse mâna la frunte.

— De ce nu mă laşi în pace, o dată pentru totdeauna ?

— Aş face şi acest lucru, dacă te-aş înţelege cât de puţin. Îmi dai impresia că nu ştii ce vrei. În orice caz, nu dai atenţie absolut deloc dorinţelor care mocnesc în inima şi corpul tău.

— Vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi separată în două jumătăţi distincte! se răţoi ea băţoasă.

— Se pare că există cu adevărat o ruptură între corpul şi sufletul tău. Acesta este poate motivul pentru care eşti atât de dezorientată. Frankie, de ce nu asculţi de glasul sângelui ? Uită toate argumentele pe care educaţia puritană ni le-a dăruit tuturor englezilor punând o stavilă în calea plăcerilor vieţii. Plăcerea este bună şi frumoasă. Plăcerea poate fi şi pură. Permite-mi să-ţi împărtăşesc bucuria şi să gustăm împreună din voluptatea ce ne îndeamnă unul către celălalt. Te doresc, Frankie, trup şi suflet...

Ea începu să tremure din tot corpul, simţind că temerile ei o cuprind din nou.

— Nu vreau să mă las purtată de valul pasiunii, îi mărturisi ea cu o voce scăzută. Te rog, Tristan, dă-mi pace. Tu însuţi ai spus că relaţia noastră n-are viitor, aşa că este bine să rămânem prieteni.

— Să ştii că n-am de gând să te iau de soţie, o avertiză el. Nu sunt făcut pentru căsnicie, susţinu Tristan cu convingere. Oricum, nu suport şantajul sentimental.

— Evident că nici mie nu-mi place aşa ceva, numai că acum eşti victima propriului tău comportament şi ţi-e frică să nu-ţi facă vreo femeie ceea ce le faci tu lor...

— Ce vrei să spui ?

— Ştii foarte bine la ce mă refer, îl ironiză ea. De când te cunosc ai acţionat numai pentru a mă convinge că trebuie să fac dragoste cu tine. Ce înseamnă scena asta de convingere ? continuă ea pe un ton sarcastic. Ai trecut la metoda seducerii sentimentale, din momentul când ai constatat că nu-ţi merge cu mine ca şi cu celelalte. Să ştii că nu ai nici o şansă cu mine, ai priceput ?

Frankie îşi retrase mâinile şi luă o revistă.

— Te rog să mă scuzi dar vreau să citesc...

El rămase tăcut şi ea se uită la el surprinsă. Ochii lui negri luceau ameninţător.

— Vrei să stăm cuminţi ? zise el cu severitate. Foarte bine. Tot ce pot să-ţi spun este că aceste trei săptămâni vor fi cu adevărat pustii pentru tine. Nu uita însă, că tu mi-ai cerut acest lucru. Fii liniştită, mărturisi el luând un ziar, mai ai doar trei sferturi de oră până vom ateriza. După ce ajungem la destinaţie vei putea face ceea ce doreşti, dar să nu contezi pe mine.

Uitându-se prin hublou, Frankie observă cele mai mari insule care formau arhipelagul indonezian împreună cu alte insule mai mici. Insulele aveau culoarea verde închis, detaşându-se pe fondul albastru al oceanului. Avionul cobori încet pe insula Java îndreptându-se spre Djakarta, capitala ţării. Oraşul, mai mic decât îşi închipuise Frankie, era mărginit de câmpii şi păduri luxuriante iar orezăriile sclipeau în

soare. Casele cu acoperişuri din ţiglă păreau nişte cutii de chibrituri. Java era cea mai populată dintre insulele indoneziene. Tristan se fereca într-o tăcere ostentativă. Frankie se întoarse către lady Manning şi amândouă începură să sporovăiască, împărtăşindu-şi cunoştinţele pe care le dobândiseră din ghidurile oferite de Tristan la aeroport.

La rugămintea mamei, Tristan începu să-i arate locurile cele mai îndepărtate care se vedeau din avion, făcând-o pe Frankie să se simtă stânjenită, deoarece cei doi făceau abstracţie de prezenţa ei. Lady Manning îşi aduse aminte de ea şi o antrenă în conversaţie, astfel că răceala dintre tineri trecu aproape neobservată.

— Îţi trebuie o viaţă întreagă pentru a culege toată moştenirea muzicală a unei regiuni atât de vaste, remarcă bătrâna doamnă. Tristan, ai de gând să rămâi aici până la moarte?

Fiul ei dădu din umeri fără să răspundă direct.

— Sunt lucruri mult mai grele pe care un om le poate face.

— Ca de exemplu să cultivi două sute de hectare de pământ în Yorkshire, replică mama lui pe un ton dur, neobişnuit pentru ea.

Frankie se uită încurcată pe ghidul ei de călătorie, cu sentimentul că era mărul discordiei dintre cei doi. Înainte ca tensiunea să explo-

deze în reproşuri, lady Manning exclamă mirată, citind din ghidul ei turistic:

— Se spune că insulele se întind pe aproape patru mii de kilometri, din Sumatra până la Irian Bard, capătul occidental al Noii Guinee, unind astfel oceanul Indian precum şi Australia de sud-estul Asiei!

Frankie făcu ochii mari din cauza surprizei.

— Nu te teme, draga mea! Nu cred că Tristan are de gând să ne plimbe pe distanţa asta enormă de patru mii de kilometri, timp de trei săptămâni. Ce zici, Tristan? începu să râdă lady Manning. Mi se pare că o şedere la Djakarta şi o săptămână în insula Bali vor fi suficiente. Ah, uitasem, mai este un loc pe care numai Tristan îl poate pronunţa.

— Palabutan Ratu, spuse acesta imediat. Este un oraş situat la o distanţă de patru ore cu maşina la sud de Djakarta. Şoseaua este excelentă. Institutul la care lucrez ne va trimite o maşină mâine dimineaţă. Noaptea aceasta o vom petrece în Capitală. Aş minţi dacă aş afirma că aceasta este frumoasă. De când preşedintele ţării a fost înlăturat de la conducere, dezvoltarea industrială s-a făcut într-un mod haotic, cu scopul de-a încuraja investiţiile străine. Oraşul are în schimb hoteluri de lux. Dragă mamă, vei putea să te odihneşti în linişte. Dacă vrei, poţi să petreci câteva zile pe malul mării în timp ce eu voi rezolva unele

probleme la Djakarta. Vom lua apoi avionul spre Bali.

— Programul se anunță foarte interesant, se bucură lady Manning. Chiar doream să te anunț că după somnul din avion mă simt într-o formă excelentă.

În curând avionul ateriză lin și pasagerii se îndreptară spre vamă. Încetineala cu care funcționarii își făceau datoria, deși aeroportul Halim era principala poartă aeriană a țării, o lăsă mută de uimire pe Frankie.

Atmosfera era destinsă și veselă, iar hamalul care le purtă bagajele la mașina care îi va duce în centrul orașului le surâdea cu multă simpatie, discutând cu Tristan. Frankie era încântată să-l audă pe Tristan vorbind în limba băștinașilor. Limba era melodioasă și oamenii păreau prietenoși. Cunoștințele lingvistice ale lui Tristan o impresionară mult pe Frankie.

Orașul tentacular nu avea nici o atracție arhitectonică. Centrul în schimb era plin de imobile moderne și clădiri construite în stil olandez, vestigii ale epocii coloniale. Aerul era încărcat de aromele condimentelor, care-ți produceau o senzație de liniște și pace. Frankie aproape că-i iertase lui Tristan avansurile nerușinate și se simțea fericită că a ajuns pe aceste meleaguri exotice.

Ajunși la hotel, lady Manning fu instalată în camera sa și ea se grăbi să le spună celor doi tineri :

– Mi-am pierdut pofta de mâncare de altădată şi cred că voi veţi prefera să ieşiţi amândoi la un restaurant din oraşul vechi unde se servesc vreo douăzeci şi cinci de feluri de mâncare. Parcă aşa mi-ai spus, Tristan, nu-i aşa? Sunt prea obosită să vă însoţesc şi voi comanda ceva uşor în cameră. Vă rog să nu vă răzgândiţi din cauza mea.

În ciuda protestelor celor doi, bătrâna doamnă rămase fermă pe poziţie şi Frankie se simţi deprimată ştiind că va trebui să-şi petreacă seara în compania lui Tristan.

Acesta o linişti pe dată :

– Suntem invitaţi la un restaurant de către un coleg muzician. L-am prevenit că suntem obosiţi după călătoria cu avionul şi că nu vom sta mult la masă.

Către orele douăzeci, când părăsiră hotelul, lady Manning dormea deja, epuizată. Frankie răsuflă uşurată când constată că fusese aşezată la masă între un cuplu tăcut, singurul cuvând în engleză pe care-l ştiau era „bună ziua".

Tristan adoptase o atitudine distantă şi era aşezat în faţa ei. O singură dată piciorul lui o atinse fără voie şi ea tresări nervoasă. Acesta fu singurul contact dintre ei, cu excepţia momentelor când mâinile lor se atingeau în timp ce luau farfuriile cu mâncare.

Uitându-se la vecina sa, Frankie își puse în farfurie câte puțin din fiecare fel de mâncare, căutând să le așeze într-o ordine artistică, ținând cont de culorile lor strălucitoare. Tristan, care vorbea numai limba gazdelor, catadicsi să-i explice că pentru indonezieni contează atât savoarea alimentelor cât și culoarea lor.

— Cred că în această privință sunt mai civilizați și mai cultivați decât noi, occidentalii, afirmă el pe un ton disprețuitor, ca și cum ar fi vrut să-i reproșeze tinerei dansatoare toate defectele societății apusene.

Ea îi aruncă o privire mânioasă și el își concentră atenția spre colegul său de breaslă. Din fericire, acesta din urmă se arăta mult mai amabil cu ea, ilustrând afirmația lui Tristan că băștinașii sunt mai politicoși decât europenii. Soția lui îi zâmbea mereu, deși nu putea să comunice cu ea din cauza limbii.

Cuvântul orchestră revenea adesea în conversație și Frankie își aduse aminte că în Indonezia sunt niște formații tradiționale ce interpretează muzică la instrumente originale. Intervenind în discuția dintre ei, îl întrebă pe Tristan dacă va avea ocazia să asculte o asemenea formație muzicală.

— Vei putea face orice dorești, îi spuse el în bătaie de joc. Ești liberă să alegi orice distracție, cu condiția să te ocupi cu conștiinciozitate de mama mea. Nu te țin sechestrată!

– Crezi că nu voi profita de libertatea mea ? replică ea surâzându-i cu duioşie, ştiind bine că gazdele nu înţelegeau o iotă din spusele sale. Am de gând să profit din plin de şederea mea aici. Nu cunosc nimic mai plictisitor decât tovărăşia ta.

Ea accentuă cuvintele cu un zâmbet dezarmant. Cuplul vecin îi surâse cu amabilitate, crezând că este vorba de o tachinare a doi îndrăgostiţi. Tristan se băgă în jocul ei şi surâse galeş.

– Nici eu nu cunosc ceva mai ridicol decât aerul tău de mironosiţă. Ştii foarte bine că simţi dorinţa de a te culca cu mine, ceea ce se va întâmpla mai devreme sau mai târziu.

Chiar dacă nimeni nu putea înţelege dialogul lor, Frankie roşi până la urechi.

– Du-te dracului cu pretenţiile tale absurde şi ridicole ! Nu mai pot sta nici un moment la această masă ca să aud insultele tale. Te las să termini conversaţia animată cu colegul tău. Până atunci voi face o mică plimbare.

Ea se ridică surâzând şi el nu făcu nici un gest pentru a o opri. Puţin descumpănită de propria impulsivitate, Frankie ezită o clipă. N-avea nici un chef să se plimbe singură noaptea pe străzile unui oraş necunoscut. Tristan bănui că ea este nehotărâtă, dar privirea lui distantă îi întări hotărârea de a nu se mai aşeza la aceeaşi masă cu el. Scuzându-se faţă de gazdele sale, ea îşi luă poşeta şi

făcu doi paşi, când simţi că este prinsă de braţ. Era Tristan. Frankie crezu, uşurată, că o va însoţi dar el se mulţumi să-i spună încet :

— Draga mea, ai grijă să nu te rătăceşti. Sunt obosit şi n-am chef să petrec noaptea străbătând străzile în căutarea unei tinere care merită o bătaie zdravănă la fund.

Ce tip respingător, îşi spuse ea în gând. Este cel mai bădăran bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Oricare altul ar fi fost mai politicos cu ea în astfel de situaţii. Era furioasă pe el şi pe ea însăşi. Totul se datora lipsei ei de stăpânire. Dacă şi-ar fi păstrat sângele rece în timpul cinei, nu s-ar fi expus pericolului de a rătăci singură pe străzi. Acum trebuia să plătească pentru nechibzuinţa ei.

Frankie ieşi din restaurant şi se afundă în noapte. Strada era aglomerată. Chipurile trecătorilor erau surâzătoare, confirmând reputaţia de oameni politicoşi atribuită indonezienilor. Nici un european cu trăsăturile reci ale londonezilor alergând pentru a prinde un taxi la miezul nopţii. Aici nimeni nu se grăbea, nimeni nu era trist. Frankie se lăsă purtată de valul de trecători care îi zâmbeau cu căldură.

Părul ei negru şi lung făcea să nu se deosebească prea mult de femeile băştinaşe. În mod ciudat, avea senzaţia că ajunsese în mediul ei firesc şi surâdea şi ea celor pe care-i întâlnea.

Era o noapte frumoasă şi caldă. Cerul era plin de stele. Luna strălucea la orizont. Străzile erau scăldate de lumina reclamelor restaurantelor care se succedau fără întrerupere. Senzaţia de libertate era ameţitoare. Deodată o mână puternică o luă de talie. Întorcându-se cu rapiditate, se găsi faţă în faţă cu chipul detestabil al lui Tristan. Frankie începu să spună :

— Nu strica acest moment încântător. Îmi plac foarte mult aceste locuri pitoreşti şi sunt fermecată de locuitorii insulei, de mâncarea şi politeţea lor. Totul este minunat şi misterios, liber şi nepăsător. Cred că aş dori să locuiesc mereu aici.

Drept răspuns întâlni privirea lui rece şi constată că îmbrăţişarea lui devine şi mai strânsă.

— Este atât de uşor să te laşi dusă de euforia primelor impresii, remarcă el pe un ton sever. În modul acesta cei ca tine se bagă în situaţii dificile fără nici un fel de raţiune.

— Sunt perfect conştientă de pericolele euforiei, replică ea. Credeam că ştii şi tu acest lucru.

El schiţă un surâs ironic.

— Hai să ne întoarcem, trebuie să ne luăm rămas-bun de la gazdele noastre. Sunt atât de dezamăgiţi că nu rămânem toată seara cu ei. I-am asigurat că ne vom lua revanşa când ne vom întoarce din Bali...

El o conduse prin mulțime cu destulă dibăcie, ajungând repede la restaurant. După ce gazdele le adresară niște surâsuri încântătoare, luară repede un taxi și în curând firma hotelului se distinse cu claritate.

— Noapte bună, îi ură el în dreptul camerei ei.

— Noapte bună, zise ea.

— Cum ai petrecut seara, dragă Frankie? se interesă lady Manning la micul dejun.

Frankie începu să descrie în amănunțime masa copioasă servită cu gust la restaurantul tradițional. Deși era supărată pe comportamentul lui Tristan față de ea, Frankie nu lăsă să se ghicească nimic din spusele ei. Pentru lady Manning, ea și fiul ei erau în cele mai bune relații.

Era evident că bătrâna doamnă, deși puțin necăjită de aroganța fiului său cel mare, era mândră de el. La un moment dat el fusese socotit oaia neagră a familiei. Frankie surprinse din conversația dintre mamă și fiu că Tristan nu se înțelesese deloc cu tatăl său, un fermier pasionat de cultivarea pământului. Ea nu știa dacă se certaseră, dar ținând cont de caracterul violent al lui Tristan, nu era imposibil să fi avut o discuție în contradictoriu cu tatăl lui.

Ea îşi imagină şi reacţia lordului Manning care se arătase surprins de alegerea meseriei de către fiul său cel mare. Lady Manning îi mărturisise că Tristan o moştenise pe ea în privinţa gustului artistic. În felul acesta, lordul Manning suportase cu greu extravaganţele fiului, care nu se încadrase în tiparul clasic al nobilimii engleze, păstrătoare a unor tradiţii rigide.

Nu se putea spune că Tristan nu avea distincţie şi graţie. Din contră, se gândea ea în maşina cu aer condiţionat care-i ducea spre sud-vestul insulei. Seara trecută păstrase un calm inperturbabil până când îşi uraseră noapte bună. Răceala cu care rostise ultimele cuvinte chiar o uimise. Era inutilă încuierea uşii ! Frankie suspină. Acum avea ceea ce-şi dorise.

Se opriră pentru a lua masa de prânz în orăşelul Bogor, situat la poalele munţilor Puncak care se zăreau încă de la Djakarta. Prin satele străbătute, Frankie observase coşuri de răchită agăţate de pereţii caselor, sub acoperiş... care conţineau cocoşi de toate culorile. Tristan îi explicase mamei sale că luptele de cocoşi erau echivalentul indonezian al vânătorii de vulpi din Anglia, în ciuda interdicţiei guvernului doritor să alinieze populaţia la valorile occidentale.

– Sunt sigur că tata ar fi considerat luptele de cocoşi ca un semn de degenerescenţă a locuitorilor, remarcă Tristan.

Lady Manning nu gustă vorbele lui, dar se mărgini să facă o grimasă în timp ce Frankie se prefăcu că se uită pe fereastră la peisajul încântător. Tristan părea nervos și agitat și cum masa se prelungea, el începu să-și manifeste nerăbdarea.

— Dacă servitul mesei trenează, să știți că n-o fac din lene, explică Tristan pentru a suta oară. Pur și simplu, indonezienii au altă percepere a timpului, diferită de a noastră.

Lady Manning îi puse o mână liniștitoare pe umăr.

— Dragul meu, sunt încântată de tot ce descopăr. Știi că întotdeauna mi-au plăcut călătoriile. Dacă obiceiurile ar fi aceleași pretutindeni, nimeni n-ar mai avea dorința de a-și părăsi căminul.

Frankie observă că Tristan scoate un suspin de ușurare. Când terminară de mâncat, el o ajută pe mama sa să stea pe bancheta din spate, apoi puse fotoliul rulant în portbagaj și se așeză lângă șofer.

Ajunseră la Palabutan Ratu la o oră de trafic intens. Șoferul se strecură cu dibăcie printre mașini și se îndreptă spre o superbă locuință în stil colonial care avea în față o grădină imensă, mărginită de stejari seculari.

Tristan dori să afle părerea mamei sale despre reședința în care vor sta. Trăsăturile bătrânei doamne erau vizibil marcate de oboseală, dar ea îl bătu cu mâna pe umăr.

— Este superbă, murmură ea. Voi aprecia și mai bine aceste locuri de vis după ce mă voi odihni puțin. Frankie, vrei să mă ajuți să mă instalez în camera mea? Îți voi lăsa apoi tot timpul să vizitezi reședința, însoțită de Tristan.

Încă o dată, Frankie se găsea încredințată, împotriva dorinței ei, aceluiași nesuferit bărbat. Căută o scuză pentru a scăpa de corvoada unei plimbări cu el, dar acesta, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, îi veni în ajutor:

— Vă ajut pe amândouă să vă instalați. Am de dat multe telefoane și trebuie să mai rezolv multe probleme. În timpul săptămânii voi fi plecat în Capitală. Poate că în week-end voi fi mai liber și atunci vă voi duce în vizită unde vreți.

— Nu cred că va mai fi necesar să te deranjezi, interveni Frankie căutând să-și tempereze vocea. Până atunci, lady Manning și cu mine vom fi vizitat tot ce este interesant în oraș.

Ea dorea să-i atragă atenția că se consideră însoțitoarea mamei lui și nu a altcuiva... Tirada ei îl amuză pe Tristan care cu greu se stăpâni să nu zâmbească în timp ce se apleca pentru a o scoate pe mama lui din mașină și a o așeza pe fotoliul rulant.

Tristan se ținu de cuvânt. De îndată ce se asigură că totul era în ordine și că ele se instalaseră confortabil în camerele lor, el se duse să-și rezolve problemele și nu-l mai văzură.

Reşedinţa aparţinea unui important industriaş care-şi făcuse studiile în Europa şi care le pusese casa la dispoziţie.

Frankie primise de la Tristan permisiunea de a face ceea ce-i plăcea, dar se găsi în imposibilitate de a profita de timpul liber, căci, în afară de lady Manning cu care făcea exerciţii de mers în grădinile luxuriante ale casei, nu întâlni aproape pe nimeni toată săptămâna.

Gazdele lor, o franţuzoaică măritată de treizeci de ani cu un industriaş indonezian, era mai aproape de vârsta pacientei sale şi Frankie, plină de tact, le lăsă împreună pentru a discuta în franceză. Când era liberă, Frankie făcea plimbări solitare sau se scălda în apa mării deoarece plaja era foarte aproape. Începuse să se bronzeze, ascultând de sfaturile lui Rani care-i spusese să se întoarcă cu pielea arămie.

Încetul cu încetul, începu să-şi revină la forma fizică de dinainte de accidentul de la genunchi. Dimineţile şi spre sfârşitul după-amiezilor se ducea în sala de bal aflată în spatele clădirii şi-şi reîncepea antrenamentele cu multă ardoare.

În după-amiaza aceasta, ploaia bătea în geamurile sălii în formă de cupolă unde-şi făcea obişnuitele şedinţe de pregătire. Plafonul încăperii era zugrăvit în alb şi galben, iar atmosfera de reculegere impusă de magia orientală ce reieşea din frescele de pe pereţi o în-

demna la dans. Frankie făcu câteva mişcări de încălzire admirând imaginile frescelor care alcătuiau un cadru splendid pentru exerciţiile pe care le va executa.

Zgomotul picăturilor de ploaie adăugă o undă misterioasă şi plină de vrajă, astfel că Frankie simţea că pătrunde în mijlocul unui univers minunat şi fantastic unde totul este posibil.

Ea începu să danseze cu uşurinţă şi pasiune, interpretând cu graţie şi lirism rolul personajului feminin din baletul „Amorul vrăjitor". Începu să improvizeze câteva mişcări pentru a exprima nostalgia ce-o trezea în sufletul ei susurul melancolic al ploii.

Cuprinsă de vârtejul dansului, ea nu auzi uşa masivă din lemn aurit deschizându-se încet pentru a-l lăsa pe Tristan să pătrundă în încăpere. Cu coada ochiului, ea zări silueta lui înaltă şi se opri din exerciţiu.

Tristan, îmbrăcat cu un pantalon alb din bumbac şi o vestă maro, înaintă spre ea în picioarele goale. Ea simţi privirile lui pofticioase alunecând pe corpul ei perfect şi scoase un strigăt de spaimă, făcând câţiva paşi înapoi. Primejdia nu putea fi înlăturată căci amândoi erau mistuiţi de aceeaşi flacără. Ea mai făcu un pas înapoi şi-şi acoperi pieptul cu mâna. Ca hipnotizată, se uită la el cum se apropie încet de ea. Parchetul lăcuit reflecta albeaţa imaculată a pantalonului, fă-

cându-l să pară că plutește pe un nor de lumină supranaturală.

Așteptarea o supunea unei torturi groaznice. Era conștientă de focul care-i ardea în obraji, trădându-i simțămintele cele mai profunde. Ploaia continua să cadă învăluindu-i într-o atmosferă ireală. Fără nici un cuvânt, Tristan ajunse lângă ea și o îmbrățișă cu calm. Buzele lui îi căutau gura și sărutarea nu întârzie, pecetluind dorințele lor inexorabile.

Îmbrățișarea dură mult timp, alimentată de focul care-i devora pe amândoi. Mângâierile lor înlocuiră mișcările de dans. Când ea deschise ochii, ploaia încetase și câteva clipe mai târziu răsună gongul care anunța servirea mesei.

Ei rămaseră strâns îmbrățișați și, fără să vorbească, se îndreptară spre ușa grea care dădea spre coridor. Ajunși în pragul ușii, se despărțiră o clipă pentru a se îmbrățișa din nou, apoi se despărțiră cu regret.

Gongul sună mai puternic, ceea ce însemna că tânărul servitor care anunța cina se apropia de locul unde se aflau cei doi.

Tristan deschise ușa. Frankie alergă să-și ia vesta și apoi pășiră amândoi în coridor. Ea avea o senzație că pătrunde într-o lume stranie și misterioasă. Covorul roșu le înăbușea pașii. Ea tremura din tot corpul și el o mai îmbrățișă pentru ultima dată, după ce servitorul trecu pe lângă ei cu mișcări agile.

– Mai târziu, draga mea, dar să nu întârzii...

Vocea lui era voalată din cauza dorinței. După ce o sărută ușor pe frunte, el îi deschise ușa de la camera ei și se retrase încet. Ea se schimbă de costumul de dans, complet tulburată. Degetele ei tremurau în timp ce-și strângea părul într-un coc cu o panglică argintie.

Era o nebunie curată ! Nu mai avea nici o putere să reziste fascinației acestui bărbat care știa s-o înflăcăreze cu o ușurință dezarmantă.

Ea inspiră adânc uitându-se în oglindă pentru a remarca, stupefiată, că ochii îi străluceau în mod ciudat. Dacă el o va căuta cu privirea la intrarea în salon, își va da seama imediat că este subjugată de patimă. Și ea ardea de dorința de a-l privi cu intensitate, ceea ce constituia cea mai clară declarație de dragoste. Apoi limbile lor se vor dezlega. În această țară cu credințe religioase puternice, budism sau islamism, libertatea moravurilor era sancționată de codul social care interzicea apariția în public în picioarele goale.

Gândul i se îndreptă spre lady Manning. Putea oare să ascundă de ea semnele vizibile ale focului care o ardea în interior ? Ea își coborî capul, clipind din pleoape cu scopul de a șterge lumina pasiunii din irisi. Când se uită în oglindă, observă cu spaimă că dorința se putea citi în privirile ei. Nimic nu putea s-o facă să dispară. În ciuda încercărilor ei disperate de a se stăpâni, corpul i se unduia în

ritmul voluptuos al pasiunii. În depărtare se auzi ultima bătaie a gongului. Frankie cobori scara cu aceeaşi dorinţă ce-i ardea trupul.

Inspiră adânc în faţa uşii de la salon înainte de a pătrunde în încăpere.

Toată lumea era deja aşezată la masă. Fără să vrea, îl căută din priviri pe Tristan şi observă că acesta se schimbase cu o viteză de necrezut. Era îmbrăcat acum într-un smoking alb care-i punea în evidenţă silueta înaltă şi dădea impresia că petrecuse multe minute pentru a-şi pune ţinuta la punct.

Numai ea ştia că acest lucru nu durase decât câteva minute.

Fără îndoială că este mult mai experimentat decât mine, îşi spuse ea în gând, şi-şi plecă privirile pentru a nu fi fermecată de ochii lui strălucitori.

CAPITOLUL VIII

Aşa cum era tradiţia, convivii au rămas la masă până târziu în noaptea înmiresmată de mirosurile plantelor tropicale. Când invitaţii părăsiră salonul, se apropiau zorile.

Orchestra aşezată într-un colţ însoţise ritualul mesei cu sunetele instrumentelor tradiţionale, cufundând-o pe Frankie într-o lume stranie şi fascinantă în care se simţea o victimă răpusă a vrajei exercitate de Tristan. Simţurile ei se deşteptară cu putere şi parfumul mirodeniilor o îmbătă cu totul. Tristan se apropie de ea şi o luă de braţ, punându-i un deget pe buze.

Ea se lăsă dusă spre grădina luminată de lună şi încărcată de aromele florilor exotice. Tristan părea că ştie foarte bine locurile şi ea merse alături de el de-a lungul unei alei mărginite de arbuştii de vanilie ce lăsau în aer un miros suav şi ameţitor. Îndată ce cotiră pe aleea principală, el o strânse în braţe căutându-i înfrigurat buzele.

Cuprins de o dorinţă irezistibilă şi nerăbdător s-o conducă într-un loc ferit, el se oprea după doi paşi şi o acoperea cu sărutări, apoi o ducea mai departe ca într-un vis. În apropierea unui lac, zăriră o pagodă înconjurată de arbuşti înfloriţi.

Uşa de la intrare scârţâi uşor atunci când ei pătrunseră în clădire şi el o înlănţui cu braţele. Frankie se împiedică în întuneric dar Tristan, fără să-i dea drumul, aprinse o lampă de petrol aşezată într-o firidă din perete. Flacăra ţâşni imediat, proiectând pe tavan umbrele lor.

Când el se întoarse spre ea, faţa lui căpătă o nuanţă de bronz. Fără să se mai stăpânească, ea se aruncă la pieptul lui. El îşi strecură degetele sub bretelele care-i ţinea rochia şi ea tremura de plăcere. Cu o mişcare uşoară el făcu să-i cadă rochia pe podea şi ea rămase în faţa lui, cu pieptul bombat şi bronzat. Aplecându-se, el depuse sărutări uşoare pe umerii ei irizaţi de lumina blândă a lămpii.

Ea se înfioră. Tristan rămase în extaz, căci nuditatea ei perfectă îl fascinase peste măsură. Încet, el îşi scoase haina şi ea îi admiră braţele lungi şi puternice.

Cu naturaleţe, se regăsiră strâns îmbrăţişaţi pe covorul în culori multicolore ce acopereau podeaua pagodei. Orice cuvânt devenise de prisos. Corpurile lor păreau cuprinse de aceeaşi dorinţă nestăvilită. Plăcerea pe care o gustară amândoi fu intensă şi profundă.

Numai țipătul unei păsări nocturne tulbură tăcerea nopții de dragoste. Întunericul îi învăluia cu aripa lui protectoare, ca și cum ar fi fost un prieten devotat al îndrăgostiților de pretutindeni.

Tristan mângâia cu mâna lui caldă corpul Franceozăi și-i săruta fără încetare pleoapele obosite. Ea simți că dorința se deșteaptă din nou în trupul lui și i se dărui cu aceeași căldură ca și mai înainte. De data aceasta prelungiră voluptatea iubirii și Frankie fu străbătută de un val de bucurie infinită.

Cu puțin înainte de ivirea zorilor, la ceasul când păsările din grădină începură să ciripească vesele la apariția luminii soarelui, Tristan o trezi sărutând-o cu gingășie pentru a o iubi pentru a treia oară. Inspirația sa erotică era demnă de această țară misterioasă și fermecătoare.

Când ieșiră din lăcașul sfânt, Frankie își simțea capul greu de atâtea plăceri rare. Tristan o ținu îmbrățișată de-a lungul drumului spre reședință.

În fața intrării rezervate invitaților, el își îndreptă privirile spre chipul ei și o sărută pe buze.

— Trebuie să plec la Djakarta chiar în această dimineață, îi mărturisi el în șoaptă. Nu știu când mă voi întoarce...

Ea se lipi de pieptul lui disperată. Cât de crudă era despărțirea...

– Te rog, iubitule, întoarce-te cât mai repede la mine, murmură ea cu privirea pierdută în ochii lui.

El îi mângâie părul mătăsos.

– Dacă nu ai avea atâta treabă aici, te-aș lua cu mine, îi zise el. Du-te acum, pentru că simt că mă ispitești din nou... Este inutil să mă mai culc la această oră, dar tu mai poți dormi puțin.

Ea deschise ușa și se mai uită o dată înapoi la silueta lui care se îndepărta. Scăldat în lumina primelor raze de soare, el îi mai făcu cu mâna un semn de despărțire.

Ajunsă în cameră, ea își dezbrăcă rochia albă șifonată și făcu un duș înviorător, fredonând fericită. Se întoarse în dormitor și își îngropă fața în rochia pe care-o purtase pentru a regăsi parfumul lui Tristan. Fiecare amintire a nopții de dragoste era plină de grație și blândă ca lumina lunii. Rochia o făcu să se gândească la momentele de fericire supremă. Un singur minut fără Tristan i se părea un supliciu. Nici nu-și putea imagina că vor trece o zi sau două fără mângâierile sale. În ciuda faptului că el era departe de ea, o speranță imensă i se cuibări în suflet.

Ea se strecură sub cearșaf dar somnul refuză să vină, așa cum o făcuse toată noaptea. Pasiunea răvășitoare care-i înlănțuise cu atâta

putere o tulbura în continuare şi ea simţi dorinţa de a fugi după el pentru a-l smulge o ultimă trecătoare sărutare.

Razele soarelui pătrunseră în cameră când auzi primele zgomote înăbuşite ale servitorilor care începuseră să pregătească micul dejun.

Zilele următoare trecură foarte greu pentru Frankie. Orice fleac o enerva. Chiar şi mişcările încete ale pacientei sale o scoteau din sărite şi ea căuta să se stăpânească. Nu putea înghiţi nici o îmbucătură şi nu ştia cum să se scuze faţă de gazdă care se simţea ofensată de pofta ei de mâncare. Încercă să iasă din starea de lâncezeală prin dans, dar senzualitatea mişcărilor i se păru lipsită de farmec fără prezenţa stimulatoare a lui Tristan. Îşi căută refugiul în lectură, dar nu putea citi mai mult de cinci minute. In disperare de cauză, se hotărî să devină ghidul turistic al bătrânei doamne şi, înarmată cu prospecte o luă să viziteze locurile cele mai pitoresti din împrejurimi... dar nu găsi nici un farmec în aceste excursii, de parcă s-ar fi plimbat pe străzile din orașul natal.

În contrast cu chinul interior, chipul ei strălucea de sănătate, iar părul scânteia la soare. Intr-o zi, pe când o însotea pe lady Manning la piaţă, atenţia îi fu atrasă de centurile

din mătase cu care femeile băştinase îşi prindeau talia. Îşi cumpără una, cu gândul s-o pună când se va întoarce iubitul ei. Îşi închipuia deja clipa când el îi va scoate centura pentru a-i descoperi corpul gol...

Tristan însă nu-şi făcu apariţia atât de curând pe cât sperase ea.

Sosi şi ziua pentru plecarea lor la Bali. Lady Manning îi spusese la micul dejun că primise un mesaj din partea lui Tristan care le aştepta la Bali deoarece treburile îl purtaseră acolo direct de la Djakarta. Ele trebuiau să călătorească singure cu un avion al liniilor interne indoneziene, de la aeroportul Kemayoran.

Frankie simţi că-l trece un fior rece pe spinare. De ce n-a venit să le ia ? Din cauză că aveau de făcut bagajele şi alte obligaţii de ultim moment, ea nu mai avu timp să se gândească la motivul lipsei lui Tristan. Ziua trecea foarte repede şi Frankie se bucura că ora reîntâlnirii se apropia.

A doua zi, maşina le lăsă la aeroport cu o oră înaintea decolării avionului. Kemayoran era un aeroport mic de unde plecau cursele spre alte insule. Servitorii pe care gazda îi pusese la dispoziţia lor, se ocupară de transportul bagajelor cu o promptitudine neaşteptată din partea unor indonezieni, spre marea uşurare a lui Frankie. Dorea să-i vadă chipul drag, surâsul călduros şi tânjea după săruturile lui arzătoare...

Zborul durã douã ore şi pilotul anunţă pasagerii să se pregătească de aterizare. O mulţime de oameni aşteptau sosirea celor dragi : femei în costume tradiţionale şi bărbaţi îmbrăcaţi în alb. Frankie se uită nervoasă printre indigeni după silueta înaltă a lui Tristan. Îşi pusese o fustă albastră şi o bluză cu mâneci lungi.

În sfârşit, îl zări pe Tristan într-un grup de indonezieni şi-l strigă. El se apropie cu paşi mari de poarta de ieşire a pasagerilor. Aceştia se îmbulzeau spre cei care-i aşteptau şi astfel lady Manning mai trebui să aştepte până ce fotoliul rulant fu desfăşurat de către o stewardesă. Bătrâna doamnă îl folosise din ce în ce mai rar şi o rugă pe Frankie s-o lase să meargă alături de ea. Frankie se temu că fiul ei o va certa pentru că riscase mult supunând-o pe lady Manning la un efort intens şi îi interzisese acesteia să meargă fără fotoliul rulant. Ştia că nu trebuie să se grăbească şi că mai târziu va putea să părăsească fotoliul şi să meargă pe propriile picioare. Bătrâna doamnă abia aştepta să se arunce de gâtul fiului ei care ar fi asistat la miracol.

Frankie se uita nerăbdătoare la Tristan. Era ceva nefiresc dacă se aştepta ca el s-o ia în braţe de faţă cu atâta lume ? Nu, se răzgândi ea, este mai bine să păstreze discreţia până... Frankie făcu o strâmbătură. O umbră plana asupra viitorului lor, dar ea preferă să nu se gândească mai departe în timp.

În sfârşit, reuşiră să treacă în holul aeroportului. Tristan se aplecă şi o sărută pe mama sa pe obraji. Frankie se uita înduioşată la scena de afecţiune filială şi o ajută pe bătrâna doamnă să manevreze fotoliul rulant până la maşina care era lângă intrarea în aeroport. Frankie îl sorbea din ochi pe Tristan şi abia se stăpânea să nu-l sărute, aşteptând momentul prielnic de a-i întâlni privirea.

Tristan o luă în braţe pe lady Manning şi o aşeză pe bancheta din spate, apoi, după ce puse fotoliul în portbagaj, se aşeză în scaunul şoferului fără să se uite nici o clipă la Frankie. Aceasta se întoarse în hol şi-şi luă cele două genţi de voiaj lăsate la un poliţist şi se îndreptă cu greu spre maşină.

Tristan vorbea ceva cu mama sa şi când o văzu că se apropie, începu să bată nerăbdător cu degetele în geamul de la portieră.

– De ce ai întârziat ? o întrebă el. Genţile de voiaj sunt prea grele ?

Frankie încuviinţă dând din cap şi se opri pentru a-şi trage răsuflarea. El se prefăcu că se uită cu atenţie la semnele agentului de circulaţie şi ea fu nevoită să care singură genţile grele.

– Trebuie să înveţi să călătoreşti. Pentru aceasta ai nevoie în primul rând de bagaje uşoare.

Înainte ca ea să poată replica, el porni motorul. Uimită, Frankie se răţoi la el :

— Ce fac cu bagajele ? !

Lady Manning îl bătu cu palma pe umăr pe fiul ei.

— Ajut-o să le pună în portbagaj. Sunt foarte grele.

Făcând o mutră acră, Tristan ieşi din maşină şi luă genţile pe care le aşeză în tăcere lângă fotoliul rulant, închise uşa şi se reinstală la volan. Frankie remarcă gestul de nemulţumire al mamei lui şi luă loc lângă ea. Tot drumul se uită la peisaj şi apoi la străzile întortocheate ale orăşelului. Se uită cu tristeţe la Tristan care opri maşina în faţa unei clădiri masive din lemn înconjurată de câţiva pomi. O ceată de copii îi înconjură uitându-se la ei cu curiozitate.

O femeie îmbrăcată în costum tradiţional, cu zâmbetul pe buze, coborî treptele de la intrare în întâmpinarea lor.

— Mamă, acesta este locul unde lucrez, zise Tristan. De fapt, nu stau decât puţin timp aici deoarece munca mea se desfăşoară mai mult pe teren. Vă asigur că veţi fi amândouă bine primite şi vă veţi putea odihni din plin.

Tristan râse nervos şi se dădu jos din maşină. Frankie îl auzi schimbând câteva cuvinte cu femeia ce râdea spre cele două vizitatoare, apoi îl văzu aducând fotoliul rulant pentru mama sa.

Lady Manning îşi luă inima în dinţi şi puse piciorul pe pământ şi, ţinându-se de portieră,

reuşi să se ridice singură. Tristan o luă de braţ şi o conduse încet spre casă. Fără să fie băgată în seamă, Frankie îi urmă docilă întrebându-se în sinea ei dacă el se purtase rece cu ea numai pentru a nu trezi bănuielile mamei sale. Era firesc ca el s-o ajute în primul rând pe ea care de-abia făcea câţiva paşi. Frankie aştepta cu nerăbdare ca să termine instalarea lor în camere pentru a se bucura de îmbrăţişarea lui Tristan. Aşteptarea o făcea neliniştită.

Ajunsă în cameră, ea se schimbă şi-şi aranjă părul periindu-l cu grijă până când acesta căpătă o strălucire deosebită, pe urmă se duse în salonul spaţios care ocupa centrul clădirii. Încăperea era mobilată cu gust iar pe parchet erau împrăştiate o mulţime de perne multicolore. Nu era nimeni. Nervoasă, Frankie se apropie de fereastră atentă la orice zgomot care să-i anunţe sosirea lui Tristan. Se auziră nişte paşi şi ea întoarse capul cu un suspin de uşurare. Din păcate, era guvernanta.

— Oh, am crezut că este Tristan, spuse ea dezamăgită.

— Tristan ? repetă femeia mirată.

Crezând că nu înţelege engleza, Frankie fu nevoită să-i spună fraza încă o dată. Guvernanta surâse.

— Lordul Manning trebuie să fie în biroul său, rosti femeia într-o engleză perfectă.

— Lordul Manning ? exclamă Frankie, uimită.

A murit acum câteva luni, protestă ea.

Chiar în acel moment Tristan îşi făcu apariţia.

– Poate sunt muribund, interveni el pe un ton batjocoritor, dar n-am ajuns în paradis !

Frankie rămase înmărmurită observând răceala lui Tristan faţă de ea. Nu se gândise până acum la poziţia lui socială. Ce proastă fusese !

Guvernanta se uită la ei surâzând misterios.

– Nu am nevoie de nimic, îi spuse Tristan. Voi pleca peste puţină vreme. Domnişoara Redpath trebuie să fie înfometată după călătoria cu avionul. Poţi să-i aduci aici mâncarea.

Spunând aceasta, el se îndreptă spre ieşire. Frankie lăsă la o parte discreţia şi-l strigă cu un glas tremurător :

– Tristan ! Aşteaptă !

El se întoarse şi ea ezită puţin, cuprinsă de teamă. Nu zări nici o urmă de bunăvoinţă pe chipul lui. Ea îşi frământa mâinile.

– Nu mi-ai spus nici măcar bună ziua... zise ea fără convingere, simţindu-se ridicolă faţă de cealaltă femeie.

Făcând un semn cu mâna, Tristan o îndemnă pe guvernantă să iasă din salon şi se uită indiferent la Frankie.

– Da, spune-mi, ce doreşti ? spuse el pe un ton nerăbdător, uitându-se la ceas.

Tânăra dansatoare simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

– Tristan... nu-ţi mai aminteşti nimic ? Când ne-am despărţit...

— Ce anume ?

Ea avu senzaţia că se sufocă de indignare.

— Cum ? Ai uitat totul ? ! exclamă ea întinzând mâinile spre el.

— Ascultă-mă, Frankie, nu mai suntem la reşedinţa din Java şi situaţia s-a schimbat. Nu putem să ne permitem aceeaşi libertate aici, la Palabutan Ratu. Acest lucru este imposibil, asta-i tot... În plus, trebuie să plec imediat într-o insulă îndepărtată. Trebuia să fiu de multă vreme acolo. Zborul vostru a avut o întârziere destul de mare.

— Dar, Tristan...

Ea ezită. Lacrimile îi apărură în ochi, apoi îşi lăsă braţele în jos şi se întoarse cu spatele la el. Ce putea să-i mai spună ? El nu-i făcuse nici o promisiune, nici un jurământ de dragoste. Ce speranţă putea să aibă să se mărite cu un lord ? Nici una. Nu-i rămăseseră decât dezamăgirea şi lacrimile amare. O luă cu frig. Ce rămăsese din noaptea fermecată de iubire ? Numai o amintire...

— Mă întorc peste două zile, o informă el. Am aranjat să faceţi o vizită la comunitatea artistică din Ubub. Ştiu că vei fi interesată să vezi şcoala lor de dans.

Chipul lui era impenetrabil. Înainte de a pleca, el îi atinse în treacăt cu mâna pielea fină a umărului, ca şi cum un contact mai intim l-ar fi deranjat peste măsură.

— Îngeraşule, ocupă-te cu conştiinciozitate de mama. Influenţa pe care o ai asupra ei este uluitoare.

Tristan ieşi repede din salon, lăsând în urma sa un parfum delicat de mirodenii.

În alte împrejurări, vizita la comunitatea artistică din Ubub ar fi reprezentat pentru Frankie o experienţă fascinantă. În ciuda plăcerii de a admira galeria de obiecte de artizanat, mâhnirea cauzată de respingere brutală a lui Tristan îi rodea sufletul. Se frământase toată noaptea şi acum nu-şi putea lua gândul de la maniera cu care el o tratase. Toate speranţele ei se năruiseră şi chinurile dezamăgirii erau mai crude decât îşi închipuise.

În ochii celorlalţi, ar fi putut trece drept o fată fericită, iubitoare de artă şi grijulie cu lady Manning pe care o conducea prin galerie, împingându-i fotoliul rulant. În realitate, nu era interesată deloc de minunatele exponate din argint filigranat şi din piele, totul trecându-i prin faţa ochilor ca nişte imagini goale şi lipsite de sens.

Aşa cum îi promisese Tristan, ea putu să viziteze şi şcoala de dans şi muzică. În timp ce lady Manning se odihnea, ea asista la repetiţiile diferitelor secţii ale şcolii. Se strădui

să discute cu amabilitate cu cele două directoare ale centrului cultural şi le informă că este şi ea dansatoare. Ele o invitară să revină în altă zi şi ea acceptă, deşi avea simţământul că nimic n-ar mai putea s-o intereseze, dorind totuşi să constate dacă munca i-ar fi de ajutor. Voia să scape de senzaţia de inutilitate care-i cuprinsese inima. Dacă ar avea un schimb de experienţă în legătură cu pasiunea vieţii ei – dansul – poate că ar reuşi să uite că este victimă a iubirii. Lumea nu începea cu Tristan şi nu se termina cu el... Nu era decât o legătură trecătoare...

La şcoala de dans se repeta de zor un spectacol special numit **legong** pentru serbarea în cinstea lunii noi. Era un dans tradiţional din Bali pe care Frankie dorise atât de mult să-l vadă încă din ziua când acceptase această călătorie. Ştia că măştile şi costumele dansatorilor erau de un rafinament deosebit. Acum însă, când avea ocazia să asiste la un asemenea spectacol uluitor, ideea de a viziona dansatorii indigeni n-o mai încânta.

Lady Manning stătea în grădină, citind o carte, când Frankie o anunţă de invitaţia la spectacol.

– Vom merge, bineînţeles ! exclamă bătrâna doamnă întinzându-i două scrisori din Anglia. Mi se pare că nu eşti prea bucuroasă. Ce ai ?

Lady Manning o sfredeli cu privirea sa perspicace.

— Sunt sigură că dansul indonezian va fi ceva măreţ. Ce păcat că nu este şi Tristan cu noi. Se pare că vrea să-şi termine opera de clasificare a muzicii indoneziene şi nu are timp pentru altceva...

Frankie rupse plicul care avea scrisul cunoscut al fratelui ei. David îi prezenta ultimele noutăţi de la plecarea ei. Totul era în ordine, aşa că luă alt plic în timp ce lady Manning vorbea entuziasmată de **legong**. Găsi o scrisoare oficială şi ea parcurse distrată rândurile dactilografiate, apoi puse scrisoarea în poşetă pentru a o citi pe îndelete în camera sa.

Spre marea surpriză a mamei sale, Tristan apăru peste câteva zile, chiar în momentul când cele două femei se pregăteau să plece la şcoala de dans.

— N-am vrut să pierd această ocazie pentru nimic în lume, le explică el, intrând ca o furtună în salon.

Tristan îi aruncă lui Frankie o privire fugară şi se îndreptă spre mama lui, sărutând-o tandru pe frunte.

— O, fiule, ce apariţie plăcută ! exclamă bucuroasă lady Manning. Tocmai eram pe punctul de plecare. Grăbeşte-te !

El se uită din nou la Frankie, dar fără să manifeste vreo emoţie adâncă. Lady Manning se lăsă pe un fotoliu de răchită din apropierea intrării şi-i spuse cu blândeţe :

– Draga mea, nu mai fă ochii aceştia miraţi. Parcă ai fi văzut o fantomă...

Chiar aşa, se gândi Frankie, surâzând cu tristeţe. Fantoma dragostei pierdute... Deschise gura pentru a-şi cere scuze dar pacienta ei continuă pe acelaşi ton :

– Bărbaţii sunt cu toţii nişte copii. Draga mea Francesca, nu merită să plângi după ei. Mă refer şi la fiul meu care a fost o fiinţă încăpăţânată şi merită să fie condus de o mână energică de femeie. Îţi stă foarte bine rochia asta indoneziană, îi mărturisi ea, pipăind mătasea lucioasă. Eşti tânără, te vei consola, n-ai teamă. Nu este unicul bărbat care ţi-a sucit capul...

Frankie simţi că se îmbujorează şi fără voie, lacrimile îi apărură în ochi. Se ridică brusc şi începu să păşească nervoasă prin cameră. Purta un costum tradiţional din Ubub, de culoarea şofranului, care-i punea în evidenţă pielea bronzată. Guvernanta îi arătase cum să-şi prindă o orhidee în părul ei lung, aşa cum este obiceiul în Indonezia. Pentru prima oară se gândise să se bucure de această zi şi să-l uite pe Tristan. Ca un făcut, el se întorsese chiar acum pentru a-i strica plăcerea de a asista la sărbătoare...

Tristan reveni foarte repede, cu părul încă ud, proaspăt ras și îmbrăcat într-un sacou din bumbac alb și pantaloni la fel de imaculați. Luând-o de braț pe mama sa, o conduse până

la maşină, fără să se uite la Frankie, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Dansul **legong** era executat de trei femei pe care Frankie le cunoscuse în timpul vizitei anterioare, dar acum păreau complet schimbate în adevărate păsări exotice. Fiecare dintre ele avea în păr bijuterii multicolore şi coliere strălucitoare atârnate de gâturile lor fine. Mersul lor mândru amintea de graţia lebedelor.

Dansatoarele descriau arabescuri încântătoare şi aruncau spectatorilor nişte priviri galeşe ce emoţionau firile sensibile. Dansul nara istoria unui rege crud care dorea să se bucure de favorurile unei frumoase prinţese care se încăpăţâna să-i reziste. Frankie îl privi pe Tristan pe furiş, doritoare să-i citească gândurile. El îi surâse cu căldură şi luând-o de braţ îi murmură pe neaşteptate la ureche :

– Văd că ai luat lecţii interesante.

– Ce lecţii ? repetă ea, nedumerită, clipind din gene.

– Da, ai dreptate, ochii... o ironiză el cu fineţe... sunt mai expresivi cu machiajul asiatic. Ai şi o floare în păr... Ce să mai spun de culoarea rochiei tradiţionale : îţi vine foarte bine !

El o sărută uşor pe tâmplă şi ea se feri de atingerea lui.

— Ce te-a apucat ? Eşti supărată pe mine ?

— Eu ? Nu ştiam că sunt supărată pe tine ! replică ea, înspăimântată.

Era cuprinsă de nedumerire. Ce urmărea oare Tristan ?

— Nu eşti supărată ? Atunci, ce ai ?

El o sfredeli cu privirea ca şi cum ar fi dorit să afle un răspuns clar. În acel moment, o dansatoare făcu câţiva paşi pe scenă pentru a interpreta rolul prinţesei şi Frankie îşi concentră atenţia asupra spectacolului. Muzica stranie intonată de fluiere din bambus sporea misterul dansului. Tristan fredonă câteva măsuri, apoi îi surâse Franciscăi în timp ce-şi strecură o mână după talia ei.

Ea simţi că este pe punctul de a leşina de emoţie dar se prefăcu atentă la balet şi se îndepărtă de el cu o mişcare hotărâtă. Inima începuse să-i bată nebuneşte. Nu ştia ce să spună despre schimbarea lui bruscă. Dacă răceala din ultimele zile o mâhnise enorm, neaşteptata căldură o zăpăcise complet ! Ea rămase nemişcată, decisă să-l facă să înţeleagă că nu este o păpuşă pe care o poate manevra cum doreşte.

Dansatoarea provocă entuziasmul publicului care stătea în picioare în jurul scenei. Ţinând în mână un evantai de care se servea cu eleganţă, ea se mişca unduitor provocând bărbaţii cu ocheadele aruncate spre public.

Frankie ştia de la repetiţii cum va evolua dansul. Balerina va alege un bărbat din public

bătându-l cu mâna pe umăr, apoi cei doi vor începe să facă un joc subtil de apropieri și eschivări. Frankie avu senzația ciudată că dacă la repetiție totul nu fusese decât un joc, acum realitatea era că dansatoarea pur și simplu devenise cochetă și căuta să-l seducă pe Tristan. Într-adevăr, aceasta se apropie și întinse mâna bătându-l pe umăr pe frumosul străin.

Frankie se aștepta ca el să refuze invitația ca oricare alt turist, dar își aminti cu tristețe că el nu este chiar străin de aceste meleaguri. Tristan se urcă pe scenă cu agilitate, confirmându-i temerile că se adaptase la obiceiurile de viață din Indonezia.

Se vedea că este un bun cunoscător al dansului deoarece se dovedi capabil să danseze pe ritmul muzicii, imitând unduirile complicate ale tinerei dansatoare. Dacă-l judeca după surâsul pe care-l avea în colțul gurii, își dădea seama că-i făcea o deosebită plăcere să evolueze in acordurile muzicii indigene.

Baletul îndrăgostiților se termină conform tradiției, fără ca protagoniștii să se fi atins. Spre dezamăgirea lui Frankie, în loc să revină lângă ea, Tristan se duse după dansatoare în culise, unde stătu mai mult de douăsprezece minute. Frankie era torturată de gândul că el aranja o întâlnire cu dansatoarea și nu putu să se concentreze la dansul următor. Parcă era lovită de trăsnet. În sfârșit, Tristan reapăru tot

atât de brusc pe cât dispăruse, dar deveni mai rezervat.

– Văd că ai apreciat dansul și ai ales interpreta, îl înțepă Frankie imediat ce fu lângă ea.

– Este o veche prietenă, îi explică Tristan, și mi-a promis că într-una din zilele următoare îmi va arăta mișcările unui alt dans tradițional.

– Jos pălăria, este o profesionistă de mare clasă !

– O, Frankie ! Mi se pare că ești geloasă.

El izbucni în râs și încercă fără succes s-o cuprindă de talie.

– Stai cuminte ! Aici, în Bali, totul se termină fără atingerea partenerei.

– Păcat pentru tine !

Ea ar fi pariat că dansul senzual îi trezise dorința. Având în vedere că femeile indoneziene sunt inaccesibile, el încercase să pună mâna pe ea – și mai ales în public – dovedind că nu are nici cel mai mic respect pentru ea. Revoltată, se întoarse spre el, gata de atac.

– Nu mă atinge ! Te urăsc. Mă dezguști ! ridică ea tonul.

El își încruntă sprâncenele și se aplecă spre ea, prefăcându-se că nu auzise bine.

Ea repetă cu înverșunare :

– Nu mă atinge ! Lasă-mă în pace !

Frankie constată că el devine furios și se dădu doi pași înapoi. El o prinse imediat de braț și o conduse cu calm spre ieșire. Publicul

era atent la spectacol, aşa că plecarea lor trecu neobservată. Nevrând să facă scandal, Frankie nu se împotrivi. Tristan se îndreptă spre o cameră unde se păstrau decorurile. Măşti de demoni şi de regi erau împrăştiate pe podea.

El o lipi cu brutalitate de peretele de lemn. Frankie se zbătu în zadar căci el o ţinea cu putere. Încetul cu încetul, corpul ei se destinse şi se apropie de trupul lui fierbinte. Dorinţa începu să ardă fiecare fibră a fiinţei sale.

— Nu ! ţipă ea, ferindu-şi faţa.

Buzele lui reuşiră totuşi s-o sărute apăsat pe gură, încât i se păru că este pierdută. Când el o sărută pe gât, ea îşi ţinu respiraţia, amintindu-şi de vorbele mamei lui : „Are nevoie de o mână energică de femeie". Cuvintele pacientei sale îi dădură forţa de a se apăra. Ridicându-şi mâinile, îl lovi puternic în piept. Deşi nu avea tăria loviturii date de un bărbat, gestul ei îl făcu să-şi piardă surâsul sardonic.

— Frankie, chiar nu vrei ?

— Nu, gâfâi ea. Este ceva serios, lord Manning !

Ea îşi lăsă braţele de-a lungul corpului.

— Într-adevăr ? o întrebă el, nedumerit.

— Îţi repet : este ceva serios. Nu vreau să te mai văd.

Tristan se dădu înapoi şi ea se îndreptă spre ieşire. Măştile i se păreau prea ţipătoare şi de prost gust aşa cum erau luminate de un bec chior atârnând din tavan.

Uluit de izbucnirea ei fermă, el nu schiţă nici o mişcare pentru a o reţine. Frankie se înapoie la spectacol, dar nu putea urmări dansurile care se succedau cu repeziciune. Avea impresia că asistă totuşi la o scenă în care un rege, Rama, porneşte în căutarea soţiei, Sita, răpită de un demon.

– Draga mea, mă simt puţin obosită, spuse lady Manning. Vreau să mă retrag înainte ca dansatorii să înceapă altă scenă. Am impresia că pot evolua până în zori. Dacă vrei, poţi să te întorci şi să participi la spectacol.

Frankie o ajută pe pacienta ei să meargă până la maşină.

Ea nu se mai întoarse. Se culcă aproape în acelaşi timp cu bătrâna doamnă şi rămase mult timp întinsă în pat, incapabilă să aţipească, răsucindu-se de pe o parte pe alta, până când liniştea nopţii o birui şi se cufundă într-un somn adânc.

A doua zi se trezi aproape la prânz. Când îşi făcu apariţia în salon, lady Manning era aşezată la masă. Află de la ea că Tristan plecase din nou spre alte insule. Frankie ţinea în mână plicul verde pe care-l primise în ajun. Scoase din nou scrisoarea şi o citi cu atenţie. În altă împrejurare, ar fi fost bucuroasă să afle că veştile erau mai mult decât bune şi ar fi sărit în sus bătând din palme spre mirarea celor din jur. Ieri fusese atât de tristă încât conţinutul scrisorii nu-i spusese nimic. Astăzi

însă, totul se schimbase şi se părea că schimbarea constă în propunerea primită.

Încă ezitând, îi arătă plicul bătrânei doamne.

— Trupa „Zig Zag" ! exclamă aceasta. Ai primit invitaţia de a dansa în cadrul acestei trupe ! Dar este un lucru minunat, draga mea Frankie ! Într-adevăr uluitor ! Ştiu că este o trupă modernă de dans care are deja un renume internaţional. Pot să te felicit că ai fost aleasă să lucrezi cu un asemenea colectiv de balerine !

Lady Manning se uită în ochii lui Frankie şi păru derutată.

— Nu pari deloc încântată...

Frankie îşi muşcă buzele.

— Cred că din cauza climei de aici, minţi ea trecându-şi mâna peste frunte.

Lady Manning scoase un suspin.

— Dacă simţi nevoia să pleci chiar acum, nimic nu te reţine... chiar dacă vrei să începi lucrul la trupa de dans abia după terminarea vacanţei şcolare...

— Cred că este mai bine să mă întorc imediat în Anglia, afirmă Frankie, stingheră. Trebuie să-mi reiau antrenamentele.

Privirea pătrunzătoare a pacientei sale părea că-i citeşte în suflet.

— De acord, Frankie, o aprobă ea cu voce blândă. Ai vreun mesaj de transmis ?

Frankie clătină hotărâtă din cap.

— Nu, nu, nimic.

CAPITOLUL IX

O tăcere de moarte se lăsase în casa goală. David plecase în Grecia cu nişte colegi, iar Rani îşi petrecea vacanţa în Iugoslavia cu familia după ce se împăcase cu tatăl ei.

Frankie se întorsese de trei săptămâni. Cu zece zile în urmă primise o scrisoare din partea bătrânei doamne care revenise în Anglia şi care o invita să cineze împreună pentru a evoca amintirile de vacanţă. Frankie o refuzase politicos, invocând munca de la şcoală şi pregătirea pentru intrarea în trupa „Zig Zag".

— Şi Matty m-a părăsit ! exclamă ea plimbându-se prin casa pustie. Directorul şcolii de dans plecase în sudul Franţei la un vechi prieten dar îi lăsase, cu generozitate, cheile de la sală. În felul acesta ea putuse să se pregătească toată luna august.

— Ai nevoie de antrenamente intense după vacanţa în Indonezia, îi spusese el la plecare. Mă mir totuşi că ai venit mai devreme... Oricum, ai grijă de şcoală în lipsa mea. Şi mai ales, mănâncă proteine ! Cât mai multe.

Ea îi fu recunoscătoare pentru faptul că nu-i pusese întrebarea care-i stătea pe limbă referitoare la Tristan. Ştia foarte bine că ar fi găsit în persoana lui Matty un confident discret, dar nu îndrăzni să mai răscolească trecutul. Reînvierea amintirilor dureroase n-ar fi făcut decât să-i răscolească şi mai tare inima rănită. Da fapt, nici nu ştia ce-ar fi putut să-i istorisească. Pentru ca să-i arate că fusese stupidă când se dăruise unui aristocrat desfrânt şi pretenţios care n-o considera decât o cucerire trecătoare ? Nu dorea să-i arate că acum suferă din cauza prostiei sale.

„Nu trebuia să te laşi dusă de nas, i-ar fi răspuns el. Eşti destul de mare pentru a şti ce să faci, nu-i aşa ?"

Ea se gândi cu amărăciune că păţania ei putea fi lesne transpusă în secolul trecut, când stăpânul trufaş profita de nevinovăţia servitoarelor... Nenorocirea era că servitoarea se îndrăgostise nebuneşte de stăpânul fără scrupule.

Înghiţind în sec, ea verifică pentru a treia oară dacă toate lucrurile pentru dans sunt în geantă.

Cu banii obţinuţi din lecţiile acordate mamei lui Tristan, se duse câteva zile la Londra pentru a-şi lua un echipament nou de dans şi câteva haine pentru a-şi completa garderoba săracă, deoarece trebuia să intre într-o trupă modernă. Avea perspectiva de a avea un salariu sigur şi substanţial şi nu dorea să pară

o sărăntoacă în ochii noilor săi parteneri de dans. Când nu se gândea la Tristan, își punea mii de întrebări legate de talentul ei, temătoare că nu va fi la înălțimea membrilor companiei londoneze cosmopolite și sofisticate.

Avea moralul atât de scăzut încât nu se ducea la cumpărături decât după o întârziere de câteva zile și atunci cu multă reținere. O anumită inerție puse stăpânire pe ea paralizând-o și avea o senzație ciudată de vid.

Când deschise din întâmplare ușile de la dulap și văzu rochia de culoarea șofranului frumos aranjată printre celelalte haine, o stare de lehamite o învălui pe neașteptate și rămase cu privirea în gol, amintindu-și de remarca făcută de Tristan în seara când asistase la demonstrația dansatorilor din Bali. Va mai avea oare ocazia să poarte rochia vreodată ? Va avea puterea să înfrunte realitatea fără să fie copleșită de povara dureroasă a trecutului ?

Își reaminti noaptea lor de dragoste care fusese ca un vulcan în erupție. Din pasiunea lor incandescentă nu mai rămăsese decât tristețea și cenușa.

Lady Manning nu mai avea nevoie de lecțiile ei, căci reușise să meargă din nou. În

ajunul plecării spre Capitală, bătrâna doamnă o sună pentru a-i ura succes.

– Viitorul domeniului Manning este nesigur, o informă ea. Tristan nu vrea deloc să-şi asume răspunderea cultivării terenului agricol. După ce am văzut cu ochii mei ce satisfacţii găseşte în munca lui, nu pot decât să-i dau dreptate. Aş fi tare nefericită totuşi dacă pământul şi conacul nu vor mai aparţine familiei noastre.

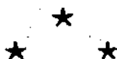
Frankie se interesă politicoasă de eventualitatea reîntoarcerii din Africa a fiului cel mic şi lady Manning îi spuse că există încă această posibilitate. Tânăra dansatoare ardea de nerăbdare să afle veşti despre Tristan, dar nu îndrăzni să-i pronunţe numele. Lady Manning îi veni în ajutor oferindu-i aceste informaţii.

– Tristan s-ar putea să rămână în Indonezia mai mult decât a prevăzut şi sunt puţine şanse să-l vedem anul acesta în Anglia.

Fosta ei pacientă îi ură în încheiere mult succes şi cu promisiunea de-a o informa de modul cum se va acomoda cu noul său loc de muncă, închise telefonul. Frankie rămase cu receptorul în mână mult timp după declicul final. Această ultimă convorbire o îndepărta pentru totdeauna de Tristan de Vere Manning.

– S-a sfârşit ! Totul s-a sfârşit ! exclamă ea scoţând un suspin de descurajare.

Trupa de dans „Zig Zag" era instalată în localul unei foste biserici situate într-un cartier popular din nordul Londrei. Încă mirată că fusese aleasă fără a participa la un concurs de selecţie, Frankie se întreba ce loc va ocupa în cadrul colectivului de dansatori. Va începe prin a fi o simplă figurantă din corpul de balet, urmărind cum evoluează soliştii până va obţine încrederea regizorului ? Acesta era obiceiul trupelor de dans subvenţionate de stat, dar nutrea vaga speranţă că într-o trupă particulară lucrurile nu stau chair aşa. Salariul pe care-l va primi constituia totuşi o garanţie a încrederii conducerii în capacităţile ei profesionale.

Cam astea îi erau gândurile pe când căuta sediul trupei, cu planul Londrei în mână. Ea coti pe o stradă şi constată cu satisfacţie că se afla chiar în faţa clădirii pe care-o căuta. O tânără roşcovană în costum de dans o întâmpină la intrare.

— Bună ! Tu eşti Frankie ? Numele meu este Patti, zise ea întinzându-i mâna cu prietenie. Vino cu mine, eram în aşteptarea ta. Te voi prezenta celorlalţi dansatori.

Patti făcu o piruetă şi o conduse pe Frankie în interiorul clădirii uriaşe despărţită acum în diferite studiouri de pregătire a dansatorilor.

Frankie observă câţiva dansatori la lucru şi răsuflă uşurată observând că atmosfera era deconectantă. Nu-i mai era teamă că se va face de râs printre ei. Din contră, se simţi mândră de talentul ei.

Patti urcă treptele scării până la ultimul etaj, deschise uşa ultimului birou şi strigă voioasă :

– Ţi-l prezint pe noul tău patron !

Zărindu-l pe omuleţul chel aşezat în spatele unui birou enorm, Frankie avu o tresărire de uimire dar şi de bucurie. Omuleţul îi surâdea cu căldură şi ea îl recunoscu pe însoţitorul lui Matty din ziua când acesta îi ceruse să repete programul pentru concurs. Şi ea care-l luase drept contabil !

Drăguţul de Matty ! Parker Morandi, patronul trupei, o găsise datorită lui Matty !

Parker îi strânse mâna cu entuziasm şi-i spuse :

– Intuiţia îmi spune că ai talent. Nu mă dezamăgi. Nu-mi pot permite să-mi pierd autoritatea în faţa acestor monştri al căror director sunt.

– Mă voi strădui să nu vă fac de râs, îi promise Frankie, regăsindu-şi veselia şi umorul.

Făcându-i cu ochiul, Parker continuă :

– Patti se va ocupa de toate problemele personale : casă, costum, iubiri, bani, în sfârşit, de orice ai nevoie.

Soneria telefonului ţârâi, semn că directorul era un om foarte ocupat.

– Vă cheamă New York-ul, îl informă secretara pe când el le conducea pe cele două tinere până la ușă.

Din momentul acesta, Frankie nu mai avu timp nici să respire. Fu imediat încadrată într-un program sever de repetiții cum nu mai cunoscuse vreodată. Se întorcea în fiecare seară epuizată în apartamentul pe care-l împărțea cu trei colege, dar simțea că în fiecare zi progresează cu pași repezi. Era în elementul ei și era bucuroasă de munca ei. Momentele de pauză erau rare, dar uneori amintirile dureroase o cuprindeau din nou și rana veche sângera. Nici măcar așteptarea înfrigurată a premierei nu reușise să-l scoată pe Tristan din mintea ei.

După două luni de muncă îndârjită, sosi ziua mult așteptată. Frankie era în culise, gata să intre în scenă. Tracul o făcea să aibă crampe la stomac. Pentru prima oară în viață auzea zgomotul pe care-l făcea publicul până la primul sunet de gong. Spectatorii se liniștiră și cortina se ridică încet... Brusc, în mijlocul acestui moment crucial, ea simți că-i vine rău : imaginea lui Tristan începu să-i apară în fața ochilor, hărțuindu-i conștiința și paralizându-i mișcările. Slavă Domnului, când orchestra a-

tacă uvertura, vedenia dispăru şi ea putu să intre în scenă.

Descătuşată de tensiunea interioară ce-o apăsase, Frankie dansă cu o graţie divină, spre încântarea publicului.

Când cortina se lăsă pentru ultima dată, ea fu beată de fericire. „M-au aplaudat !" repeta ea fără încetare. Publicul **mă iubeşte !** Era pătrunsă de sentimentul ciudat al modestiei amestecat cu acela mai puternic al recunoştinţei publicului, ceea ce-i dădea o senzaţie de putere fără limite. Nevoia de apreciere din partea publicului îi intră în sânge ca un drog de care nu se va mai putea despărţi.

Următoarele două luni trecură repede. După câteva reprezentaţii în sudul Angliei, trupa zbură la New York unde dădu spectacole cu casa închisă. Apariţiile ei erau din ce în ce mai remarcate de presă şi prestigiul ei în cadrul trupei crescu din zi în zi. Parker era încântat de ea şi-şi atribuia tot meritul descoperirii unei stele a baletului, lucru pe care ea i-l recunoştea cu plăcere. Era obişnuită cu comportamentul directorilor cu care lucrase, mai ales că şi Matty avusese aceeaşi atitudine.

La întoarcerea din America rămaseră câteva săptămâni la Paris şi reveniră la Londra în preajma Crăciunului. Matty veni special să asiste la primul din cele două spectacole pe care trupa le dădea în Capitală. Frankie îi căzu în braţe în culise.

— Este inutil să te întreb dacă te descurci bine, remarcă el cu un surâs de mândrie.

I-l prezentă pe cel care-l însoțea, un cunoscut critic la o revistă de dans și Frankie avu satisfacția să constate că acesta îi apreciase stilul și tehnica. Înainte de a-și lua rămas bun, Matty o îmbrățișă încă o dată, spunându-i :

— Dacă pot face ceva pentru tine... orice... nu ezita. Știi care este numărul meu de telefon.

Frankie îl sărută pe frunte.

— Îți mulțumesc, Matty ! N-am nevoie de nimic, totul este minunat, afirmă ea fericită. Am să trec peste orice obstacol, adăugă ea, știind că el nu îndrăznește să facă aluzie la eșecul ei în dragoste.

După plecarea lui, ochii ei se umplură de lacrimi. Un singur lucru o preocupa acum : dansul. Dragostea nu mai conta...

În seara următoare, Rani și câteva colege de liceu se aflau în sală și după spectacol, petrecu cu ele câteva ore vesele.

A doua zi dansatorii beneficiau de o binemeritată vacanță de Crăciun. Unii se duceau la familiile lor, alții plecau în călătorie, iar câțiva, printre care și Frankie, rămâneau la Londra pentru a continua să lucreze.

Pentru un observator neutru, Frankie dădea impresia unei tinere vesele și plină de viață. Rani îi spuse ce făcuse de când nu se mai

văzuseră şi spre marea ei uşurare, nu aminti nimic de Tristan.

– Unde îţi petreci Crăciunul ? se interesă prietena ei.

– Rămân la Londra, răspunse Frankie. Cred că voi continua să mă antrenez.

– De ce trebuie să munceşti de Crăciun ? Este o corvoadă inutilă.

Rani părea dezamăgită de răspunsul ei şi Frankie îi oferi unele explicaţii :

– Parker m-a rugat să pun la punct un nou rol. Doreşte să vadă ce-am făcut, după sărbători. Este vorba despre o apariţie solistică dificilă.

Îi spusese adevărul. Fusese nebună de bucurie că Parker o remarcase ca dansatoare, dar acum era onorată că poate reprezenta o compoziţie de mare rafinament. Începuse să creadă că destinul nu era aşa de crud cu ea.

Era vorba de o coregrafie de inspiraţie indoneziană, cu un acompaniament de muzică tradiţională. Frankie adusese cu ea câteva înregistrări şi improvizase această scenă de dans pentru a-şi exorciza chinul iscat de decepţia din dragoste. În loc să încerce să uite totul, ea se hotărâse să utilizeze amintirile legate de Tristan pentru a crea un dans original pe o muzică vrăjită care avea ritmul scurtelor aventuri.

Având în minte mişcările baletului, îi sugerase lui Mark Santos, partenerul ei de dans,

să încerce câţiva paşi cu ea. Într-o dimineaţă el asistă la repetiţia colegei sale şi fu încântat de muzica indoneziană. Mark avea un atu în plus : fizicul. Înalt, brunet, viril, părea făcut pentru a interpreta rolul celui ce-i inspirase acest dans. Ea se ferise să apeleze la alţi dansatori experimentaţi care nu acceptau să colaboreze decât dacă se culca cu ei.

Deja unii dintre ei o considerau frigidă. Spre marea ei bucurie, Mark acceptase să lucreze cu ea pe timpul vacanţei deoarece dorea să-şi petreacă revelionul la unul din prieteni care locuia într-un elegant apartament din Chelsea Reach.

Frankie se feri să-i menţioneze prietenei sale aceste amănunte care i-ar fi stârnit curiozitatea. Imediat aceasta i-ar fi amintit de Tristan şi numele lui era ultimul lucru pe care dorea să-l audă.

Era ora trei dimineaţa când ultimii dansatori părăsiră localul. Frankie o conduse pe Rani până la taxiul care-o ducea la hotel. Mark o luă în braţe pe Frankie şi o strânse la piept ca pe o soră.

— La ora zece începem repetiţia, îi aminti el.

O maşină din faţa teatrului porni încet şi-i depăşi pe cei doi aflaţi pe trotuar.

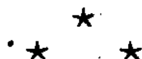
Mark o cuprinse cu braţul său solid pe după umeri şi-i spuse :

— Te conduc până la apartamentul tău. Este periculos să te plimbi singură la această oră.

Începură să păşească veseli, comentând evenimentul din ultima săptămână. Mark îşi luă rămas bun de la ea în pragul casei şi ea remarcă maşina care-i depăşise, în apropiere.

Frankie avu o tresărire. Era o maşină sport, asemănătoare cu cea a lui Tristan... Îşi aminti că se comportase ca o proastă în noaptea când plouase aşa de tare... Maşina demară rapid şi dispăru în noapte. Ea îşi spuse că sunt sute de maşini asemănătoare la Londra şi intră în holul casei.

La ora zece, Mark sosi în acelaşi timp cu ea, fluierând vesel. Părea în formă, în ciuda oboselii turneului şi Frankie îşi zise în sinea ei că-l vor ului pe Parker. Mark avea o imaginaţie deosebită şi nu ezita să facă mişcările cele mai dificile. Frankie era stimulată de râvna partenerului ei şi reuşiră să pună la punct liniile principale ale dansului, apoi hotărâră să danseze pe muzică.

Sunetul grav al gongului indonezian răsună în sală şi ei se concentrară asupra paşilor pe care trebuiau să-i facă. Graţie musculaturii lui Mark şi a simţului lui muzical, ei putură să urmeze ritmul oriental şi coregrafia li-

rică a tinerei dansatoare se transformă într-o scenă de dragoste arzătoare și senzuală. Mișcările lor sincronizate perfect exaltau minunea și frumusețea corpului tânăr. Mark era puternic și o ridica ușor pe Frankie, făcând-o să plutească prin aer.

Când o readuse pe podea, ea își înălță privirile spre Mark și amândoi izbucniră în râs.

— Dansul nostru este genial ! exclamă Mark strângând-o cu elan în brațe.

Frankie scoase un țipăt și se smulse din brațele lui, deoarece zărise în oglindă chipul lui Tristan. Din fericire, nu fu decât o apariție ce dispăru imediat.

Ducându-și mâna la gură, ea se scuză față de Mark și alergă la ușă pentru a privi pe coridor. Nimeni. Oare înnebunise ? Era victima halucinațiilor ? Fugi spre ușa de la intrare dorind să se asigure că totul nu se petrecuse decât în imaginația ei.

Poate că muzica magică avusese un efect neașteptat asupra ei. Ce să caute Tristan la Londra, într-un studio de dans, privind repetiția a doi balerini ?

„Sunt prea obosită, își spuse ea. Muncesc prea mult..."

Când deschise ușa grea de stejar, avu surpriza să-l vadă în carne și oase. Nu era nici o halucinație. Era Tristan care se îndrepta în grabă spre mașina sport aflată în apropiere.

Ea vru să-l strige dar de emoţie, nu reuşi de prima dată.

— Tristan ! ţipă ea cuprinsă de panică, temându-se că el va pleca fără să-l vadă.

El se opri cu mâna pe portieră. Se întoarse şi chipul său era mai întunecat decât un cer vestitor de furtună. Frankie fu cuprinsă de o spaimă mai puternică decât tracul de pe scenă. Rămaseră câteva momente fără să-şi vorbească şi Frankie căută cu disperare să spună ceva, orice, numai să rupă tăcerea aceasta înfiorătoare.

Încet, el începu să surâdă şi inima ei fu străbătută de un fior dureros, apoi veni către ea examinând-o cu atenţie.

— Pari... în formă, se mulţumi el să zică.

— Aşa trebuie, replică ea trecându-şi mâna prin păr.

— Desigur, o aprobă el.

Din nou se lăsă tăcerea, apoi el începu să-i explice că este în trecere prin Londra şi că neavând ce face se gândise s-o caute. Cuvintele lui o răneau, căci el nu-i amintise de sentimentele faţă de ea. Părea atât de sigur pe el. Frankie avea o senzaţie de slăbiciune şi fu pe punctul de a leşina. Îşi adună toate forţele şi rămase calmă, înfruntându-i privirea fără să-şi trădeze frământarea interioară.

Avea senzaţia că ultimele luni nu existaseră vreodată şi că se găseşte în zorii acelei zile când avusese revelaţia iubirii ce i-o purta

lui Tristan. Da, iubirea ei nu fusese numai trupească. Încă de când îl cunoscuse se îndrăgostise de el... Ce rămăsese în prezent din pasiunea ei ?

Frankie dorea ca el să nu mai vorbească. Îşi simţea muşchii obrajilor încordându-se. Cu greu îşi stăpânea lacrimile. Când el se opri, se lăsă o tăcere apăsătoare. Ea făcu un efort să spună ceva :

— Ieri seară, ţi-am zărit maşina.

El tresări surprins de perspicacitatea ei.

— Da, aşa este. Mi-am zis că dacă este o reprezentaţie a trupei tale, am şansa să te văd...

— Mă bucur că ai asistat la balet.

— Eşti o dansatoare foarte bună. Iartă-mă dacă n-am ştiut să-ţi apreciez talentul.

Frankie îl apucă de braţ.

— Dacă aş fi ştiut că eşti în sală... murmură ea.

Tonul vocii ei era atât de trist încât el o privi înduioşat.

— Vara este acum departe, începu el timid. Parcă totul s-a petrecut pe o altă planetă.

Frankie îşi reţinu răsuflarea. Tristan îi puse o mână pe umăr. Chipul lui se întunecă şi spuse supărat :

— Nu trebuie să-l faci să te aştepte pe partenerul tău.

El o mângâie pe umăr, apoi, fără să mai adauge ceva, se răsuci pe călcâie şi se duse la maşină. Când el se aşeză la volan, ea ţipă :

— Tristan ! Nu pleca !

Frankie alergă până la maşină şi se aplecă pe geam.

— Numai atâta ai de spus ? îl întrebă ea direct. Vreau să spun, cât stai la Londra ? Unde pleci ?

— Astăzi plec în Yorkshire, răspunse el pornind motorul. Dacă treci pe acolo, poţi să-mi faci o vizită ?

El acceleră şi intră în traficul intens, lăsând-o pe Frankie în culmea disperării.

— Oh, Doamne ! Nu ! Nu este posibil ! exclamă ea în timp ce lacrimile îi brăzdau chipul. Nu, nu, nu ! urlă ea indignată, strângând din pumni.

Pentru că trecătorii se uitau la ea, Frankie se întoarse şi fugi spre intrarea teatrului. Mark venea să vadă ce se întâmplase cu ea şi Frankie se prăbuşi în braţele lui, plângând. Printre suspine reuşi să-i istorisească aventura sa cu Tristan şi, Mark, consternat s-o vadă în asemenea stare, o mângâie pe păr căutând să-i aline durerea.

— Sărmana mea, murmură el ştergându-i lacrimile cu batista. Hai să bem ceva tare. Nu poţi să mai dansezi după cele petrecute. Îţi dau zece minute pentru a te schimba şi să-ţi

aranjezi părul. De acord ? sfârşi el conducând-o spre vestiar.

Frankie îşi petrecu următoarele zile în aşteptarea vreunui semn de la Tristan, tresărind speriată la fiecare apel telefonic. Se uita pe fereastră pentru a zări maşina lui sport de culoare roşie. Încetul cu încetul, se resemnă. Tristan n-o minţise atunci când îi afirmase că se afla acolo din întâmplare şi că trecuse s-o vadă din lipsă de altceva. Ştia că trebuie să facă un ultim efort pentru a-l scoate definitiv din memorie şi să considere că totul nu fusese decât o aventură trecătoare de vacanţă.

Se hotărî să-şi găsească refugiul în muncă. Începu să lucreze cu şi mai mare ardoare, astfel că Parker fu puternic impresionat de dansul lor şi le promise să-l includă în spectacol în cadrul turneului de primăvară.

Frankie era pe deplin recompensată. Cel puţin reuşise ceva bun după aceste săptămâni chinuitoare.

Înainte de începerea stagiunii de primăvară, ea se întoarse în nordul ţării pentru a-şi vinde casa. David şi ea petrecură zile întregi împreună şi hotărâră scoaterea la vânzare a casei. Fratele ei se simţea foarte bine la universitate şi nu dorea să locuiască singur în casă. Frankie nu dorea să se mai întoarcă în oraş, aşa că fură de acord că este mai bine să renunţe la locuinţă.

Frankie profită de ocazie pentru a-l vizita pe Matty. Şcoala părea prosperă şi el închiriase o clădire vecină pentru a-şi mări studiourile. Prietenul lui din sudul Franţei avea intenţia să se asocieze cu el. Amândoi o invitară să ia masa împreună şi-i povestiră întâmplări nostime din experienţa lor artistică. Băură şi glumiră, dar când Toby ieşi pentru câteva clipe, Matty se aplecă şi-i luă mâinile, spunându-i :

— Nu avem timp pentru o conversaţie particulară. Spune-mi, draga mea, ce ai pe suflet ? Ce te apasă ?

Frankie era gata să i se destăinuiască dar chipul încruntat al directorului o inhibă.

— Draga mea, te cunosc de destulă vreme ca să-mi dau seama că eşti schimbată. Ţi-am mai spus că dacă pot să te ajut...

— Nimeni nu poate să mă ajute, Matty. Nici tu. Necazul este că am o memorie bună... asta mă chinuieşte. Sper să-mi treacă...

— Tot din cauza acelui aristocrat ? o întrebă el pe un ton grav. Nu trebuie să-ţi ruinezi sănătatea din cauza lui, nici să te speteşti muncind...

Toby se întoarse şi Frankie, ruşinoasă, simţi că lacrimile amare îi curg pe faţă.

— Eterna poveste de dragoste ! exclamă Matty pe un ton vesel.

— Ah! Cu toţii am suferit din cauza iubirii neîmpărtăşite, spuse Toby, bătând-o amical pe umăr.

— De ce nu mă sfătuieşti să mănânc cât mai multe proteine? se burzului ea către Matty, ştergându-şi lacrimile. Nu-mi place să fiu compătimită. Asta mă face să plâng.

Cei doi bărbaţi o tachinară prieteneşte, spunându-i că trebuie să-şi domine sentimentele, dar sub tonul uşor al discuţiei, Frankie simţea că Matty era trist din cauza ei.

După plecarea lui David la universitate, Frankie mai stătu două zile pentru a alege lucrurile pe care le păstra, apoi chemă un cumpărător de ocazie care luă totul. Casa veche, golită de covoare şi mobilier, părea tristă şi străină. Pachetele cu lucrurile ei erau în mijlocul holului şi Frankie verifica dacă totul este în ordine când sună telefonul. Crezând că este agentul imobiliar, se grăbi să ridice receptorul. Când auzi vocea mamei lui Tristan, îi veni să sară în sus de bucurie.

— Bună ziua, lady Manning, răspunse ea încet.

— Slavă Domnului că eşti încă în casă. Am aflat că o vinzi şi am ţinut să te văd înainte de plecare.

– Îmi pare rău, dar tocmai plecam, îi explică Frankie.

– Ce păcat. Aş vrea totuşi să-ţi vorbesc. Ce spui dacă-ţi trimit maşina, vii peste o jumătate de oră ?

Inima tinerei balerine începu să bată foarte tare. Se gândi că este bine să termine pentru totdeauna cu trecutul, acum că va renunţa la casă. Dorea să-şi ia rămas bun de la fosta ei pacientă.

– Frankie, eşti de acoard ? insistă lady Manning.

Ea răspunse favorabil dar regretă imediat că nu fusese mai fermă. Nu suferise destul ? Cum va putea îndura acest nou supliciu ?

– Imediat îţi trimit maşina, adăugă lady Manning, entuziasmată. Vin chiar eu în întâmpinarea ta.

Frankie puse receptorul în furcă pradă unei emoţii intense. Nu ştia dacă Tristan era la conac sau dacă plecase în Asia. Era o nebunie să spere imposibilul. Indiferenţa cu care o tratase ultima oară nu-i era suficientă ? Merita oare să suporte o nouă umilinţă numai pentru a-l vedea pentru ultima dată ? Începu să se plimbe nervoasă prin casă, căutând înzadar să se liniştească. De ce se lăsase convinsă de lady Manning ?

O jumătate de oră mai târziu, o maşină opri în faţa casei. Frankie se uită pe fereastră şi

rămase înmărmurită : Tristan în persoană deschisese portiera în aşteptarea ei.

Cu inima cât un purice, Frankie reuşi să coboare treptele scării. Fiecare pas o apropia de o întâlnire nedorită şi i se părea o tortură diabolică. În faţa uşii de la intrare, se opri şi-şi trase răsuflarea, apoi trase zăvorul şi ieşi.

Ea îl văzu pe Tristan venind către ea în fugă. Fără să-i dea timp să deschidă gura, o luă în braţe şi se uită lung la ea. Mâinile ei îi înconjurară gâtul şi buzele lor se întâlniră într-un sărut pasionat. O căldură binefăcătoare îi cuprinse trupul, alungându-i durerea acumulată în cursul lunilor când se gândise numai la el.

— Dacă ai şti, Frankie, îi spuse el după un timp, m-ai făcut să mor de dorul tău. Nu mai am somn de când te-am văzut în braţele partenerului tău de dans.

— Mark ? ! exclamă ea, râzând. Din cauza lui ai fugit ca un hoţ ?

— Am fost gelos ca un nebun, îi mărturisi el. N-am crezut că sunt capabil de un asemenea sentiment violent.

— Şi eu care am crezut că nu-ţi pasă deloc de mine, şopti Frankie, cu lacrimi în ochi.

— Scumpa mea... Sunt îndrăgostit iremediabil de tine. Nu ai ghicit asta ? Spune-mi cinstit, ce s-a petrecut între tine şi Mark ? Trebuie să ştiu...

– Nimic și niciodată nu va fi ceva... în afară de dans, spuse ea.

– Venisem la Londra să-ți cer explicații privind plecarea ta precipitată din Bali... Rolurile însă s-au schimbat și de data asta am fugit eu.

– Te-am urât la Bali pentru că te-ai dus cu dansatoarea indoneziană în culise și te-ai întors apoi lângă mine ca și cum aș fi fost sclava plăcerilor tale, după ce nu te-ai uitat la mine câteva zile. Te-ai purtat rece după... noaptea noastră de dragoste. Atitudinea ta distantă îmi confirma bănuiala că... mă consideri doar... Vocea ei se frânse. El se apleacă să-i șteargă lacrimile cu batista... Nu mai puteam suporta. Trebuia să plec.

– Mi-e rușine de ceea ce am făcut atunci, îi mărturisi el. Eram într-o stare de confuzie totală. Aveam sentimentul că trebuie să te țin la distanță pentru a scăpa de tine. Singura soluție era... căsătoria.

Ochii ei se măriră de uimire.

– N-am vrut să-ți rănesc mândria, îi explică el blajin. Am încercat să mă conving că totul n-a fost decât un simplu joc și că ai destulă experiență ca să nu mai suferi din iubire. Când eram la Djakarta mi-a venit prin cap ideea să te cer de nevastă și atunci n-am mai venit la Palabutan Ratu ci m-am dus direct la Bali. Ideea mi se părea o nebunie, dar nu puteam să mi-o scot din cap. N-am vrut nicio-

dată să mă încurc cu povara unei soţii pe care ar fi trebuit s-o duc cu mine în Indonezia. Ea ar fi trebuit să mă însoţească prin pădurile umede şi periculoase şi ar fi suferit de căldură. Căsnicia mi se părea o capcană pentru neghiobi. Nici nu voiam să aud despre aşa ceva. Ideea era o prostie, dar nu reuşeam să mă gândesc la tine decât ca la viitoarea mea soţie. Consideram că este incorect să mă culc cu tine doar ca amantă... Eram complet dezorientat. Cred că mă frământam din cauză că tu ai atribuit nopţii de dragoste o valoare profundă. Am ezitat dacă şi eu să consider noaptea aceea ca pe un lucru esenţial din viaţa mea, deoarece îmi era teamă că mă voi lega prea strâns de tine şi voi abdica de la principiile mele de celibatar. Până la urmă n-am găsit altă soluţie decât să-ţi propun căsătoria. Atunci m-am ferit de tine şi am ratat astfel ocazia unor nopţi minunate. Mă pedepseam singur, ca prostul ! încheie el.

Frankie îl ascultă vrăjită, cu inima tresăltând de bucurie.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze, apoi îmbrăţişarea deveni şi mai pasionată şi mai voluptuoasă.

– Dacă am înţeles bine, vrei să ceri în căsătorie, lord Manning, o fată de condiţie modestă ?

El o strânse cu putere în braţe.

— Oh, Frankie, șopti el, sunt convins că suntem făcuți unul pentru celălalt. Mă întreb dacă am dreptul să-ți distrug cariera artistică, spuse el pe un ton serios. Fratele meu mai mic s-a întors din Africa și a acceptat să se ocupe de domeniul familiei. Afacerile din Africa deveniseră prea riscante. Și-a vândut proprietatea de acolo și va moșteni pământul lăsat de tatăl nostru. Mama este încântată că eu sunt ușurat. Nu mai este nici o presiune asupra mea să devin fermier. Pot să mă stabilesc unde vreau... m-am gândit... că un apartament la Londra ar fi o alegere bună... Ce părere ai ?

— Sunt convinsă că este o alegere minunată, șopti ea pierdută, încă neștiind dacă nu cumva totul nu este decât un vis...

Ochii lui Tristan se luminară de bucurie.

— Jumătate din an voi locui în Asia, dar m-am gândit să iau cu mine o coregrafă de talent pentru a repertoriza dansurile cele mai interesante pentru școlile de dans din Europa...

Frankie surâse blând și el o sărută cu gingășie.

— Mă vei urma, îngerașule ?

— Oh, Tristan ! exclamă ea sorbindu-l din ochi. Până la capătul lumii.

Lady Manning aștepta nerăbdătoare sosirea mașinii în fața intrării. Dintr-o singură pri-

vire aruncată celor doi tineri, știu că putea s-o îmbrățișeze pe Frankie în calitate de soacră. Avusese întotdeauna dorința de a avea o fată care să aleagă cariera de dansatoare pe care ea o abandonase în tinerețe...

Tristan veni spre ea ținând-o pe Frankie de talie. Mama sa mergea fără ajutor. Acum Frankie era cea care avea nevoie de sprijin, din cauza rochiei indoneziene cu care nu era obișnuită.

Tristan o strânse mai tare, șoptindu-i la ureche :

– Te voi ține așa ca să nu mai fugi de mine.

– Poți foarte bine să mă ajuți să-mi pun cum trebuie rochia din Ubub, îl tachină ea. Deși ai mai mult talent la desfăcutul rochiilor.

Tristan se opri în fața ușii și ascultă clopoțelul care vestea ora mesei.

– Scumpă mamă, ți-o prezint pe viitoarea mea soție. Să mergem să sărbătorim evenimentul.

– Oh, ce fericită sunt, copiii mei ! exclamă lady Manning, îmbrățișându-i cu căldură.

– După aceea, dragă Frankie, adăugă Tristan, vom merge în oraș pentru a bea un pahar de șampanie cu prietenul tău Matty. Cred că stă și acum lângă telefon, așteptând apelul meu... El m-a sunat azi-dimineață...

– Deci datorită lui...

Frankie surâse, emoţionată. Ce prieten devotat este Matty! Cum ar putea să-i mulţumească?

— Mă intreb dacă mă va conduce la altar... spuse ea cu voce tare.

— Nici o problemă! zise Tristan. I-am spus deja la telefon că el va fi naşul nostru.

— SFÂRŞIT —

Francesca, o tânără dansatoare, se ocupă de recuperarea printr-o terapie originală a mamei lordului Manning, care este împotriva acestui tratament. O călătorie în misterioasa Asie va rezolva problema... Ce se va întâmpla cu pasiunea Francescăi pentru Tristan care o tratează cu răceală? Oare cariera artistică îi va fi suficientă?

Cu o mișcare ușoară, el făcu să-i cadă rochia pe podea și ea rămase în fața lui, cu pieptul bombat și bronzat. Cu naturalețe, se regăsiră strâns îmbrățișați pe covorul în culori multicolore ce acoperea podeaua pagodei. Orice cuvânt devenise de prisos. Corpurile lor păreau cuprinse de aceeași dorință nestăvilită.

THE BEST

ISBN 973-9197-68-X

Lei 1800 + 36 TL = 1836

